

Ocak 2021

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri Bülteni

**“Kimse Karanlığa Uyanmasın”
Diye Sabahlara Güneş Olanlara**

SELAM OLSUN!

GECEYLE GELEN AĞIT

KAMİLE ÖZTÜRK'E

Duvarı bir tarih
Yirmi bir kasım.
Suskun sonbahar.
Yanık bir evin ardında
Bir kız yatıyor yanında ulu çınar
Bir yanı kara dayalı kızın
Bir yanı mosmor yara
Kara haber tez ulaşır bacım
Ovacık'tan mapuslarda yatanlara.
Bir kız yatıyor
Müthiş sevdalı
Müthiş tutkun
Kendi gibi sevgiyi ta içinde
köklerinden halkına.
Bir kız yatıyor
Oyy bacım
Yel uçuşurken saçlarının ucunda
Dersim'den kalkıyor ağıt katarı
Vurup kendini ıssız yollara Mapuslara ulaşıyor
Bir gecenin en ölü saatinde
Eğik bir baş
Yaralı bir yürek bırakıp gerilerde Bin yeminde yanıyor gül dudaklar.
Bir kız yatıyor
Bir duman tütüyor çenek
Bir duman tütüyor bra
Bir duman tütüyor oy apo
İsyân
Şeridi takılı üç ayak olmuş heval
Yüreğimin ucunda patladı patlayacak
Bir kız yatıyor,
Ölü bir kız
Halkının sevdasında yaşayacak.

21 Kasım 1986, Abdülkadir Konuk

MLM Işığında Faşizme, Emperyalizme, Feodalizme ve Her Türden Gericiliğe Karşı

Partizan Özel Sayısı: 1/Ocak 2021

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın, Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No/70 Daire/4 Fatih/İST Tel: 0212 534 54 76

e-mail: umutyayimcilik1@gmail.com Baskı: Alesta Ajans Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi,

B Blok, 1. Kat No: 349 Zeytinburnu/İSTANBUL 0 [212] 501 21 20

ÖLÜMSÜZLEŞENLERİMİZİ, KAVGA ANDIMIZI DAHA GÜR HAYKIRARAK, MÜCADELE AZMİMİZİ ARTIRARAK ANALIM!

“Kavga ve parti var oldukça ben ölmem. Dağlar var oldukça, hele medetsiz Munzur var oldukça ben ölmem. Ben Partime, yoldaşıma, halkıma yüreğim ve beynimle emek verdim. Yüzlerce tohum ekтім. Bu tohumlar yeşeriyor-yeşerecek. En güçlüsünü de dağlara, Munzur’a ekтім. Bunu hiçbir güç söküp alamayacak, bunu biliyorum. İşte bu yüzden ben ölmem.”

15 Ocak 1997 yılında ölümsüzleşen Polat İyit yoldaşa ait bu sözler. Kavga içindeyken ölümü tanımlayarak aynı zamanda ölümsüzlüğün şart ve koşullarını da anlatmaktadır. Ölümsüzlüğün ön koşulu kavgamızın sürekliliği ve bu kavganın kurmayı Proletarya Partisi’nin varlığıdır. Bu nedenledir ki 48 yıllık mücadele tarihi içinde hiçbir şehit yoldaş unutulmadığı gibi, kavganın sürdüğü koşullarda yeni şehitler eklenmeye devam etmiştir. Ölümsüzleşenlerimiz yaşamları boyunca oluşturdukları mücadele ve örgüt birikimi ile birlikte, ölümsüzleştikleri dönem itibarıyla Proletarya Partisi’nin tarihi içinde yer almış ve bu tarihin öznelere olmuşlardır. Bu nedenledir ki 48 yıllık tarih şehitlerle yazılmıştır ifadesi kullanılmakta, kavga ve mücadeleyi temsil eden bu tarihsellik ancak ve ancak şehitlerle yazılmaktadır. Proletarya Partisi’nin tarihinin anlaşılmasının bir ayağını oluşturan bu dayanak doğru biçimde anlaşılıp kavranmadığında eksik bir tarih okuması ve kavrayışı olacaktır.

NEDEN ŞEHİTLER HAFTASI?

Proletarya Partisi, 1. Konferansı’nda Ocak ayının son haftasını “Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası” olarak ilan etmiştir. Çünkü Ocak ayı devrim ve komünizm uğruna yaşamlarını proleter devrimlerin gelişimine adanmış birçok komünist ve devrimci önderin ölümsüzleştiği tarih olması açısından anlamlıdır. Enternasyonal proletaryanın büyük ustası Lenin 21 Ocak 1924’te ölümsüzleşmiştir. Yine Al-

man Komünist Partisi kurucu önderlerinden Rosa Luxemburg ve Karl Liebhnecht, 15 Ocak 1919’da Alman faşizmi tarafından katledildiler. 1921 yılının Ocak ayında 28’i 29’u bağlayan gece faşist Kemal diktatörlük tarafından TKP’nin kurucusu Mustafa Suphi ve on dört yoldaşı Karadeniz’de alçakça katledilirken, Maria Suphi ise aylarca işkence ve tecavüz edilerek katledilmiştir. 24 Ocak 1973’te Vartnik’teki Köm Baskını’nda Ali Haydar Yıldız Proletarya Partisi’nin ilk şehidi, 25 Ocak 1973’te Meral Yakar ilk kadın şehit olarak ölümsüzleşmiştir. Bu baskında Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya ise yaralı ele geçmiş, aylar süren işkencelerin ardından 18 Mayıs 1973’te katledilmiştir.

Parti ve devrim şehitlerini andığımız Ocak ayının son haftası; enternasyonal proletaryanın kurtuluş davasının önderini, öğretmenini ölümsüzlüğe uğurladığımız haftadır. Sınıf mücadelesinin farklı kesitlerinde, farklı dönemlerinde yaşayan, aynı amaç uğruna, aynı yolda yürüyenlerin hepsi komünizm davasında ortaklaşmışlardır. Onları ortaklaştıran temel özellik komünizm hedefiyle, yani aynı hedef için, aynı yolda yürümeleri ve yine bu uğurda, farklı coğrafyalarda ölümsüzleşmeleridir. Bu nedenledir ki bu ay içinde andığımız önderlerimizin yaşamları uluslararası proletaryanın süren savaşına ışık olmakta, yol göstermektedir. Uluslararası proletaryanın mücadelesine yaşarken sundukları eşsiz katkı, onların açtığı yoldan yürümeye devam eden KP tarafından yaşatılmakta, bu ışığın yol göstericiliğinde komünizm davası sürdürülmektedir.

Devrettikleri bayrağın taşıyıcısı ve devamcısı olan Proletarya Partisi tarafından ölümsüzleşenlerin anılması kaba haliyle onları belli bir zaman dilimi içinde hatırlatmak değildir. Ölümsüzleşenlerin ideallerinin taşıyıcısı ve sürdürücüsü olan Proletarya Partisi’dir. Bu bağlamda içinden geçilen tarihsel koşullarda onların öğretilerini daha net ifade etmek ve belirtmek ve taşınan bayrağın daha güçlü biçimde taşınmasının kaldıracı haline getirmek için bu zaman dilimine yoğunlaşılır. Bu nedenledir ki Ocak ayını ve onun son haftasına dair alınan kararın kavranışını salt bir anma olarak değil, mücadelenin somut koşullarında ölümsüzleşenlerimizin yarattığı değer ve etki gücüyle anlaşılmasıdır.

Proletaryanın ve ezilen dünya halklarının yürüttüğü haklı mücadelenin nihai zafere kadar sürecektir olmasının en net sembolü ölümsüzleşen yoldaşlarımızdır. Onlar “bir hayalin” peşinden koşan “serüvenciler” olarak tanımlanmalarına rağmen, bu koşuda hiç geriye düşmemişlerdir. Davanın sürdürücüsü olmak ve bunun için kendi yaşamından

Geçmişteki görevler ile bugünkü görevler, bugünkü görevler ile gelecekteki görevler, mücadeleyi keskinleştirme ile kitlelerin çelişkilerini yakalama, içinden geçtiğimiz tarihsel koşullardaki sorumluluk ile tarihsel eğilim arasındaki ilişkiyi doğru kurmak, sorumluluk tanımını buna göre yapmak zorunludur. Her cephede kendi perspektifimizi, bugünkü özgün sorunda ortaya çıkan çelişkiyi kitlelere ve en ileri kitlelere yaratıcı şekilde anlatmak, siyasal sorunlar karşısındaki konumlanışı şekillendirmek ve bu bilincin nasıl ve ne biçimde bir devrimci çalışmaya dönüştürülmesi gerektiğini bulma görevi vardır.

vazgeçmek... Ölüm ve yaşam denklemini çözümlenmenin, bu çelişkiyi aşarak geride bırakmanın yegane şartı uğruna ölümü göze alacak davanın haklılığına ve mutlak zaferine inanmaktır. Bu inancı koşullayacak olansa tarihsel akışın zorunlu yasalarının kavramak ve bilince çıkarmaktır. Bu kavrayış derinleştiği ve berraklaştığı oranda ideolojik duruşumuz da netleşecektir.

“Devrim tarlasının bir tohumu olabilmek insanlık aleminin tarihsel ilerleyişinde kendi eliyle yarattığı çirkefliklerin içinden sıyrılıp güneşe gömülebilme; her türlü kişisel menfaatin yeminli düşmanı olup, davaya bağlılık temelinde silah elde sonsuzluğa yönelmek... İnsan bilincinin vardığı en yüksek düzey olan Marksizm-Leninizm-Ma-ozizm biliminin ışığında ölümün kucağına koşmak... İşte her proleter devrimcinin sonsuzluğa yürüyüşünde geride bırakmak istedikleri.” (Halil Çakıroğlu) Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın yaşamları boyunca tanık olduğumuz ve öğrendiğimiz tüm kişisel menfaatlerini bir kenara bırakarak devrime yönelmek. Mutlak zafere kilitli bir davanın neferi, önderi, komutanı, savaşçısı olma bilinç ve kararlılığını görüyoruz her birinin yaşamında. Bu bilinç onları yaşarken ölümü yenmeye, uğruna ölümü kucaklayacak bir inançla yaşamı anlamlandırmaya götürmüştür. Ölüm ve yaşam bu bilinçle karşılandığında, ölümü kucaklama durumu bir ayrıcalık değil, bir zorunluluğun kavranışı olarak karşılık bulmuştur. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın yaşamlarında tanıklık ettiğimiz de budur.

Yine parti ve devrim şehitlerine atfedilen Ocak ayının son haftasının doğru temelde kavranması, bu günün sınıf mücadelesinin ve örgütün içinden geçtiği süreçle birleştirilerek yoğunlaştırılması parti ve devrim ilişkisinin doğru temelde kavranması ve bilince çıkarılması ile mümkündür. Bu ilişki doğru biçimde anlaşılmadığında, kavranmadığında şehitlerimizi anmakla sınırlanan, görev savuşturan yüzeysel bir ele alış olacaktır. Proletaryanın devrim teorisini üretenler, bu teoriyi hayata geçirenler, bu teoriyi bulunduğu ülkenin koşullarında ete-kemiğe büründürenler ve bu yolda hiç tereddütsüz ölümsüzleşenler... Devrime kodlanan bir bilinç ve bunun için gerekli tüm araçların ve yol yöntemini belirleyen önderlerimizden savaşçılarımıza her birinin ölümsüzlüğe yürürken bu zorunluluğu hayata geçirmenin sembolleri olmuşlardır.

Proletarya Partisi'nin 48 yıllık tarihi bu anlattıklarımızın örnekleriyle yüklüdür. Daha kuruluş aşamasında kurucusunu kaybeden Proletarya Partisi'nin yolundan hiç şaş-

madan yürümesinin nedeni, İ. Kaypakkaya yoldaşın ülke devrimine dair oluşturduğu fikirlerin netliği, berraklığı ve bu fikirlerin devamçıları tarafından doğru bir biçimde kavranmasıdır. İbrahim yoldaşın işkencehanelerden, Ahmet Muharrem Çiçek'in Şehremini'den, Meral Yakar'ın işkencedeki haykırışı Proletarya Partisi'nin temellerine kanlarıyla filiz ekenlerdir. Bu filiz yüzlerce ölümsüz yoldaşın kanıyla sulanarak büyümüş ve 48 yıllık kesintisiz savaş bu biçimde gelişmiş, ileri atılmış, geri düşmüştür. Savaşın bu tarihsel gelişimi içinde olan ve sabitlenen ise savaşın kesintisiz sürdürülmesi olmuştur.

Bu tarihsel akışın içinde ölümsüzleşen her yoldaş aynı zamanda kendinden önce ölümsüzleşenlerin devamcısı olmakla sınırlı kalmayarak, onların bıraktığı görevi daha ileri taşıyarak son görevlerini yerine getirmişlerdir.

Devrim mücadelesini koşullara bağlayan, koşullara bağlı strateji geliştiren küçük burjuva reformist hareketlerin devletin topyekün kuşatmasını gerekçe göstererek geliştirdikleri tüm teoriler mücadeleden ve savaştan kaçışın teori ve dayanakları olmuştur. Silahlı mücadelenin özelde gerilla savaşının bu ağır saldırılar altında yürütülemeyeceği savunusu aynı zamanda devrim fikri ve hedefinden vazgeçiş de anlatmaktadır. Oysa ki devrimin önderleri mücadeleyi kavradılar ve yaşamlarıyla da geride kalanlara bunu öğütlediler. Roza Luxemburg ve Karl Liebknecht, devrim hamlesi için koşulların el vermediği teorilerinin ve revizyonist kuşatmanın altında, tüm bu yaklaşımlardan koparak Büyük Ekim Devrimi yolunda bir irade koyarak soluksuz yürüdüler. İçinde buldukları çağın kendilerini kuşatan tüm olumsuz fikirlerini dağıtan komünistleri bugünkü çağda takip eden yeni komünistler olmuştur. Şerzan, Nubar ve Rosa, Özgür ve Asmin, Deniz ve Muharrem. Onlar bu çağda kendilerini kuşatan tüm olmazlık teorilerine, düşmanın her türlü kuşatmasına karşılık siyasi iktidar perspektifi ile soluksuz ve tereddütsüz yürümüşlerdir. Komünist bilinç, komünizm ideali bu duruşu ve bu yürüyüşü emrediyor çünkü.

Düşmanın her türden kuşatması ancak can feda bir direniş, kararlı bir duruş ve devrime kilitlenmiş bir yürüyüşle aşılabacaktır. Düşmanın tüm kuşatmalarının yanı sıra, “gerilla savaşı için şartlar uygun değil” çığırkanlığına, gerilla savaşının “sol maceracı çizgiyi temsil ettiği” naraları eklenmiş ve tüm bunlara karşı tutunma savaşı ile saldırılar bertaraf edilmeye çalışılmıştır.

Yoldaşlarımızın oluşturdukları mücadele birikimi onların

yaşam öykülerinde toplanırken, bu öykünün özünde Proletarya Partisi'ne ve mücadeleye sıkı sıkıya bağlılık, kararlılık ve proletaryanın nihai kurtuluşuna olan inanç vardır. Ne Emre Bilgin yoldaşın kaniyla Proletarya Partisi'nin ismini duvara yazması, ne de başka ölümsüzleşen yoldaşlarımızın son nefeslerinde Proletarya Partisi'nin ismini haykırması, saflarında ölümsüzleştikleri örgütün fetişizmi değildir. Bunların tümü enternasyonal proletaryanın ülkemizdeki temsilcisinin işçi sınıfı ve ezilenlerin bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesine sadece KP'nin öncülük edeceğine olan inancın ifadesidir. Bu nedendir ki bu durumu bir haykırış değil aynı zamanda bir inancın ifadesi olarak anlamak ve kavramak gerekir.

Sınıf mücadelesi nihai zafere kadar içinden geçtiği sürecin özelliklerini çözümlemiş, buna komünist bir bilinçle hükmetmeye çalışan ölümsüzleşenlerimizle ilerleyecek. Bu akış bilince çıkarıldığı oranda ölümsüzleşenlerimizin temsil ettiği nitelik ve özellikler anlaşılacaktır. Mücadelenin ve Proletarya Partisi'nin içinden geçtiği dönemin özellikleri anlaşılmadan bu dönemlerin sembolü olan şehit yoldaşlarımız da anlaşılabilir. Eylül, Ekim ve Kasım 2020 tarihlerinde ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşların devrettiği görevlerin anlaşılması, sonuçlar çıkarılması ve bu görevlere hazırlanılması ancak böylesi berrak bir kavrayışın ürünü olabilir.

Yoldaşlarımız içinden geçtiğimiz süreçte gerek içeride gerekse de dışarıda Proletarya Partisi'ni kuşatan tasfiyeciliğin özellikleri ve niteliği anlaşılmadığında, yoldaşlarımızın yaşamları ve ölümleriyle tasfiyeciliğe nasıl barikat oldukları da kavranamaz. İçte Proletarya Partisi'nin temellerini ortadan kaldırmaya yönelik tasfiyeci çizgi, proletaryayı önderliksiz bırakmayı hedeflerken, dışarıda düşman proletaryanın gerçek kurtuluş yolu olan halk savaşına ve gerilla mücadelesinin tasfiyesine yönelmiştir. Bu çift taraflı kuşatmaya karşı ölümsüzleşen yoldaşlarımız İbrahim Kaypakkaya yoldaşın tüm lekelerden arındırarak göklere çektiği bayrağın taşıyıcıları ve bu kuşatmaya karşı Proletarya Partisi'nin MLM çizgisinin andaki temsilcileri ve taşıyıcıları olmuşlardır. Bu imha ve teslim alma kuşatmasına karşı sadece silah elde konumlanmakla sınırlı kalmayarak, yoldaşlarımız ideolojik mücadelenin de birer özneleri olmaya çalışmışlardır. Bu duruş ve kavrayış aynı zamanda bir niteliğe tekabül eder ve meselenin sadece silah elde dövüşmekle sınırlı olmayacağını anlatır.

Düşmanın geliştirdiği tasfiye ve imha saldırılarına karşı ölümsüzleşen yoldaşlarımızın kaybı Proletarya Partisi açısından ciddi niteliksel bir kayba denk düşmektedir ve bu nedendir ki geride bıraktıkları görevler boşluklarının fiziki olarak doldurulması olarak anlaşılmalıdır. Yoldaşlarımız ideolojik ve politik duruşlarıyla, mücadelede ve Proletarya Partisi'nde kapladıkları yer bakımından önderleşmeyi, komutanlaşmayı ve savaşçılışmayı emretmektedirler. Bu talimatın yerine getirilmesi ifade ettiğimiz gibi yoldaşlarımızın devrettiği görevlerin kavranması ile mümkündür.

Mercanlar'da altılar, Aliboğazi'nde Hasret ve Gül ve ardından 2020 yılında ölümsüzleşen yoldaşlarımızın ortak noktası tasfiyeciliğe aldıkları tavır bu kuşatmayı, Proletarya Partisi'ne ve halk savaşına tutunma iradesini geliştirerek parçalamaya iradesini geliştirmek olmuştur.

Proletarya Partisi'nin 48 yıllık tarihinde ölümsüzleşen başta önderlerimiz olmak üzere yüzlerce ölümsüzleşen yoldaşımız bir ideolojinin, bir çizginin sadece devamçıları olmakla sınırlı kalmayarak aynı zamanda bu çizginin uygulayıcısı ve geliştiricisi olmuşlardır. Halk Savaşı'nın ve Proletarya Partisi'nin bu savaşa önderlik etme düzeyinin geliştirilmesi uğruna yoldaşlarımız canlarını ortaya koymuşlardır. Bu gerçeğin diğer bir anlamı kitlelerin kurtuluşunun ancak kitlelerin savaşırılması ile mümkün olacağı gerçeğinin ölümsüzlüğe yürünmesi ile cisimleşmesidir. Onlar yaşamları ve ölümsüzlüğe yürüyüşleri ile birer kahraman olmayı amaçlamamışlardır. Yaşarken üstlendikleri görevleri yerine getirmede mütevazılıkla örülü bilinç son anlarına dek hakim olmuştur.

“Nerede mücadele varsa, orda fedakarlık vardır, ölüm de olağan bir şeydir. Ama halkın çıkarlarına, halkın büyük çoğunluğunun acılarına ilgi duyduğumuzdan halk için ölmek, ölümümüze bütün anlamını vermek demektir.” Bizi şekillendirmesi gereken, yaşam ve ölüm denklemini nasıl anlamamız gerektiğini Mao yoldaş net biçimde ifade etmiştir.

ÖLÜMSÜZ YOLDAŞLARIMIZDAN ÖĞRENELİM

Sınıf mücadelesinin her dönem ve süreci kendine has özellikleri ile birlikte bizleri şekillendirir ve kalıba döker. Bu nedendir ki, devrimci saflara katılım dönemin özelliklerini bünyesinde taşıyan bireylerle gelişir. Burjuvazinin şekillendirdiği bireyin iliklerine sirayet eden hastalıklara müdahale ancak örgütlü yaşamın içinde yeniden kalıba dökülmesi ve şekil alması ile mümkündür. Farklılıklara rağmen ortak ruha sahip olmak ancak böyle mümkündür.

Mücadelenin keskin dönemeçlerinde ölümsüzleşen yoldaşları birleştiren, ortaklaştıran ve aynı özelliklere sahip kılan tam da budur. Örgüt ve örgütlü yaşamda sağladıkları değişim ve dönüşüm, onları en berrak noktaya, ölümü yaşamın içinde kucaklama bilincine götürmektedir. Bu nedendir ki her bir yoldaşımızın kendine ait yaşam ve mücadele geçmişi fedakarlık, cüretli olma, ataklık, gözü peklik, davaya ve partiye bağlılık gibi daha bir dizi özellikte hepsini ortaklaştırır.

Proletarya Partisi'nin ilk şehidi Ali Haydar Yıldız'dan son şehidi Ferdi Tosun'a kadar yüzlerce şehit düşen yoldaşın yaşamı kendi gerçeklikleriyle doğru temelde yüzleşerek, kendi ihtiyaçlarını değil halkın ihtiyaç ve çıkarlarını gözeterek, devrimi bir avuç kadro ile değil kitlelerle yapılacağını kavrayarak, Proletarya Partisi'nin bu savaşın önder kurmayı olduğunu kavrayarak mücadeleyi adımladılar. Kimi küllerinden yeniden yarattı kendini, kimi ayağına asılı prangaları aşarak çelikleşti, kimileri sistemin kendi-

lerine dayattığı olanakları elinin tersiyle itekleyerek atıldı savaşa, kimi geldiği sınıfın özelliklerini kaynaştırdı kavgada, kimi kendinden öncekilerin hesabını sormak için, kimi gelecek düşünüyü kurmak için... Ama hepsinin ortak düşü sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın yaratılmasıdır.

Devrimi gerçekleştirmeye kilitlenen bilinç, önderlik misyonunu kavramayı, örgütünü buna uygun şekillendirmeyi, buna uygun militan yetiştirmeyi ve buna uygun konumlanmayı beraberinde getirmiştir. Yoldaşlarımızın yaşamlarından ölümsüzleştikleri ana kadar geçen zaman bu bilinçle örülüdür ve bu bilincin yaşamlarındaki izdüşümleriyle yüklüdür. Onlardan öğreneceğimiz temel olgu budur. Kendimizi, kendi varlığımızı kavgada tanımlarken ne yapmak istediğimizi, nasıl yapacağımızı ve üzerimize düşen sorumlulukların ne olduğunu bu bilinçle çarpıştırarak şekilleneceğiz.

Onlar kendilerinden önce gidenlerin boşluğunu bu bilinçle doldurdular. Ne salt bayrak taşıyıcıları ne de isimlerini devralmadılar. Oluşan nitelik boşluğun doldurulması ancak oluşan boşluğun niteliğini anlamakla mümkündür. Bu nedenledir ki Nubar yoldaşın Proletarya Partisi'nin militanlarına çağrısı önderleşmedir. Devrim stratejimizin temellerinden olan gerilla savaşının sadece sürdürülmesi değil geliştirilerek ilerletilmesi için Özgür ve Deniz yoldaşların çağrısı komutanlaşmak olmuştur. Yine Rosa, Asmin ve Ferdi yoldaşlar savaşta sürekli gelişim ve ilerleme çizgisinde gelişim göstermişler ve ölümsüzleşen yoldaşların boşluğunu bir adım öne çıkararak doldurmuşlardır. Yoldaşlarımızın Proletarya Partisi'ne doğru attıkları adım aynı zamanda devrim iddiasına, savaşı başarma kararlılığına doğru atılan adımlardır.

Bu gerçek tüm ölümsüzleşen yoldaşlarımızın ardıllarına devrettikleri görevlerdir aynı zamanda. Öğrenmek; bir yanı sıra onların yaşamlarından öğrenerek ilerlemekken bir diğer yanı da ölümsüzleşenlerimizin örgütte ideolojik zaafardan arınmanın, politik etkinliği arttırmanın ve sürekli gelişimin anahtarı haline getirmektir. Yoldaşlarımız mücadele yaşamımızda sadece bireysel gelişimin değil, kolektif gelişimin ve sıçramanın dinamiği haline gelmeli, getirmeliyiz.

2021 YILI PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİ HAFTASINA DAHA GÜÇLÜ HAZIRLANALIM!

Eylül, Ekim, Kasım aylarında savaşın merkezinde ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşlarla karşılayacağız 2021 yılının Ocak ayını. Kavganın en seçkinleri ve cesurları, önderlik düzeyinde ve komutanlık düzeyinde toprağa düştü. İçinden geçtiğimiz koşullarda ve düşmanın her türden saldırısının devam ettiği koşullarda gireceğimiz Ocak ayı etkinliklerine bu bilinçle hazırlanmalıyız. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızı mücadele de gelişim kaldırıcı haline getirmek, onları kitlelere mal etmek ve kendi ellerimizde bir meseleye dönüştürmeliyiz.

Düşmanın "bitirdik" naralarıyla sürdürdüğü kuşatmayı can bedeli karşılayan yoldaşların takipçileri olarak, bu

kuşatmayı bulduğumuz her yerde yarma görevi bizleri beklemektedir. Düşmanın yoğun kuşatması altında bedel ödemek kadar bu bedelin verdiği ideolojik-politik mesajı algılamak da önemlidir. Nubar, Özgür, Deniz, Rosa, Asmin, Muharrem ve Şerzan yoldaşlar savaş çizgisini en önemlisi de iktidar perspektifli konumlanışın tereddütsüz isimleridir. Bu düşman kavrayışıdır, tarih bilincidir, yolun uzunluğunun kesin kavranışıdır. Bu tutum tüm alanlarda, faaliyetlerde bir siyasi çizgi olarak kavranmalıdır. Tereddüt etmemek, çelişkileri keskinleştirmekten korkmamak, doğru olan şeyi doğru anda ve zamanda en korkusuz şekilde hayata geçirmek tüm sürecin ana halkasının kavranması, Halk Savaşı çizgisinin tüm cephelerde donanması anlamına gelecektir. Bu nedenledir ki savaşın sorunu aynı zamanda ezilen halk yığınlarının çelişkilerinin doğru temelde ele alınması ve yönlendirilmesi sorunudur. Savaşın ve gerillanın sorunu aynı zamanda onun etrafını dolduracak, hareket alanını genişletecek, savaşta etkin ve yetkin bir konumlanış almasını sağlayacak şekilde meseleyle ilişkilendirme, olanakları seferber etme, örgütü ve en yakın kitleyi bu savaşı sahiplenecek düzeye getirme mücadelesidir.

Ocak ayı boyunca yürüteceğimiz faaliyetler hedefe kilitlenmiş biçimde soluksuz yürümeyi bize dayatmaktadır. Nasıl ki yoldaşlarımız sadece bayrağı devralmakla kalmayarak onu daha da ilerde dalgalandırmaya çalıştırlarsa, bunun için kavgaya atıldılarsa biz de aynı bilinçle yürüyeceğiz. Sadece yoldaşlarımızın bıraktığı bayrağı taşımayacak bu bayrağı her tarafta dalgalandırmayı hedefleyeceğiz. Geçmişteki görevler ile bugünkü görevler, bugünkü görevler ile gelecekteki görevler, mücadeleyi keskinleştirme ile kitlelerin çelişkilerini yakalama, içinden geçtiğimiz tarihsel koşullardaki sorumluluk ile tarihsel eğilim arasındaki ilişkiyi doğru kurmak, sorumluluk tanımını buna göre yapmak zorunludur. Her cephede kendi perspektifimizi, bugünkü özgün sorunda ortaya çıkan ilişkiyi kitlelere ve en ileri kitlelere yaratıcı şekilde anlatmak, siyasal sorunlar karşısındaki konumlanışı şekillendirmek ve bu bilincin nasıl ve ne biçimde bir devrimci çalışmaya dönüştürülmesi gerektiğini bulma görevi vardır. Bu cüret, cesaret, iktidar perspektifi, savaşın sorunlarına odaklanma, kitlelerin politik çelişkilerinde ana halkayı yakalama çabası, geleceği karşılayacağına inandığımız tutunma savaşının çeşitli olanaklarla kuşatılması göreviyle kaynaşmalıdır. Bu kaynaşma dar bir örgütsel çıkar, ihtiyaç olarak kavranmamalıdır. Bu sınıf savaşımının tasfiyecilikle kuşatılan, yığınlıkla zehirlenmeye çalışılan yanına karşı komünist bir kararlılık ve tutumu ifade edecektir. Bu enerjik ve aktif bir ideolojik mücadele yanında, güçlü ve kararlı bir devrimci pratik ve yönelimi gerektirir. Bu aynı zamanda şovenizm kuşatmasını parçalama, devrim fikrinin iğdiş edilmesine karşı her şeyi kazanmaya kilitlenmiş çizginin örgütlenmesi meselesidir.

Tüm bu hedefleri başarmaya odaklanmış ölümsüzleşenlerimizi aynı ruhla anmak, bu ruhla görevlere sarılmak ve bu ruhla anmak için tüm benliğimizle kavgaya atılalım!

YATAĞINDA AKAN NEHİR...

“Su akar yatağını bulur” demiş halkımız. İnsan ömrü de suyun akışına benzer. Her gün, her saat farklı etkilere maruz kalır, seçim yapmaya zorlanırız. Bu da insanı bitmeyen bir arayış ve yenilenme çabasına sokar. Verdiğimiz her karar, yaptığımız her seçim yaşamın sonsuz çeşitliliğinde sınanır, doğruluğu test edilir. Yaşamın bizi oradan oraya sürüklememesi için yaşamımıza bir yön vermeye çalışırız. Toplumsal yaşam bizi buna mecbur bırakır. Yaşamımıza verdiğimiz bu yön en azından bir dönem için yapacaklarımızın niteliğini belirler. Bu içerikte bir yön tayin etmeye genellikle ilk kez gençliğimizde zorlanırız. Tayin edilen yönün içeriğinden ve hedefe ulaşabilmekten bağımsız olarak toplum, her gençten iyi veya kötü bir tercihte bulunarak hedefini belirlemesini ister. Yaşam yolunu yürümeye hazırlanan gençlere anne, baba, arkadaş, akraba, öğretmen vb. aracılığıyla bir yön verilmeye çalışılır. Ne de olsa gençlik gelecektir, gençliğin kimin geleceğini kuracağı önemlidir. Maddi üretime yön verenler, yani hakim sınıflar gençlerin geleceğini de büyük ölçüde belirler. Yine de şu veya bu nedenle arayış bir ömür bitmez. Herkes bir yaştan sonra dönüp ardına baktığında birçok hayat yaşadığını görür. Elbette her genel durum gibi bu durumun da istisnaları vardır. Erol yoldaşın yaşamı bu istisnalardan biridir. Geleceği için düşünmeye başladığı yaştan itibaren iyi bir komünist ve devrimci önder olmak istemişti. Ardından bu veda yazısını kaleme alırken tek tesellim onun çok istediği ve hak ettiği bu hedefine ulaşabilmiş olmasıdır. Bu bozuk düzenin yıkıldığı zafer gününü göremeyecek olması o gün geldiğinde yaşayacağımız burukluğumuzun kaynağıdır. Toplu zaferden önce “bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp giden” diğer yoldaşlarımız gibi...

Erol (bu isimle çağrılmak isterdi) yoldaş, devrimci direnişlerin bu direnişler içinde partimizin direnişlerinin özel bir önem verilerek anlatıldığı bir aile çevresinde büyüdü. Kişiliğinin şekillenmesinde ve gelecek beklentilerinin oluşmasında aldığı bu kültür belirleyici oldu. O, “akacağı yatağı” bulmuştu. Bundan sonra hep bu oluşa tabi oldu. Aktıkça yatağını derinleştirdi, genişletti. Devrime adanmış bir ömürde ne yapması gerektiyse onu mütevazî ve kararlı bir biçimde yaptı.

Karar vermek başkadır, yapmak başka! Erol yoldaş örgütlü faaliyete lise yıllarında Komsomol saflarında katıldı. İlk tutsaklığını Komsomolun İstanbul İl Komitesi’nin üyesi olarak karşıladı. Tutsak düşünceye kadar legal, illegal ve askeri eylemlerde verilen görevleri başarıyla yerine getirdi. Galatasaray Lisesi Meydanı’nın yeniden kazanılmasında oradaydı, anaların omuz başındaki liseli genç direnişçiydi. Militanlığı ile öne çıkmış, genç yoldaşları arasında “Erol gibi direnebilmek” söylemi ile direngenliğin ölçüsü” olmayı başarmıştı. Defalarca gözaltına alınmış, düşmanın hışmını üzerine çekmişti. Düşman karşısında şube sürecinde gözleri ve elleri bağılıyken işkencecisine tekme atacak, yıllar sonra tekrar tutsak düştüğünde nezarete işkencecisini tanıdığına “sen işkencecisin” diyerek üzerine yürüyecek derecede cüretli ve cesurdu.

Zorlu bir süreçte tutsak düşmüştü. Hapishaneye girer girmez ilk işi partiye ölüm orucu için gönüllü olduğunu iletme oldu. 6. Ölüm Orucu ekibinde yer aldı ve bu zorlu görevi de başarıyla tamamladı. Mahkemeden tahliye edilince tedavi sürecini tamamlar tamamlamaz mücadeleye kaldığı yerden devam etti. Bu süreçte dört yıllık zorlu bir faaliyetin sonunda ikinci kez tutsak düştü. Bu son tutsaklığı oldu. Çıktığında özlemine duyduğu kartalların yuva yaptığı Munzur Dağları’na bir daha ayrılmamak üzere kavuştu.

Erol yoldaşın örnek alınması gereken birçok

olumlu özelliğinin yanı sıra imrenilecek birçok yeteneği de vardı. Örneğin, mizah duygusu çok gelişkindi ve hazır cevaptı. Her iki özelliği de baştan zekasını açığa vururdu. Keskin gözlem yeteneği ile günlük yaşamın sıradanlığı içindeki mizahi unsurları çok iyi yakalar ve çok da iyi ifade ederdi. Katıldığı eylemlerdeki komiklikleri onun ağzından dinlemek bir başka keyifti. Örneğin, büyüdüğü Okmeydanı’nda gerçekleştirilen “Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakikalık Karanlık” eylemlerinde yaşananları mutlaka bir de onun anlatımından dinlemek gerekirdi. Eylemlerin sönmülmeye başladığı, kitlesel katılımın görece azaldığı bir süreçte eylemin organizatörü konumundaki bir başka örgüt sorumlusunun polis panzerinin geldiğini görünce elindeki megafonla kız kardeşinin adını söyleyerek “polis geliyor kaç” demesini, “anonsu” duyan kitlenin çil yavrusu gibi dağılmasını, annesiyle birlikte kaçarken altına

şığındıkları park halindeki bir aracın altında kafalarını çevirdiklerinde başka bir ana ile göz göze gelmelerini anaya "sen de mi buradaydın?" diye sormalarını, ananın "hoş geldiniz" diyerek durumu idare etmeye çalışmasını, karşılıklı yaşadıkları mahcubiyet ve içine düştükleri durumun trajik komikliğini Erol yoldaştan dinlemek bambaşka bir neşe kaynağıydı. Erol yoldaşı tanıma fırsatı bulmuş her yoldaş benzer birçok anekdot aktarmakta zorlanmaz.

Erol yoldaşın sesi çok gürdü. "sıtma görmemiş" denen cinstendi. Güzel türkü söyler, şiir okurdu. Hapishanede ölüm orucu sürecinde her blokta türkü programı yapılırdı. Bloklarda bir uçtan diğerine ses getirmek güç olduğu için bloklar ikiye bölünür, bir gün biri ertesi gün diğeri program yapardı. Erol yoldaş bu programların "aranan" isimlerindendi. "No Pasaran" en sevdiği parçalardan biriydi. "No Pasaran"ı ezberden çok güzel söyler, dinleyen herkesi İspanya İç Savaşı'na götürürdü. Tutsak kitlesinden No Pasaran'ı söylemesi için çok yoğun istek olurdu. O da kimseyi kırmaz, gür sesiyle bloku çınlatırdı. O gün programa dahil olmayan blokun en uzak köşelerinden dahi alkış, tebrik alırdı.

Sesiniz Erol'un ki kadar gür, mizah yeteneğiniz onun ki kadar gelişkin olmayabilir. Olması da gerekmiyor. Bu gibi karakter özelliklerimizi doğuştan getirdiğimiz özelliklerimizin uygun koşullarda gelişmesi ile ediniriz. Ancak bu gibi özelliklerimiz karakterimizin çok azını belirler. Asıl belirleyici olan, zaman içinde maddi üretim sürecinde ve bu sürece bağlı gelişen kültür ortamında edindiğimiz özelliklerimizdir. Hiçbir şey statik olmadığı gibi karakter özelliklerimiz de statik değildir. Maddi yaşam gerçekliği içerisinde gelişirler veya körelirler. Karakterimizin gelişim dinamiğini açıklayan öğretici bir hikaye vardır: Yaşlı bir adam kavgaya eden biri siyah diğeri beyaz iki köpeği göstererek torununa sorar, "sence hangisi kazanacak?" Torun cevap veremez. Köpekler birbirine denktir, tam biri kazanacak gibi olurken diğeri hamle yapar ve bir yenilemeye hali uzayıp gider. Bunun üzerine torun dedesine sorar, "hangisi kazanacak dede?". Dedesi, "hangisini beslersen o kazanacak, çünkü güçlenen diğerini yenecektir" cevabını verir. Konuşmasına devam ederek torununa, senin de içinde iyi ve kötü yönlerin çarpışacak, bu iki yönü bu iki köpek gibi düşün, hangisini beslersen o kazanacaktır diyerek küssadan hissesini verir. Bu konuda Erol yoldaştan öğrenecek çok şeyimiz vardır.

Erol yoldaş düşman karşısında inisiyatifli, cesur ve kararlıydı. Dostlarının yanında ise neşeli, dost canlısı, mütevazî ve öğrenmeye açıktı. Bu gibi özellikler "doğuştan" gel-

mez, zaman içerisinde hangi "köpeği" beslediğinize göre gelişir. Neden savaşması, mücadele etmesi gerektiğini kavramamış birisi düşman karşısında istese de yeterince inisiyatifli olmaz, tereddütlerini aşmakta zorlanır. Neden savaştığını bilmeyen, savaşın amacını bu amacın yüceliğini kavramayan kişi, bu savaşın kendisine kazandırdığı yoldaşlarının, dostlarının değerini bilemez. Onların varlığında ne ortak amacın yüceliğini ne de yanı başında bulunmalarının önemini hisseder. Erol yoldaş bu gerçekliği çok iyi kavramış, yoldaşlarına dostlarına karşı gösterdiği özeni karakterinin temel özelliklerinden biri haline getirmeyi başarmıştı. Mütevaziliği, neşesi ve dost canlılığı ile bulunduğu her ortama olumlu bir etkide bulunur, devrimci bir ortamın oluşmasına katkı sunardı. Onun bulunduğu ortamlar daima canlı, gelişen, geliştiren ortamlardı.

*Onlar,
birer sıra neferi
olmanın ne anlama
geldiğini kavramış, sıraları
geldiğinde yaşadıkları yalınlıkla
sayılarını saymışlardır. Onlar bu
gücü bu iradeyi sömürsüz sınıfsız
bir dünyanın mümkün olduğu
gerçekliği Marksist Leninist
Maoist bilimle kavramış
olmaktan aldılar.*

Yoldaşın en belirgin ve örnek alınası özelliği öğrenmeye açık olmasıydı. Bu konuda konformist değildi. Sadece başarısızlıklarda değil, başarılı pratiklerde dahi kendini, partiyi, yoldaşlarını sorgular, ileri olanı geliştirmeye geri olanı aşmaya çalışır, çevresindekileri de bu biçimde davranmaya teşvik ederdi.

Ölüm orucu eylemine dahil olduğunda 19 yaşında genç bir devrimciydi. Şubede direnmiş, hapishanede direnişin en ön mevzisinde mücadeleye atılmıştı. Buna rağmen şubede yaşadığı tereddütleri, tutsak düşmeden önceki faaliyetindeki aksamaları, bu aksamalardaki payını gözden geçirmiş, daha nitelikli sonuçlar çıkarabilmek için faaliyetin yoğunluğunda okuyamadığı Marksist klasikleri okumaya çalışarak siyasi, ideolojik birikimini yükseltmeye çalışmış hem teoriden hem pratikten çıkardığı sonuçlar ışığında partiye, devrime, direnişe daha sıkı sarılmıştı. Tahliye edildiğinde o artık tutsak düştüğündeki, hatta ölüm orucuna başladığındaki genç devrimci değildi. Yaşı hala gençti ama siyasi ideolojik duruşu olgunlaşmıştı. O bu zorlu süreçte "Direnmeye devam ediyorum işte!" kolaycılığına yaslanmadığı gibi "Bu eylemde zaten öleceğim!" nihilizmine prim vermeden yapamadıklarına ya da eksik yaptıklarına odaklanmıştı. Direnmenin artıcılığında zihnini berraklaştırmıştı.

Erol yoldaş, işkenceyi de hapishaneyi de mevsimleri deviren açlığı da tanıdı, doğanın nasıl amansız bir hasma dönüşebileceğini öğrendi, bütün bu sınavları başarıyla verdi; en çok da sevdikleri üzerinden sınandı. Onu en çok bu sınavlar zorladı. Yoldaştan kısa bir süre önce uzun ve sancılı bir hastalık sürecinin sonunda kaybettiğimiz Hatun anamız Erol'a çok düşküdü. Erol da annesine... Kolay değil, onlar sadece ana-oğul değil yoldaşları. Erol demokratik eylemlere annesi ile birlikte katılmış, Hatun Ana Erol yoldaşın devrimci şekillenişinde önemli izler bırakmıştır. Emniyet, adliye, hapishane kapılarında oğ-

lunu aramış, takipçisi olmuştu. Hatun Ana devrimcileri ayrımsız sever, hiçbirinin ayağına taş değmesin isterdi. Erol'un anlattığı her "badire" sonrasında daha az tehlikeli görevler üstlenmesini isterdi. Erol yoldaş annesine çok güçlü duygularla bağlı olmasına rağmen her seferinde mücadele ne gerektiriyorsa yerine getirmekten geri durmamıştır. Aralarındaki bu çatışmanın tatlı bir ana-oğul çekişmesi olarak sürmediği durumlar da olabiliyordu. Öyle ki, bir keresinde Erol yoldaş daha lise Komsomolken Hatun Ana onu odasına kilitlemişti. Erol ise hiç istifini bozmamış, ertesi sabah odasının camından annesine görünmeden atlamış, NATO müteahhidi, çevre ve işçi düşmanı Limak Holding'in yönetim binasını kompradorların başına indirerek eve dönmüştü. Zil çaldığında kapıyı açmaya giden Hatun ana odasında uyuduğunu zannettiği Erol'u karşısında gördüğünde çabasının nafil olduğunu anlamış, şiddetli bir tartışma yaşamalarına rağmen bir daha benzer bir davranış sergilememiştir. Erol bu eylemle sadece halk düşmanlarını cezalandırmamış, annesine devrimci kararlılığını da göstermiş, rüştünü ispat etmişti. Bu tartışma aralarındaki bağı koparmamış aksine daha da güçlendirmiştir. Erol yoldaş, büyük küçük, önemli-önemsiz görev ayrımı yapmadan üstlendiği tüm görevleri aynı ciddiyetle yerine getirirken başına bir şey geldiğinde annesinin takipçisi olacağını bilmenin rahatlığını hep yaşad.

Yine Beşler'in cenazeleri ailelerine teslim edilirken Hatun Ana cenazeleri teslim alanlar arasındadır ve yoldaş bu durumdan haberdardır. Gerillalar cenazeleri ailelerine teslim ederken bir grup gerilla da güvenlik için tepeden alanı izlemektedir. Erol yoldaş tepedeki birlikte kalmıştır. Hatun Ana'ya "Gelirsem kendimi tutamam, ağlarım" mesajını göndermiştir. Erol yoldaş tanımayanlar ya da sorunlara yüzeysel yaklaşanlar bu mesajda "kendine güvensizlik" ya da "görünüşü kurtarma" çabası olduğunu düşünebilir. Oysa bu mesaj ve davranış Erol yoldaşın karakterini açığa vurmaktadır. Erol yoldaş için sorun ne insanların önünde ağlamaktan çekinmesidir ne de annesini gördüğünde geri dönmekte tereddüt geçirme kaygısıdır. Erol yoldaşın mesajı ve davranışında açığa çıkan; cenazelerin bulunduğu bir ortamda sorumlu düzeyde bir gerillanın duygusal görüntüsünün ortama ve genel anlamda mücadeleye bakışa olumsuz etki edebileceği kaygısı, devrimin çıkarı ile kendi (annesini görme isteği) çıkar, çeliştiğinde devrimi tercih etme iradesidir. Annesine gönderdiği mesaj güçlü duygusal bağının kanıtıdır. Nitekim Hatun Ana öldüğünde cenazesine Erol da katılır diye düşman yoğun güvenlik önlemleri almış, günlerce mezarlıkta beklemişti. Erol yoldaş, başta Hatun Ana olmak üzere sevdiklerine sıkı bağlarla bağlı olmasına rağmen devrime olan bağlılığı her şeyden güçlüydü ama bu bağlılık diğer bağlılıklarını değersizleştirme üzerine kurulmamıştı. Çünkü o, kendisinin ve sevdiklerinin de halka dahil olduğunun, kendisi ve hepsi için dövüştüğünün bilincine sahipti. Kurmak istediği sömürsüz, sınıfsız, ge-

lecek sadece soyut insanların yaşayacağı soyut bir gelecek değil, içlerinde sevdiklerimizin de yaşayacağı somut, kanlı canlı insanlar için kurulacaktı. Bu nedenle o, canı da yansa üzülse de bir tercih yapmak zorunda kaldığında hep devrimi seçti, devrime göre konumlandı. Kısacası o; Mehmet Demirdağ'ın "Devrimin Atak, Bilgili ve Fedakar Kadroları Olalım" başlıklı unutulmaz makalesinde dikkatimizi çektiği gibi, "Partiyle yaşam dışında soluk almamak ve alınan soluğu Parti için almak" biçiminde düşündü ve yaşadı.

O, tıpkı bir nehrin denize akması gibi kendi yatağında hep devrime doğru aktı ve devrim denizimizin en müstesna bileşenleri şehitliğimizin arasında onurlu yerini aldı. Gözünün arkada kalmadığını biliyoruz. Çünkü o, halka ve partiye güvendi. Kendisinden sonra da halkın evlatlarının devrim bayrağını taşıyacağından hiç kuşkusu olmadı. Belki bir parça tamamlayamadığı görevlerin mahcubiyeti ile sonsuzluğu kucaklamıştır.

Ne Erol yoldaş ne diğer şehitlerimiz ne de bayrağı devralanlar, hiçbirimiz kusursuz, zaafardan azade değiliz. Şehitlerimiz "kusurlarının" mücadelenin, halka hizmetin önüne geçmesine izin vermeden kendi paylarına düşen sorumluluğu üstlenmeyi son ana kadar devrim bayrağını yere düşürmemeyi başarmışlardır. Onlar, birer sıra neferi olmanın ne anlama geldiğini kavramış, sıraları geldiğinde yaşadıkları yalınlıkla sayılarını saymışlardır. Onlar bu gücü bu iradeyi sömürsüz sınıfsız bir dünyanın mümkün olduğu gerçekliği Marksist Leninist Maoist bilimle kavramış olmaktan aldılar. Yüce ideallere ancak ideallerinin yüceliğine uygun bir şekilleniş ve fedakarlıkla ulaşılabileceğini, kendilerinde cisimleşen insana dair güzel, diri ne varsa ancak hedefe ulaşıldığında gerçek anlamda değerini bulacağını ve er ya da geç hedefe mutlaka ulaşacağını bilerek göğü kucakladılar.

Tek vasfı güçlünün karşısında el pençe divan durmak, güçsüzü ezmek olan komprador büyük burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının soysuz uşağı, Erol, Ali Kemal, Fadime ve Gökçe yoldaşlarımızın şehitlik haberlerini duyururken "birinin üzerine daha çarpı attık" diyerek yaşadığı korkuyu gizlemeye çalışmıştır. Soysuzun korkusu Erolların bitmeyeceğini, temsilcisi olduğu baskı ve sömürü düzeninin üzerine elbet bir gün halk tarafından "çarpı atılacağı" bilmekten kaynaklanmaktadır.

Şehitlerimiz, "O güzel insanlar, o güzel atlara binip gittiler" ama güzellik arayışımız bitmedi. Çünkü "O güzel insanlar" kendilerinden önce giden "güzel insanların" boşluğunu doldurmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştılar, güzelleştirdiler ve dünyayı güzelleştirmek yönünde adımlar attılar. Onların yarım bıraktığı adımları tamamlamak görevi omuzlarımızda taşımak, şimdi güzelliği çoğaltma, çoğalma, güzel insan olma, komünistleşme zamanıdır. Gerçek toplumsal güzellik insanın insanı sömürmediği, kulun da kulluğun da ortadan kaldırıldığı zaman başlayacaktır.

ÖZGÜRLÜĞÜN TÜRKÜSÜ YARIM KALMAYACAK...

Özgür yoldaş, onu tanıyan herkesin yüreğinde mutlaka bir iz bırakmıştır. Bende de öyle derin izler bıraktı ki birini anlatsam diğeri eksik kalacak sanki. Bir ömre karşılık gelecek kadar yoğun geliyor şimdi Özgür yoldaşla paylaşımlarımız. Birçok insanın bir ömür boyu yaşayamadığı duyguları, onu, onları tanıdığım şu birkaç yılda yaşamış olmanın gururunu, onurunu yaşıyorum.

Defalarca yazmaya çalıştım ve hiçbiri anlatmak istediklerimi tam olarak ifade edemedi.

Onu anlatmak için nereden başlayacağımı bir türlü bulamasam da bu bana çok zor gelse de anlatmam gerektiğinin bilinciyle ondan, onlardan öğrendiğim, bende derin izler bırakan bazı yaşanmışlıkları paylaşmak istiyorum.

Özgür yoldaş, ilk tanışan insanların üzerinde hemen bir etki yapan yoldaşlardandı. Bende de hemen güçlü bir etki bırakmıştı. O dönemler kardeşimin gerillaya katılması bende TIKKO gerillalarıyla tanışma isteğini daha da güçlendirmişti. Ve ilk görüştüğüm grupta Özgür yoldaşla karşılaştım. O güzel ve içten gülüşüyle karşıladı beni. Sonra Çiğdem, Yurdal, Orhan, Sefkan...

Hepsiyle sanki yıllardır tanışıyormuşum gibi sıcacık derin sohbetlere daldık. Niye görüştüğümü dahi unutmuşum. Öyle ki ikinci görüşmem bir görev için oldu. Kopamıyordum yoldaşlardan. Ne deseler, ne görev verseler hemen yerine getirmek için elimden geleni yapıyor, kısa sürede yeniden onları göreceğim günü ipe çekiyordum.

Bu görüşmeler bazen köylülerin yaşadığı sorunları yoldaşlara taşımak, bazen örgütlenmek isteyen gençleri gerillalarla görüştürmek, bazen de eylem çalışmaları için toplanan istihbaratları iletme için oluyordu.

Her görüşme benim için bir eğitim çalışması gibiydi sanki. Her anı dolu dolu geçen tartışmalar, sorunların çözümü benim ve benim gibi yeni örgütlenen yoldaşların ka-

fasında partiyi, örgütü ve yoldaşları daha iyi tanımamızı sağlıyordu. Özgür yoldaş kendilerini, ne için mücadele yürüttüklerini, neden örgütlenmek gerektiğini, halkın yaşadıkları çelişkileri nasıl çözmek gerektiğini, düşmanı bizim anlayacağımız dilde ayrıntılarıyla anlatıyordu. Görüşmelerde bizlere sorular soruyor, tanımaya, çelişkilerimizi anlamaya çalışıyordu.

Gerilla bölgelerinde yaşamayanlar gerillanın halkla içiçe yaşadığını, köylülerin yaşamlarında gerillanın vazgeçilmez olduğunu pek bilmezler. O yüzden de farklı şehirlerden gelip de ilk defa gerillayla karşılaşanlara rüya gibi gelir bu karşılaşma. O güne kadar hikayelerini dinledikleri, romanlarda okudukları gerillalar işte şimdi can canlı karşılarında durmaktadır. Bu heyecanla ne konuşa-

caklarını ne söyleyeceklerini bilmezler çoğu zaman. İşte böyle anlarda Özgür yoldaş imdada yetişiyordu. Gelen kişiyi hızlıca gözlemleyip neyin ilgisini çekeceğini bildiğinden hemen ortama dahil ediyor, onun ilgi alanına göre konular açıp meseleyi sisteme, mücadeleye güzel bir şekilde bağlıyordu. Her yaştan insan onda mutlaka kendinden bir şeyler bulabiliyordu. Çocuklarla oyun oynarken, ekmek yapan kadınların elinden hamuru alıp ekmek açarken, odun kırarken vb birçok biçimde görmek mümkündü onu.

En çok dikkat çeken yanı sürekli gülen gözleriyle yaşam dolu olmasıydı. Yüksek sesle konuşur, sürekli güler, güldürür, ama mutlaka bir ortamda ne yapıp eder ilgi odağı olurdu.

tim oluyordu. Onu can kulağıyla dinliyor, sorunları çözme biçiminden bir şeyler öğrenmeye çalışıyorduk.

Bu ilişkilendirmelerde en çok dikkatimi çeken şeylerden birisi de hiç bir olayda tek taraflı bilgiyle yetinmemesiydi. Bir evde hem erkeği hem de kadını ayrı ayrı dinler, kadını sorunun çözümüne katılması için cesaretlendirirdi. Bu da onu köylülerin gözünde daha güvenilir yapardı.

Bir dönem uyuşturucu batağına sapanan, madde bağımlısı, gelecekte umudunu kesmiş gençlerle görüşmesine şahit olmuştum. Pek umudum yoktu o insanların bize katılacaklarından. Özgür yoldaşın yaklaşımlarını gözlemledim. Neler anlatacağını merak ediyordum. Özgür yoldaş önce onları hiç bir ayrıntıyı kaçırmadan dikkatlice dinledi. Yaşamlarına dair sorular sordu. Gençler kendilerini ifade ettikten sonra Özgür yoldaş sistemin gençleri nasıl yozlaştırdığını, bu ortama nasıl itildiklerini, faşist devletin özellikle emekçi halkın çocuklarına yöneldiklerini, devrimcilerden uzaklaştırıp bu batağa ittiklerini onların anlayacağı dilde çok yalın anlattı. Gençlerin dikkatle Özgür yoldaşı dinlediklerini gördüm. Özgür yoldaş bu bataklaktan nasıl çıkacaklarını anlatıyordu onlara. Çıkan, bunu başaran yoldaşları örnek vererek onları cesaretlendiriyordu. Hakan (Ersin Erel) yoldaş en çarpıcı örnek ve umuttu onlar için. Özgür yoldaş dinleyenler sanki o ortamlarda yaşamış sanırdı onu. Kullandığı terimler, gidilen yerlere nasıl da hakimdi... Bu bile gençlerin onun samimiyetine inanmalarını sağladı. Bir sonraki görüşmelerde halk için ölümsüzleşen yoldaşları anlatarak durmamak gerektiğini, az ya da çok herkesin bu mücadelenin bir parçası olabileceğini söyleyerek onlara küçük küçük görevler verdi. Bu görevler o zaman belki çok önemli değildi. Bizlerin de yapacağı şeylerdi ama Özgür yoldaş onların yapmasını istedi. Yapılan bu işler onları örgüte bağlayacak, onların bu mücadelenin bir parçası olduklarını hissettirecekti, öyle de oldu...

Özgür yoldaş daha sonra da kitlelere yaklaşımında çokça gözlemledim. Bu gözlemler bizler için aynı zamanda eği-

Özgür yoldaş kendini bu halkın hizmetine adanmış, kendinden vazgeçmeyi birçok yönden başarmış bir yoldaştı. Bir görüşmemizde elinde bastonla gelmişti. Merakla sordum. Bir şey mi oldu diye. Dizinin rahatsız olduğunu söyledi. Baktım o kadar çok şişmişti ki bu halde nasıl yürüyebildiğine hayret ettim. Üstelik de Munzurlardan geliyordu. Ve orası genelde kayaların olduğu sarp bir araziydi. O kendini öyle zorluyordu ki gülen gözleriyle hatta durumla alay ediyordu. Bu beni çok etkilemişti. Demek ki inancın gücü bütün sorunların üstesinden gelmeye yetiyor diye düşündüm içimden. Ona olan saygım daha da güçlendi. Onunla aynı değerler için mücadele ettiğim için bir kez daha onur duydum.

Yoldaşlarına o kadar çok düşkümdü ki her zaman önce yoldaşlarım derdi. Bunu gerilladaki bütün yoldaşlarda gördüm. Savaş alanında omuz omuza düşmana karşı çarpışırken önce yoldaşını düşünmenin anlamı gerçekten bir başkaydı. Bunu tanıdığım bütün yoldaşlarda gördüm, yaşadım. Son süreçte ölümsüzleşen yoldaşların hepsinden çok şey öğrendim. En çok da ölümsüzleşen yoldaşların mevzilerini boş bırakmamayı, yarım kalan görevleri tamamlamak için silahın kabzasına daha sıkı sarılmayı öğrendim.

And olsun ki yoldaşlar, şu dağların doruklarında, ormanların kuytuluklarında söylediğiniz türkülerini yarım bırakmayacağız. Hayalimiz ne kadar zor ve ulaşılmaz gözükse de ona ulaşmak için mücadele etmekten vaz geçmeyeceğiz.

BİR YOLDAŞIN

“Bu Yol Bizim Yolumuzdur, Gidip Geri Dönmemek Var”

Rosa (Fadime Çakıl) yoldaşın yoldaşlarına mektuplarından...

Merhaba yoldaş;

Nasılsın? Durumun/durumunuz iyidir umarım. İyi yönleriyle, yetersiz yönleriyle bir faaliyet dönemini geride bıraktık. Son olarak yoldaşlarımızı kaybettik. Acımız büyük ama öfkemiz, inancımız daha büyük, öyle olmaya da devam edecek. Onlardan geriye kalan boşluğu doldurmak için elimizden, yüreğimizden gelen her şeyi yapmaya hazırız ve olmalıyız da. Suavi'nin söylediği gibi “Bu yol bizim yolumuzdur, gidip geri dönmemek var, kalanlarla

yola devam UMUT bizim ışığımız.” Şehit yoldaşlarımızın idealleri, uğrunda can verdikleri bu kavga, bize ışık olacak. Daha anlatacak, örnek alınacak çok şey var yoldaşların yaşamlarından. Şimdilik bu kadar yazabiliyorum ama yazmaya devam edeceğim.

Şu anda yoldaş, işimize ara verdik (çay molası) ben de bu molalarda sizlere yazmaya çalışıyorum. Epey yoğun çalışıyoruz, çalışırken ve uyurken sizlere nasıl yazacağımı düşünüyorum. Molalarda yazıyorum. Eminim sizler de aynı yoğunlukta çalışıyorsunuzdur. Geçen sene aynı tarihlerde beraber çalışıyorduk, şimdi ayrı yerlerde aynı işleri yapıyoruz. İnsan düşününce hem yeni alana açılmanın sevincini hem de yoldaşlardan ayrı olmanın burukluğunu yaşıyor. Şimdi “keşke”ler uçuşuyor beynimde ama pek de bir anlamı olmuyor. Eğer yine yanınızda olma şansım olursa, o zaman telafi etmeye çalışacağım yoldaş. Neyse duygusala bağlamayayım...

Mao'yu okudum yoldaş. İnan kendimden utandım. Yazılanlara bakıyorum, kendime bakıyorum; diyorum, “böyle devrimcilik, böyle yoldaşlık mı olur?” Ama iyi oldu, tokat gibi çarptı yüzüme. “Ben ne yapıyorum” diyor insan, kendini, yaptıklarını sorgulamaya başlıyor. Daha fazla tokat yemek istiyorsun yani daha fazla bilgi anlamına da ge-

liyor aynı zamanda. Kampta okumaya devam edeceğim diğer ustaları da.

Son olarak yoldaş, tüm bu yaşananlara rağmen, ben bu kış sürecinde yoğunlaşacağım, geçen süreçte yaşananlardan ders çıkarıp, önümüzdeki faaliyete sağlam kafayla çıkmak, aldığım görevi layıkıyla yerine getirmek için tüm gücümle yoğunlaşacağım. Kendimden büyük şeyler beklemiyorum, yanlış olur. Mükemmeliyetçiliğe gerek yok. Zaten ne geldiyse ondan geldi. Yani yoldaş kendimi düzeltmeye dair bir çaba içerisine girmek istiyorum. Çünkü; koşullar bunu gerektiriyor, yoldaşlardan kalan boşluğu doldurmak için elimi taşın altına koymaya hazırım. Yeterli/yetersiz yönlerimle, ben bu işi yapacağım, başka yolum yok, olmayacak da. Örgütün emeğine saygısızlık etmek istemiyorum. Örgüte, Partiye daha yakın olmak istiyorum.

Mektubumu burada sonlandırıyorum, seni yoldaşa kucaklar ve başarılar dilerim. Kendinize çokook iyi bakın. Diğer tüm yoldaşlara selamlar/saygılar. Görüşmek dileğiyle hoşçakalın. Kazım Koyuncu'dan “Ayrılık şarkısı” ve “Bekle kar altında kalan buğday tanesi”ni unutmayasın...

“Çekiç eski dünyayı yıkacak,

Orak yeni dünyayı aydınlatacak”

Yüreğinizde umut ve inanç eksik olmasın. SERKEFTİN.

Rosa Hopa/Ekim 2015

Merhaba yoldaş,

Nasılsın? Durumun iyidir umarım. Öncelikle mektubuma şehit yoldaşlardan söz ederek başlamam doğru olur. Yoldaşların şehadetleri her birimizi derinden etkiledi. Bu sadece duygusal anlamda değil. Bıraktıkları boşluk büyük ve doldurulması gereken boşluklar. Her birimize düşen bu boşlukları doldurmak. Şehit yoldaşlarımızın hayallerini, ideallerini gerçekleştirmek için daha fazla emek, çaba harcamak kalıyor. Eminim ki her yoldaş elinden geleni yapmaya hazırdır.

Bunun en iyi cevabını da yoldaşların intikamlarını alarak gördük. Her yoldaşın eline, emeğine, yüreğine sağlık. Bir çoğumuzun ilk oldu. Anlam vermek zor oluyor. Şehitler de bu yaşamın bir parçası ve kaçınılmaz oluyor. Mücadele devam ediyor, edecek de ama yoldaşlarımızın anıları, gülüşleri, türküleri, inançları hep bizlerle yaşamaya devam edecek.

Zaman çok çabuk geçti değil mi? Sonbahar geldi, yapraklar dökülmeye, yağmur yağmaya, gök gürlemeye başladı yine. Hava dayanılmaz derecede soğuk. Bizler işimizin başındayız. (Gök demişken her gürlediğinde sen aklıma geliyorsun.) Mektubunu aldım, duygulanmadım desem yalan olur. İnsan evladı tuhaf işte. Uzaklaşınca açığa çıkar-

yor sevgisi. Sigara yaktım sonra, adet oldu artık. Herkesi çok özledik. Özlemle sizlerle görüşmeyi bekliyoruz. Şimdilik anılarla yetiniyoruz.

Faaliyet nasıl geçti? Umarım iyi geçmiştir. Kadın timi olarak iyi geçmesine sevindim. Artık görüşünce anlatırız. Umarım senin faaliyetin de iyi geçmiştir. Başarılarınızın devamını dilerim.

Bizleri sorarsan durumumuz iyidir. Çalışmalarımıza epeydir başladık. Hâlâ devam ediyor. Onun dışında faaliyeti sorarsan ilk geldiğimizde yeni alan olmasının zorluklarını her yönüyle yaşadık. Örneğin bir yerde orman var su yok. Bir yerde su var orman yok. Ama ilk sürece göre şimdi adapte olduk sayılır. İlerleme var. Bakalım önümüzdeki süreçte daha iyi faaliyetler çıkaracağız örgüt olarak. Onun dışında yoldaşların genel durumları iyidir. Benim de iyidir. Bahara örgütün beklediği gibi çıkmaya çalışacağız. Biliyorum yine yetmezlikler olacak. Ama geçen faaliyetten ders çıkararak aynı hatalara düşmemeye, yoğunlaşmamı aldığım sorumluluğa vermeye çalışacağım. Umarım örgütün emeğini boşa çıkarmam.

Kendine çok ama çok iyi bak yoldaş. Seni yoldaşça kucaklıyorum. Diğer tüm yoldaşlara da selamlar/saygılar. Yüreğinizde umut ve inanç eksik olmasın.

Serkeftin hevalno!

Rosa Hopa/Ekim 2015

Merhaba Çiğdem yoldaş,

Nasılsın, hâlin keyfin iyidir umarım. Şu anda ateşin başında müzik eşliğinde sana yazıyorum. İlkay söylüyor "kırvem" parçasını. Seni, saz çalarak bu parçayı söyleyişini hayal ediyorum. Yoldaşlığı anımsatan en çok türküler oluyor. Her yoldaşın sevdiği ve söylediği türküler. Bazen neşe bazen hüzün yüklüyor insana. Sonra "keşke"ler çoğalıyor. Ayrılmadan keşke sohbet edip doya doya konuşsaydık. Geç değil elbette yine konuşur, tartışırız değil mi?

Cihazdan eylem seslerinizi duymak mutlu ediyor. Umarım her yoldaşın faaliyeti iyi geçmiştir. Senin için nasıl geçti merak ediyorum. İyi geçmiş olmasını dilerim. Bizi merak ediyorsunuzdur. Durumumuz iyidir. Sonbahar çalışmaları içindeyiz. Bu alandaki acemiliğimizi kırdık sayılır. İlk zamanlar zorluklar yaşadık ama şimdi iyidir. Önümüzdeki süreçte daha iyi olacak umarız.

Yeni bir faaliyet alanı olmasından kaynaklı sıkıntılar zorluklar yaşadık ama iyi geçti. Örgütümüz büyüyor geliyor. Şimdi hatalardan eksikliklerden hem genel hem de yoldaşlar nezdinde kendimize ve alana dair dersler çıkararak kendimizi gelecek faaliyete hazırlama görevi düşünüyor. Böyle yoldaş, umarım sağlam adımlarla çıkarız bahara. Mektubumu burada bitiriyorum. Seni yoldaşça kucaklayıp başarılar dilerim. Tüm yoldaşlara selamlar saygılar. Kendinize çok iyi bakın. Serkeftin!

Rosa Hopa/Ekim 2015

TUTSAKLardan...

Erol yoldaş, 2009 yılındaki tahliyesinden sonra özgürlük yürüyüşünü dağlarda tutkuyla sürdürmüştür. Devrimimizin görevlerini omuzlarında, halk savaşını sürdürmede... Bir bilinçle yerini almış parti çizgisinin savaşı kumanda etmesi için yorulmaksızın çalışmıştır.

Partimizin zaafalarının yeşerttiği sağ tasfiyeciler hizbin tahribatının en sınırlı kaldığı alanların başında TİKKO'nun gelmesi tesadüf değildir. Erol yoldaşın önderliğinde partiye sadık kadro ve savaşçıların ilkeli duruşları, parti çizgisini canları pahasına koruma kararlılıkları hizbin alandaki başarısızlığında etkili olmuştur. Bu süreçte sadece hizbe karşı etkili bir mücadele yürütmekle yetinilmemiş, iki yıl gibi kısa bir sürede 25 şehit vermesine rağmen TİKKO'nun teslim alınamaz, baş eğmez geleneğine yeni halkalar eklenmiştir.

Erol yoldaşın partisiz, devrimsiz bir yaşamı olmamıştır. O partisi ile büyümüş, partisi ile yaşamış, önder bir kadrosu haline geldiği partisi ile ölümsüzleşmiştir. Erol yoldaş partimizin ideolojisini, siyasetini, kültürünü kendi şahsında birleştirmeyi başaran ender komünistlerden biridir. Düşman karşısında cesur ve atak, oportünistler karşısında tavizsiz, yoldaşlarının yanında neşeli ve dost canlısı, parti ve halkın karşısında mütevazı bir sıra neferi olmayı zorlanmadan başarmıştır.

Fadime Çakıl yoldaş 1996 İstanbul-Kartal doğumludur. Lise yıllarından itibaren devrim mücadelesine katılmış, her türlü zorluğa engele rağmen bu mücadelesini daha büyük sorumluluklar üstlenerek sürdürme kararlılığı ile Dersim doruklarına taşımıştır. Kadınlara kendilerini değiştirmek için zirvelerden coşkun çağrılar yapmış, yol göstermiştir. Ardında ölüme meydan okuma ve zor zamanlarda bir adım daha öne çıkma gibi yüce değerler bırakarak şehitler kervanındaki yerini aldığı TKP/ML ileri militanı ve TİKKO birim komutanıdır.

Onlar halkların özgürlük çağrısını zirvelerden tereddütsüz şekilde coşkuyla selamlamışlardır. Aynı coşkuyla boz kırkı tutuşturarak bir kıvılcım gibi halkların sınıfsız sömürsüz dünya mücadelesini onurlandırmışlardır.

Şehitlerimizin aydınlık saçan ateşi, sarsılmaz cüreti ve durdurulamaz yürüyüşü her türden gericiliğe karşı muzaffer olacağımızın göstergesidir. Çünkü halkımız "üç büyük dağ"ı yıkarak Halk Savaşı gibi bir balyoza şahittir. Halkların üzerindeki cesarete "büyük bir cesaret"le karşı çıkan şehitlerimiz Halk Savaşının zaferi için cüret etmenin sembolü olarak anılmak, halkımızın kalesinin burçlarında birer meşale gibi parıldayarak devrimimizi aydınlatmaya devam edeceklerdir. Savaşımız şehitlerimizin en coşkulu isyanı olarak halkımızın yüreğinde kök salmıştır. O yüzden bu isyanı yok etmek mümkün değildir.

**TEKİRDAĞ 1 NO'LU F TİPİ HAPİSHANESİ'NDEN
TUTSAK PARTİZANLAR**

Erken Büyüme Zorunda Kalan Rosa Hopa ve Asmin Welat'a...

Onlar aynı sıra arkadaşı iki genç kadındı. Erken büyüme zorunda kalan iki çocuğu aslında. Çocuklar erken büyümüş bizim ülkemizde. Tıpkı kadınların çabuk büyüme zorunda kaldıkları gibi. Yaşadıkları coğrafyada daha çocukken tanıklık ettiler haksızlıklara. Daha çocukken öğrendiler şiddet, acıyı. Daha çocukken gördüler yürünecek yolun hangisi olduğunu. Bu düzeni değiştirmeye cüret ettiklerinde Rosa 16, Asmin 15 yaşındaydı. O yaşa gelene kadar ne çok acılar yaşamış, ne çok şiddete tanıklık etmek zorunda kalmışlardı. Küçük bedenlerine sığdırdıkları kocaman yürekleriyle eylemlerin en önünde yer aldılar. Güç aldılar birbirlerinden, haklı çığlıklarından. Yüreklerinin çığlıklarını kavga sloganlarıyla birleştirdiler. Beş kadın yoldaşın her birinin mücadele yaşamı, onların yollarını çizmelerinde kutup yıldızı oldu.

Ve karar verdiler. Madem ki bu kavgaya atılacaklardı, en ileride olmak gerekirdi. İçlerindeki sessiz çığlıkların çıkma zamanı gelmişti. Kendilerine dayatılan bütün toplumsal roller isyan ettiler.

Artık kadınların sesinin daha gür çıkması gerekirdi.

Halk ordusunda

savaşa politik ve askeri önderlik eden kadınların

ölümsüzleşmesi, onlar için bir çağrı olması gerekirdi. O boşluk dolacak, o yol yürünecekti. Çünkü içine doğdukları bu coğrafyanın her karışı sayısız direnişlere tanıklık etmişti. O bedeller boşuna verilmemişti. Şimdi sıranın kendilerinde olduğunu düşündüler ve kararlarını verdiler. Uçurumlarda yankılanan kadınların seslerini kendi seslerine katacak, kadının özgürleşme mücadelesinde bir adım daha öne çıkacaklardı. 2013 Ağustos ayında Rosa yoldaş attı ilk adımı. Ve bu adımla başta kendi faaliyet yürüttüğü lise olmak üzere birçok genç kadına da öncülük etti. Özellikle Zilan, Asmin ve Ekin yoldaşların katılımında Rosa yoldaşın etkisi çoktur.

2014 yazı Rosa yoldaşın ilk faaliyet dönemiydi. Onun gerillaya katılımı, bölgedeki genç kadınlara ulaşmada ön açıcı olmuş ve kısa zamanda kalabalık bir grupla kadın gerillalar olarak bir toplantı organize edilmişti. Rosa yoldaş bu toplantıda arkadaşlarının karşısına gerilla olarak çıkmanın gururunu yaşıyordu. Tabii katıllı henüz bir ay olan Zilan yoldaş da benzeri bir duygu içinde bütün genç

kadınlara gerillaya katılım çağrısı yapıyor, kendi özgün tarzıyla silahların gerilla için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Grubun içinde Asmin yoldaş görmek Rosa yoldaş ayrıca heyecanlandırmış, aynı zamanda da gururlandırmıştı. Yanındaki yoldaşın kulağına hemen fısıldadı. "Sana bahsettiğim yoldaş bu. Adı Gökçe. O da katılmak istiyor" diye.

Genç kadınlar anlatılan her şeyi can kulağıyla dinliyor, kendilerinin neler yapabileceklerini tartışıyorlardı. Bir yandan da sistemi, kendilerini tanımaya çalışıyor, kadınların özgürleşmesi önündeki engellerin nasıl kaldırılacağını soruyorlardı kadın gerillalara. Sorumlu yoldaş bazı sorularda Rosa yoldaşa sözü veriyor, özellikle onun cevaplandırmasını istiyordu. Henüz daha çok yeni bir gerilla olmasına rağmen arkadaşlarına kadınların özgürleşmesi için mücadele etmekten başka bir seçenekleri olmadığını anlatmak, Rosa yoldaşın kendine güvenini daha da artırmıştı. Sorular artık silahın nasıl kullanıldığını gelmişti.

Rosa yoldaş, komutan yoldaşın gözetiminde silah ve bomba kullanımını bütün ayrıntılarıyla anlatırken Gökçe yoldaşın hiç bir şeyi kaçırmamaya çalışması, bütün ayrıntıları sorması dikkatlerden kaçmamıştı.

Asmin yoldaş gerilla açısından emek sürecinin en yoğun olduğu bir dönemde gelmişti. Kış hazırlıkları yapıyordu. Yaz boyunca yürütülen faaliyetleri toparlamanın, sonuçlar çıkarıp yeniden pratiğe hazırlanmanın vaktiydi artık.

Zorlu bir yürüyüşle başladı gerilla yaşamı. Yağmur, çamur demeden düşe kalka da olsa varılacak yere varılmıştı. Yeni bir katılım, her zaman gerilla açısından bir coşku ve umut taşıyor. Asmin yoldaşın katılımı da öyle olmuştu. O yıl yeni katılanların hepsi faaliyete adapte olmaya başlamışlardı bile. Asmin yoldaş son anda yetişmişti kafiye. Kadın olması, 17 yaşında olması ayrı bir özgünlük katıyordu kendisine. Bu yüzden de hem yeni hem eski gerillalar merakla "17 yaşındaki genç kadın gerillayı" bekliyordu. Asmin yoldaş, incecik bir dal gibi, ilk bakışta sanki silahı kendinden büyük gibi duran bir halde şaşkın gözlerle bakıyordu herkese. Herkes sıcak karşıladı onu. O zorlu

yolculuğun yorgunluğunu, bu ilk yoldaş kucaklaşmalarında unutmıştı bile. İlk yabancılık ve meraklı bakışlar gülen kocaman gözlere bırakmıştı kendini. Kararının ne kadar da doğru olduğunu düşündü bir kez daha. Ne de olsa çocukluk arkadaşı şimdi can yoldaşı olan Rosa'sı vardı. Artık kimse onları durduramazdı. Başlarda onun yanından hiç ayrılmıyor, her şeyi ona soruyordu. Rosa yoldaş Asmin yoldaşın bir an önce gerilla yaşamına adapte olması için bildiği her şeyi büyük bir özenle anlatıyor, bir yandan da onunla birlikte öğreniyordu.

Asmin yoldaş ne kadar zorlansa da hiç pes etmedi. İncecik bileklerine rağmen sürekli kendini zorlayarak kısa zamanda doğaya uyum sağlamayı başardı.

O artık gerillanın neşe kaynağıydı. Şen kahkahası Alibozğazi'nin bütün patikalarında, su başlarında, bütün noktalarında çınliyordu. Bir an önce her şeyi öğrenmek istiyor, herkese sorular soruyordu. Gözlerinde sürekli bir muziplik, çocuksu bir yan vardı. Yaşadığı heyecanı ve coşkuyu karşdakine geçirmeyi hemen başarırdı. Bir şey anlatırken onunla birlikte yaşardınız o anı sanki. Yoldaşlarının sevgisinin farkındaydı. Ve o da yoldaşlarına aynı sevgiyle bağlandı. İlk kamp faaliyetinde yürüttüğü tartışmalarda gerillaya katılmakta ne kadar geç kaldığını söyleyecek kadar çabuk benimsedi gerilla yaşamını.

6 Mayıs 2016 tarihi onu bu yaşam karşısında bir kez daha büyüttü. Sinan ve Rıza yoldaşların ölümsüzleştiği nokta baskınında Çiğdem yoldaşın komutanlığında, bombaların, alevlerin içinden büyük bir soğukkanlılıkla sıyrılmışlar ve yüzlerce düşman askerinin çemberini yararak yoldaşlarının yanına varmayı başarmışlardı. Yanı başında yoldaşlarını kaybetmenin acısıyla tanıştığında bu savaşta daha da büyüdüğünü hissetti. Artık onlar için de sıkacaktı mermilerini, onlar için de yürüyecekti bu yolu.

O artık deneyimli bir gerilla olarak yeni gelenlere gerilla yaşamını öğretiyordu. 12 yoldaşın kaybının ardından aldığımız yaraların sarılmasında hiç tereddüt etmeden elini taşın altına koydu. Daha çok öğrenmeye, daha çok kendini yetkinleştirmeye çalıştı. Bu süreçte sabotajı öğrendi ve birçok pratikte görev aldı. "Yoldaşlarımızın hesabını soracak, onlardan boşalan mevzileri dolduracağız" sözleri hiç eksilmedi dilinden. Acılarımız ne kadar ağır olsa sorumlulukların da o derece arttığının her yoldaş gibi o da farkındaydı. Düşmanın "bitirdik, bittiler" saldırılarının yanında karamsarlığa, yılgınlığa düşmedi bir kez bile. Gözlerindeki o çocuk gülüşlerini hiç kaybetmeden sımsıkı tutundu savaşa. Şerzan yoldaşın ölümsüzleştiği çatışmada Rosa yoldaşla birlikte çatışarak çıkmayı başarmıştı bir kez daha. Daha da büyüerek adımladı patikaları. Ve daha önce ölümsüzleşen yoldaşlarının ardından yazdığı, "Tökezleyip kalktığımızda farklı bir şeyi anlayıp öyle doğruluruz. Her yerde bir anımız, her taşta, toprağın her karışında, ona karışan bir beden olur. Yüreğimiz bazen yangın yerine döner gidenlerin ardından. Dilimizde on-

ları anlatan türküler, bilincimizde onların pratiği, namlularımızda sorulacak hesap" sözlerini hatırladı. Yılgınlığın, kaçkınlığın kol gezdiği bu süreçte Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu gerillası olarak düşmana meydan okudu.

6-9 Eylül'de Rosa ve Nubar yoldaşların ölümsüzleşmelerinin ardından aynı cüret ve aynı kararlılıkla düşmana karşı silah kuşandı komutanı Özgür yoldaşla birlikte.

"Ben sabahlara güneş olmaya gidiyorum kimse karanlığa uyanmasın diye" demiş ve dağların yolunu adımlamıştı Rosa yoldaş. Asmin yoldaş bu sözü kendisine rehber edinenerek yoldaşının açtığı yoldan yürümüş, aynı yolda yürümenin onurunu birlikte yaşamışlardı.

Rosa ve Asmin yoldaşlar yaşamlarına ve ölümsüzleştikleri zamana kadar kadının gerçek kurtuluş mücadelesinin adresini göstermekle sınırlı kalmadılar. Onlar mücadelelerin ortasında, gerilla savaşının içinde özgürleşerek özgürleşmenin adresini göstermiş ve kendilerini bu amansız kavganın içinde yetkinleştirerek, özgürleştirmişler. Her birinin militan, savaşçı ve komutanlaşma süreci aynı zamanda proletarya partisinin ideolojik-politik hattını kavrayışta derinleşme ve yetkinleşmeye paralel olmuştur. Onlar, kadının gerçek kurtuluş mücadelesinin sadece savaşmakla değil, savaşın politik karakterini kavrayarak, her ikisinin ilişkisini güçlü kavramaya başladıkça yetkinleşmiş, partileşmiş ve komutanlaşmıştır. Rosa partisinin geleceğinde yapı taşı olma özelliğini tam da bu kavrayışa sahip olduğu için almıştır.

Asmin tüm yetenek ve dikkatini askeri konularda yetkinleşmeye odaklarken bunu Proletarya Partisi'nin yol göstericiliği ile yapma hedefindeydi. O da biliyordu ki partinin kumandasında tüm yetkinleşmelerin gerçek değer ve karşılığını bulacağını. Bu bilinç onu daha ileri mevzilere ve daha ileri görevlere aday olmaya itmiştir. Onları gerilla alanında görev almaya iten nedenler savaş pratiği içinde aydınlanmış ve bir bilince dönüşmüştür. Bu gerçek ve ancak bu bilinç kadının gerçek kurtuluş mücadelesini örgütleyecek ve rehber olacaktır. Kadının kurtuluş mücadelesinde kavranması gereken temel nokta da budur. Bugün yoldaşların pratiğinden ve ölümsüzleşmelerinden de anlaşılması gereken nokta sahip oldukları bu bilinç ve kavrayıştır. Onlardan boşalan mevzilerin doldurulması görevi, bu görevin yerine getirilmesi amaçlı yürüyüşümüzün merkezinde Proletarya Partisi'nin önderlik ettiği savaş gerçekliği ile daha fazla kucaklaşmak ve yetkinleşmek olmak zorundadır. Onlardan boşalan mevzilerin doldurulması ancak bu inanç ve bilinçle yol alındığında mümkün olacaktır.

Birlikte çıkılan bu yol, birlikte ölümsüzlüğe kadar sürmüş, kısacık ömürlerine kocaman bir dünya sığdırmayı başarmışlardı. Şimdi Rosa ve Asmin yoldaşlar, kimse karanlığa uyanmasın diye çıktıkları bu yolda aynı toprağa karışan bedenleriyle sabahlara güneş olarak doğacaklar.

EGEMENLERİN MEZARI, HALKIN TIRNAKLARIYLA KAZIYARAK YAZDIĞI TARİH OLACAKTIR!

Bir yılı daha geride bırakıyoruz. 2021 yılına girerken, emperyalist-kapitalizmin kaleleri ekonomik-siyasal krizleriyle başbaşa. Sistemin kendi doğasında olan krizler, her zaman olduğu gibi kapıdan kovulsa da bacadan içeriye giriyor. Fransa'da "Sarı Yelekliler"le başlayıp ardı arkası kesilmeyen toplumsal-siyasal çalkantılar ve çatışmalar, dikiş tutmaz ekonomilerin ağır yükünü, enerji ve hayat pahalılığının artmasını, gelir adaletsizliğinin büyüdüğünü açığa çıkarırken, dinmeyen isyan dalgası egemenlerin bol keseden attıkları sözlerin tam aksini gösteriyor. "Mutlak" sayılması arzulanan, her kesimce kutsanmaya çağrılan sistem; iki kardeş olan faşizmin ve burjuva liberalizminin sahiplerini ve onların ideologlarını topyekûn içine alıyor. Çatlak o denli açılıyor...

Covid-19 pandemisiyle katlanan ve iyice açığa çıkan kriz, emperyalist sermayeyi kendi "korunaklı" merkezlerinde dahi bunalıma itmiş durumda. Tutuşan yalnızca ejderhanın kuyruğu değil kanatları, gövdesi de yanıyor. ABD'nin hemen hemen yarım yüzyıldır süregelen efelenmesi, başta AB emperyalistleri üzerindeki hegemonik gücünün zaafa uğradığının iyiden iyiye açığa çıkmasıyla hükümsüz kalıyor. Yine AB emperyalistlerinin kendi arasında yaşanan çelişkiler, başat güç olan Fransa, İngiltere ve Almanya'nın adeta "gemisini kurtaran kaptan" olma eğilimleri, yaşanan krizin ve çıkış arayışlarının apaçık göstergelerini sunuyor.

Ekim Devrimi'yle insan eliyle yaratılan o muazzam "sosyalizmin dünyası" karşısındaki eski, köhnemiş dünya için Stalin yoldaşın söylediklerini hatırlayalım; "Orada kapitalizm kampında, ulusal düşmanlık ve eşitsizlik, sömürgeci kölelik ve şovenizm, ulusal baskı ve programlar, emperyalist canavarlıklar ve savaşıardan başka bir şey yok." 1920'li yılların başında yalın bir tarzda ortaya serilen bu gerçeklikte; emperyalizm kampının niteliğinde, bugün, yüz yıl sonra değişen nedir? Emperyalist rekabetin kıyasıya sürdüğü ihtilafli alanlara, en yakındaki Ortadoğu'ya bakıldığında, Latin Amerika'ya bakıldığında görülebilecek tek şey; daha keskin bir ulusal düşmanlık ve eşitsizlik, daha yoğun bir sömürü, daha yıkıcı bir emperyalist canavarlıktır. Değişen budur ve bu da demektir ki, emperyalist kapitalizm yüz yıldır kendi mezarını daha da derinleştirmektedir.

KRİZİN YANGIN YERİ; YARI-SÖMÜRGELE

Ejderhanın gölgesinin dolaştığı alanlarda durum daha çıkmazda ve kötürümleştirici boyutlarda. Sömürge,

yarı-sömürge ve bağımlı ülkeler tam bir yangın yeri. Emperyalist sermayenin sömürü ağıyla sarmalanmış ve her türlü (ekonomik-siyasal-askeri) baskı aygıtıyla kuşatılmış ülkelerin geri düzeydeki ekonomileri, pandemiyle birlikte tam bir çöküntüyü yaşıyor. Türkiye'de tüm hileli ekonomik verilere, AKP sözcülerinin kendisini buğday ambarında sanısına rağmen, bu rüzgarda ilk sırada çöken ülkelerden birisi konumunda. Öyle ki kendisine dahi bir yudum su veremeyecek durumda. Aralık ayı başında CHP'nin bir sözcüsü, devletin kredi faizlerini dahi ödeyemez durumda olduğuna işaret etti. Yalnız, bu ve burjuva-feodal partilerin benzer söylemleri, faşist klikler arası çıkar dalaşlarının keskinleşmesiyle ağızlardan dökülmektedir.

Kriz gerçeğinin faturası, en ağır bedeli, emekçi sınıflara ödetilmektedir. Açlıktan ölümü gösterip Covid-19'a razı olması dayatılan işçiler, her şekilde ölümüne işe koşulmaktadır. Hayat işçiler için ölüm pahasınayken, egemenler için bol keseden harcamakla bitmemektedir. Ancak kredi borçlarının ertelenmesi ve yeni krediler vadedilen küçük esnaf, pandemi sürecinde kira ve diğer masrafların altında ezilmekte ve nihayet girtlağa kadar borçlu bir işsiz olarak dolaşmaya başlamaktadır. Emperyalizmin neoliberal politikaları ekseninde tarımdan koparılan kır nüfusu, sonu gelmez bir yoksulluğa mahkum edilmektedir. Ejderhanın adamı ağzına alıp yutmadan önce biraz da olsa beslemesi gibi, destek adı altındaki kredilerle çiftçilerin eski birikimlerine dahi göz dikilmekte, tarım araçları kredi ödemeleri için elinden sökülüp alınmaktadır. Egemenler işçinin, köylünün, diğer çalışan kesimlerin eline ancak, boş göğse salınarak avunmak üzere bir dua tutuşturmaktadır.

Türkiye'de hakim sınıflar, bir yandan emperyalist kapitalizmin kriz dalgasında boğulur, bir yandan emperyalistler arası rekabetten faydalanmak için kendisini oradan oraya pazarlamaya çalışırken, diğer bir yandan bu kriz dalgasına eklenen ulusal sorun ve bu bağlamda Kürt ulusal mücadelesinin sıkıştırdığı köşeden can havliyle saldırmakta, Süleyman Soylu gibi faşist şeflerinin ağzından içi boş naralar savurmaktadır. Gerillaya dönük imha saldırıları, "yasal" alan faaliyetine dönük engellemeler, Kürt ulusunun inkarının kesinkes devamı ile Kürt Ulusal Hareketi'ne karşılık veren TC.; faşist saldırıları kadar işlevli gördüğü şovenizmi var gücüyle, tüm kanallarıyla körüklemeyi de elden bırakmamaktadır.

Şovenizm zehriyle bölünmüş parçalanmış, örgütsüz ve

önderliksiz kalmış bir işçi sınıfı ve gaipten seslerle uyutulmuş, avutulmuş bir ülke halkı... Ezen ulus egemenliği altında dizleri üzerine çöken bir Kürt, bir Ermeni bir öteki... Kitlelerden uzaklaştırılmış, ideolojik kimlikleştirilmiş ve siyasal iktidar iddiası kırılmış; fiziken de tasfiye edilmiş, elinden silahı bırakmış, tümüyle legalize olmuş bir devrimci-komünist ve yurtsever hareket... Faşist diktatörlük kendi kafasında böyle bir ülke düşü görmekte ve bunu yaratmak için tüm gerici güçlerini devrede tutmaktadır.

Emperyalistlerin ve onların ülkedeki uşaklarının kendi lehlerine sağlamlaştırmaya çalıştıkları koşullar; işçi-emekçilere iliklerine kadar sömürü, kazanılmış bütün hakların gaspı için acımasız baskılar; emekçi kesimlerin giderek yoksullaşması ve mülksüzleşmesi; Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlere karşı tarihsel imha ve inkarın, Aleviler başta olmak üzere diğer azınlık inançlara karşı inkar ve asimilasyonun devamı; kadınların sınıfsal ve cinsel sömürsünün bekası için ataerkinin düğümlelerinin sıkılanması; doğası gereği yüzü ileriye dönük olan halk gençliğinin sistemiçileştirilmesi ve geleceksizleştirilmesinden başka bir yaşam vadetmemektedir. Kuşkusuz bunun aksi bir yaşamın sistem eliyle gerçekleşmesi de mümkün değildir. Çünkü Mao Zedung yoldaşın da belirttiği gibi; "... gerici kuvvetlerin zorlukları aşılması imkansız zorluklardır, çünkü bunlar geleceği olmayan ve ölüme doğru ilerleyen kuvvetlerdir. Bizim zorluklarımız aşılabılır, çünkü bizler parlak bir geleceğe sahip genç ve gelişen kuvvetleriz."

DİRENİŞ KAVGANIN ŞAH DAMARINDA ATIYORI!

Yolun emperyalist sermaye ve onun uşağı kompradorlar ve toprak ağaları sınıfı için düzleştiğinin düşünüldüğü anda; Soma ve Ermenek maden işçilerinin Ankara yoluna düştüğünü; "ölürüz de hakkımızı almadan dönmez!" diye seslenip, hakkını aldığını görüyoruz. Aydın'da 80 yaşındaki Hatica Ana Jandarma barikatının önüne "ölürüz de jeotermale izin vermeyiz!" diye dikildiğinde, sermayenin yağma ve talanına geçit verilmeyeceğine ve o yaşta direnişin hem öğrencisi hem de öğretmeni olunacağına tanıklık ediyoruz. Düzce'de yüksek zirai girdi fiyatları nedeniyle arazilerini ekemez duruma gel-

diklerini belirten köylülerin, onlarca traktörle 26 Aralık'ta gerçekleştirdikleri eylemde; "artık devletten ve onun bakanlarından bir şey beklemiyoruz" ifadelerine ne demeli! Görüldüğü üzere, sap samandan ayrılmakta ve egemenler için yol öyle arzulandığı, sanıldığı gibi dümdüz yürünememektedir.

Faşist diktatörlük işçi sınıfını ve ezilenleri bütünüyle zapturapt altında aldığını, kitlelerin öncülerini devrimci-leri-komünistleri engelleyerek ve katlederek dermansız bıraktığını ve devrimci dinamikleri büyük ölçüde teslim aldığını ve imhasını gerçekleştirdiğini düşündüğü anda, koşulların zorluğundan ve artık imkansızlığından yakınılmaya başlandığı anda; umudun hep genç kaldığını ve kendisini üreten gelişkinliğiyle bayrağını daha bir kızılaştırdığını, türkülerini daha bir gür seslendirdiğini, silahını daha sıkı kavradığını ve düşerken bile cellatların yüzüne büyük ideallerini haykırdığını görüyoruz. Bu iddia ve ortaya koyulan irade, süreci bütünlüğü halinde görmeyen, kitlelerin hareketinin yükselme ve gerileme, kabarma ve alçalma dönemlerini bilimsel bir öngörü altında tutabilmenin ve emekçi kitlelerin, ezilenlerin tarih yapıcılığına güvenmenin ürünüdür.

Egemenlerin keskin dişlerinden gözü yılarak "klasik laflar bunlar, iyi de düşman çok güçlü biz ise güçsüzüz" gibi sızlanmalarla beyaz bayrağa saygı duruşuna geçenlerin aksine, ısrarla Lenin'in deyişiyle "sınıf savaşımına dayanmak"tan bir an geri durmayacağı sözü veren Proletarya Partisi, Halk Savaşının özel bir halkası olan gerilla savaşında tutunma mücadelesi veriyor. Kayıplar ağır, ancak sınıf savaşımının bir sonraki halkasına geçebilmek için, bugün sıkıca tutulması gereken halka çetin ve bedel gerektiren bir karaktere sahip. Bedel her zaman yanibaşımızda durmaktadır, esas kavranması gereken ve yaşanması, örgütlenmesi gereken daha ileri bir devrimci süreç geçişin bütün zorlu mücadelelerinde yerini almak ve bunun gerektirdiği görev ve sorumluluklara dört elle sarılmaktır. Dersim'de ölümsüzleşen Şerzan, Nubar ile Rosa, Özgür ile Asmin ve Deniz ile Muharrem; Proletarya Partisi önderliğinde savaşan Halk Ordusu'nun bu

**Şehit
ve tutsak aileleri
mücadelenin çeşitli
alanlarında evlatlarını yitirerek
ve hapishanedeki evlatlarından
uzak kalarak Demokratik Halk Devrimi
mücadelemizin en ağır bedellerini
omuzlamaktadır. Bu bedelin ağırlığı içe
kapanarak geçiştirilemez ve bu yük, tek tek
omuzlarda taşınamaz. Ancak örgütlü bir
güç olarak, bu gücün bir öznesi olarak ve
devrimci mücadelenin bir parçası olarak
yükümüz hafifleyebilir ve sorulacak
hesabımız yakına çekilebilir.**

bilge kadro ve militanları, yiğit komutanları ve savaşçıları, tutunma savaşını en önde kavrayan ve en içten pratikleştirme mücadelesi verenler olarak ölümsüzler kervanına katıldılar. Yine HPG komutanlarından Yılmaz Dersim bu süreçte Dersim’de ölümsüzleşti.

İmha operasyonlarıyla yetinmeyen faşist diktatörlük gerilla cenazelerine işkence yaparak, ATK sürecini de bir işkenceye dönüştürerek ve onları yoldaşlarından, ailelerinden kaçırmakla kendi çürümüşlüğüne gösterdiği kadar acziyetini de ortaya sermektedir. Ancak unutulmamalıdır ki halkın kanı derine düşmektedir. Derine düşmektedir çünkü oradan kendi köklerine daha sıkı sarılmakta ve daha güçlü bir şekilde gün ışığına açılmaktadır. “Katiller vücutlarını nereye gömdüler/ Bilen yok/Ama topraktan çıkacaklar halkın kıyam gününde/ Düşen kanı geri alacaklar.” Pablo Neruda’nın bu unutulmaz dizelerinde işaret edildiğinden daha erken bir hesap gününü kurdular onlar. Ardıllarına emanet kavgalarını ve kendilerinden önce kana bulanmış türkülerini göndererek; partili olmanın ve askerleşmenin, bu umudun ve direncin çağrısını defalarca yinelediler. Bilişimize ilmek ilmek ördüler.

ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ ONLARIN KAVGASINDA...

Ölümsüzleşenlerin inancını ve kararlılığını, yaşamlarının sadece son anında değil bütün devrimci süreçlerinde oluşturdukları örnek devrimci-komünist kişiliği aileler iyi tanımaktadır. Devrimci tutsakların ve şehit yoldaşlarının inancı, tutarlı bir devrimci yaşamı ailelerin gözleri önünde inşa etmeleri ve bundan ödün vermemeleri sonucunda, bir çok aile devletin etkisinden büyük öl-

çüde kurtulmuş ve evlatlarının mücadelesine doğru bir adım atmıştır. “Önce çocuklarımızı savunuyorduk, şimdi onların düşüncelerini” anlayışı böylesi devrimci süreçlerin ürünü olmuştur.

Şehit ve tutsak aileleri mücadelenin çeşitli alanlarında evlatlarını yitirerek ve hapisanedeki evlatlarından uzak kalarak Demokratik Halk Devrimi mücadelemizin en ağır bedellerini omuzlamaktadır. Bu bedel-

lin ağırlığı içe kapanarak geçiştirilemez ve bu yük, tek tek omuzlarda taşınmaz. Ancak örgütlü bir güç olarak, bu gücün bir öznesi olarak ve devrimci mücadelenin bir parçası olarak yükümüz hafifleyebilir ve sorulacak hesabımız yakına çekilebilir.

Pandemi sürecini bahaneyle yoğunlaştırılan hak gaspları, tutsaklar üzerinde uygulanan tecrit politikasını daha da sıkılaştırmıştır. Bu süreç, her zamankinden daha çok tutsakların dışarıdaki sesi soluğu olmayı gerektirmektedir. Yine Adli Tıp Kurumu’nda bekletilerek işkenceye maruz bırakılan gerilla cenazelerinin daha güçlü sahiplenilmesi ve onların düşmanın bütün ablukalarına, engellemelerine rağmen layıkıyla defnedilmeleri, Şehit ve Tutsak Ailelerinin üzerine düşen büyük bir sorumluluktur. Ancak şehit ve tutsak ailelerinin örgütsüzlüğü ve dağınıklığı, aileleri kendi köşesine çekilip acı ve kahırla başbaşa bir kadere bırakmaktadır.

PŞTA örgütlülüğümüzün tarihi bir birikimi, örgütsel deneyimi olmasına rağmen, süreklileşmiş bir kurumsallık yaratamaması, aileler nezdindeki mücadelenin eksikliğinde en önemli etkidir. Bu olumsuzluğu ancak birlikte aşabiliriz. Parti ve devrim şehitlerini anacağımız önümüzdeki günler, bu mücadelenin yeni bir kaldıraç haline getirilmelidir. Eylem ve etkinliklere katılmakla beraber örgütlü bir mücadelenin de ilk adımlarını atmak ve bütün şehit ve tutsak ailelerine bu adımı attırmak için var gücümüzle ve enerjimizle çalışmalıyız.

GÜLSUYU'NUN EMEKÇİ MİLİTANI SERKAN'DAN DERSİM DAĞLARI'NIN KOMUTANI MUNZUR'A

Gülsuyu Mahallesi, köylülükten gelmiş insanların emekleriyle, kolektif bir şekilde oluşturulmuş yoksul bir mahalledir. Sabahın erken saatlerinde işçilerin işe, öğrencilerin okullarına gitme yoğunluğu, akşam olunca eve dönüş telaşıyla birlikte geçim sıkıntılarının içinde çalışıp yaşamlarını bu şekilde sürdürmekten başka yapacak bir şeylerinin olmadığı insanların mahallesiydi.

Gülsuyu Mahallesi denince akıllara gelecek ilk şeylerden bir tanesi de mahallenin muhalif kimliğidir. Toplumsal olarak mahallenin ve ülkenin gündemindeki sorunlara dair tepkisini anında ortaya koyabilen, tarihi direnişlerle dolu bir mahalledir. Lakin mahalle özgülünde yakın zamanlarda yakıcı birkaç sorun patlak vermişti. Bunlardan biri kentsel dönüşüm, diğeri ise kentsel dönüşümden bağımsız olmayan devlet destekli çeteleşme ve yozlaşma saldırılarıydı.

Mahalle gençliğinin uyuşturucu kısıncasına alınması ve birer tetikçi haline getirilmesi söz konusudur. İşsizlik ve yoksullukla birlikte ekonomik sıkıntılar çeken gençlik, çeteleşme ve mafyacılık ile kolay para kazanma hırsı içinde, uyuşturucu bataklığına çekiliyordu. Devlet organizasyonu ile polis destekli çeteler, mahalle halkına ve devrimcilere silahlı saldırılar yapıyordu. Bu saldırılara karşı mahalle halkının tepki vermesi bir yana, esas olan şey; bu saldırılara karşı örgütlü bir duruş sergilemektir. Bu noktada devrimciler halkı örgütleyip bir araya getirerek sorunlar etrafında bütünleşip tepkilerini eyleme dönüştürmektedir. Mahalle halkı, sadece cenaze ve düğünlerde değil, festivaller, piknikler, konserler, paneller ve eylemlerde bir araya gelirler. Festivallerde birlikte halaylar çekilir, pikniklerde hep birlikte yemekler yenilir ve eylemlerde hep bir ağızdan aynı sloganlar haykırılır. Tabii mahalle halkının bu örgütlü duruşu, devletin yıllardır saldırılarına sebep olmuştur.

Halkın örgütlü gücü karşısında rahatsız olan devlet, kurulduğu günden bugüne kadar devrimci, demokrat, yurtsever, yoksul halkın oturduğu, bağrında devrimcilerin yetiştiği Gülsuyu, Sarıgazi, Okmeydanı, Gazi ve 1 Mayıs gibi İstanbul'un yoksul emekçi mahallelerine her zaman planlı ve organize saldırılar gerçekleştirmiştir. Okumayan,

araştırmayan, sorgulamayan, düşünmeyen, hayalleri ve geleceği için mücadele etmeyen, kendisine karşı gelmeyen bir halk ve gençlik yaratmaya çalışan devlete karşı; devrimciler buralarda tam tersi bir mücadele içindedirler. Devletin, emekçi halkı ve gençliği kontrol altında tutma, kendi istediği şekilde tetikçileştirme ve mafyalaştırma politikasına karşı, devrimciler de karşı örgütlenme çalışmalarını sürdürmektedir.

Hapishaneden çıkalı birkaç gün olmuştu ki, sokağa ilk adımımı attığım esnada şans eseri esnafa gazete dağıtan yoldaşları gördüm. Hemen yanlarına gidip epeyce zamandır görmediğim için sarılıp sıkıca kucaklaştık. İlk defa orada gördüğüm bıyıklı, R harfini söyleyemeyen, gül yüzlü, çocuksu, heyecanlı ve coşkulu yeni bir yoldaş vardı. Sanki beni daha önceden tanıyormuşçasına diğer yoldaşlar gibi sıkı sıkıya sarıldı, kucaklaştık.

O her durumda gülebilen yüz ifadesiyle "kiyve geçmiş olsun biz de dağıtımdan sonya sana gelecektik" demişti Munzur (Serkan Lamba) yoldaş. Ayaküstü mahalledeki herkesi sorduk ve tekrar görüşmek üzere ayrıldık.

Daha sonraki günlerde yoldaşların yanına ziyarete gittiğimde Serkan yoldaş, aynı güler yüzüyle gülümseyerek "Biz de seni bekliyoyduk kiyve hoşgeldin" dedi. Serkan yoldaşla gel zaman git zaman daha çok tanıştık, kaynaştık. Benim hapishanede kaldığım zamanları hep anlatmamı istiyordu. Uzun uzun ona hapishaneler sürecini anlatıyordum. Tabii o da Partizan'la ilk nerde nasıl tanıştığını ve örgütlü faaliyete neden, nasıl katıldığını anlatıyordu. Tabi Serkan ve diğer yoldaşlarla beraber neredeyse her gün gazete faaliyeti öncesi ve sonrası bol bol konuşuyorduk. Serkan, gündüzleri çalıştığı için akşamları kitle faaliyetine katılıyordu. Bazen geç kaldığı zamanlar da olmuyor değildi. Ama nerden başladığımızı, nasıl ilerlediğimizi bildiği için çabucak gelip buluyordu bizi. Gazete dağıtımdan aile ziyaretlerine birçok faaliyete işten kalan zamanını vererek katılıyordu. Onun bütün zamanı dolu dolu geçiyordu. Evde, işte, mahallede bütün çelişkiler ile mücadele ediyordu. Yorulmak bilmeyen içindeki o çocuksu heyecanı, atılganlığı, enerjisi ve militan coşkusu git gide büyüyordu.

Politik meselelerde düşüncelerini aktarırken ki heyecanlı konuşkanlığı bir yana, konuşurken aynı zamanda karşı taraftan bir şeyler almayı, öğrenmeyi de çok seviyordu.

Serkan yoldaş, görev paylaşımlarında her zaman öne çıkan istekli bir yoldaştı. Almış olduğu görevlerde; bu görevini yerine getirmediği, getiremediği bir anı olmadı. Hatta eksik bırakılan işleri bile tamamlamak için çabalardı. Ve her geçen gün coşkusundan, bir damla coşku ve enerji eksiltmiyordu. Düşüncelerini ve kendisini geliştirip ilerletiyordu. Kendisine yapılan eleştirileri ağır başlılıkla dinler, ardından özeleştirel yaklaşır, gereksiz hiçbir tartışmaya girmez, üstelik karşısındaki her insanı dikkate alırdı. Gülsuyu Mahallesi'nin yokuşlarında yorulmak nedir bilmezdi. Hatta yoldaşlarının yorulduğu anlarda koluna girer, onlara destek olurdu. Ondaki bu enerji onu, olmadığı faaliyetlerde de 'nerede kaldı, gelmedi, keşke burada olsaydı' dediğimiz aranan bir yoldaşımız haline getirdi.

Serkan yoldaşla; gerillaya katılım sağladığı zamana kadar, kısa ama çok mesaimiz oldu ki onunla geçirdiğim zamanın her saniyesi, onu anlatırken ve okurken gözlerimin önünden geçiyor ve tekrar yaşıyordum.

Gülsuyu mahallesi özgülünde yaşanan toplumsal sorunlar, son dönemlerde daha fazla görünür olmuştu. Bunların başında kentsel dönüşüm ve çeteleşmeyle birlikte yozlaşma da halk gençliğinin içinde büyüyen bir zehirli hücre haline gelmişti. Uyuşturucu çeteleri ile polis, işbirliği yaparak halkın gözünde devrimcileri itibarsızlaştırmaya yönelik bir dizi ortak saldırılar gerçekleştirdi. Bu saldırılara karşı Serkan yoldaş da dahil bütün yoldaşlarla beraber halk gençliğinin içerisine daha fazla girip, onların ihtiyaçlarına, arayışlarına daha fazla cevap olup, devrimci saflarda örgütlemeye çalışıyorduk. Bazı yoldaşlar çok yeni, heyecanlı ve tedirgin olmalarına rağmen girişken ve atiklerdi. Kafalarına koyduklarını bir an önce yapıyorlardı. Onları durdurmak bazen imkansız gibiydi.

Serkan yoldaş da dahil, birkaç yeni yoldaş, kentsel dönüşüm saldırılarının çokça konuşulduğu bir zamanda istihbaratını tam olarak sağlayamamış bir eyleme giriş-

mişlerdi. Mahallede belediyenin yeni başlatmış olduğu park projesi için getirdikleri iş makinasını, yıkım hazırlığı olabilme ihtimaline karşı eylem yaparak ateşe vermişlerdi. Yetersiz istihbarattan kaynaklı yapılan bu eylemin aslında yanlış olduğunun farkına vardıklarında çok geç olmuştu. İş makinası yanmış, kullanılmaz bir hale gelmişti. Birkaç gün sonra işin gerçekliği ortaya çıkınca Serkan yoldaşın yüzündeki o çocuksu mutluluk, yerini bilinmez bir tebessüme bırakmıştı. Eleştiriler peşi sıra gelince de yarı utangaç bir tarzda "Yapacak bir şey yok yoldaş, oldu bir defa yanlış yaptık" dese de biraz düşündükten sonra; "Yapacak bir şey yok, bu da onlara uyarı maiyetinde olsun" diye söyleyip gülümsemeye devam etti. Daha sonra yapılan bu yanlış eylemin bize getirisi, götürüsü üzerine konuşmalar gerçekleştirmiştik ve bir daha böyle aceleci eylemlere girişmeyeceklerini söylemişti.

Serkan yoldaş aynı zamanda çok iyi bir okuyucuydu. Devrimci mücadeleye dair merak ettiği her şeyi kitap dergi ne varsa kendi çabasıyla bulur okurdu. Sonra yoldaşlarına da okuyup öğrendiklerini anlatırdı. Ama en çok etkilendiği, "Düşleri Gerçeğe Dönüştürmek İçin" kitabıydı diyebilirim. Karadeniz dağlarında savaşmış, şehit düşmüş Proletarya Partisi kadro ve savaşçıların, hangi koşullarda mücadele ettiğini ne yiyip ne içtiğini, düşmanla hangi şartlarda nasıl savaştığını, onların nasıl şehit düştüğünü, her sohbetimizde bölüm bölüm okuduklarını anlatırdı. "Düşleri Gerçeğe Dönüştürmek İçin" kitabı, onun içindeki halk savaşçısını da ortağa çıkarıyordu. Serkan yoldaşın gerillaya katıldığını öğrendiğim anda şaşkın bir ifadeyle gülümsedim. Düşlerinde hep hayalini kurduğu gerillaya sonunda katılmıştı. Artık Dersim dağlarının Munzur'u olmuştu. O "Düşleri Gerçeğe Dönüştürmek İçin" kitabındaki ölümsüz yoldaşları okumuş, onlardan öğrenmiş, onların yolundan yürüyerek Halk Ordusu saflarına katılmıştı. Şimdi biz de onu ve onları "Eylem Yürekli Çocuklar" kitabından okuyarak, onların yollarından yürüyeceğiz. 12'lerin düşleri düşlerimizdir. Bizim zaferimiz onlara son sözümüz olsun yoldaşlar!

Bir Yoldaşı

TÜM SALDIRILARA RAĞMEN ÖLÜMSÜZLEŞENLERİMİZ YOLUMUZU AYDINLATACAK!

2020 yılının Eylül, Ekim ve Kasım aylarında Proletarya Partisinin aldığı kayıplar, devletin topyekün kuşatma ve saldırısının ancak savaş içinde tutunarak parçalanacağını göstermiştir. Devletin gerilla alanlarına dönük imha hedefli saldırısı sadece askeri saldırıyla sınırlı kalmayarak, gerilla cenazelerine ve ailelerine dönük işkenceyle de saldırılarını devam ettirmektedir. Ayları hatta yılları bulan ATK işkencesine eklenen uğurlama törenlerine yönelik saldırılar devletin topyekün saldırısının halkaları olarak yaşanmaktadır. Bu saldırılara karşı örgütlenecek mücadelenin bir yanında gerilla cenazelerinin daha güçlü sahiplenilmesi dururken, diğer yanında en geniş kesimlerle bu saldırının püskürtülme mücadelesinin örgütlenmesidir.

Sınıf savaşımı tarihi, aynı zamanda ödenen bedellerin bilince çıkarılarak, sınıf mücadelesinin geliştirilmesinin tarihidir. İşte Proletarya Partisi'nin ölümsüzleşenleri, 48 yıldır bedellerin en ağırını ödemekte, sınıf mücadelesinin en ağır, saldırıların en yoğun olduğu dönemlerde, sorumluluklarının bilinciyle saldırıları en ön saflarda karşılamaktadırlar. Proletarya Partisi, kurucu ve kuramcı önderi İbrahim Kaypakkaya'yı ve genel sekreteri Süleyman Cihan'ı işkencehanelerde, Kazım Çelik ve Mehmet Demirdağ'ı gerilla mücadelesinin ön saflarında ölümsüzlüğe uğurlamıştır. Proletarya Partisi'nin ideolojik hattı bu bedeller üzerinde somutlanmıştır.

Devlet, ölümsüzleşen bedenlere, cenaze törenlerine, ölümsüzleşenlerimizin ailelerine yönelik saldırılarla, mücadelenin gelişmesini engellemeye ve devamcılarını sindirmeye çalışmaktadır. Ölümsüzleşenlerimiz, sınırsız, sınıfsız bir dünya amacıyla kusursuz vazgeçisi başarabilenlerimiz; dağların doruklarında, sınıf mücadelesinin en keskin alanlarında yoldaşlarımız parti ve devrim sloganlarını en gür sesleriyle haykırmışken, bizlerin bu sloganlara eşlik edemeyeceğimiz düşünülebilir mi? Bu sloganları yarım bırakmamız, daha gür haykırmamamız düşünülemez. Ölümsüzleşenlerimize son görevimiz, sınıf mücadelesinin omuzlarımıza yüklediği bu sorumluluk, yoldaşlarımızı mücadelelerinin kızılığıyla uğurlamaktır.

Ölümsüzleşenlerimiz sınıf mücadelesi içinde yer aldıkları dönemlerde bir dizi görev almış ve hiç tereddütsüz ölümlü kucaklamayı son görevleri olarak yerine getirmişlerdir. Ardıllarının ölümsüzleşenlere karşı ilk görevi de onları layık oldukları biçimde uğurlamakla başlıyor. Bu ilk görev tanımını ise öncelikle ölümsüzleşenlerimizi kitlelere mal etmekle başlayarak, onları kitlesel ve militan bir biçimde uğurlamak olarak anlamalıyız. Yoldaşlarımızın yaşamları ve ölümsüzleştikleri ana kadar öğrettiklerini,

bize çağrılarını anlamanın ilk adımını onları uğurlarken atmış olacağız. Bu nedenledir ki biz cenazelerin kitlesel ve militan bir biçimde uğurlanması hedefini belirlerken, devlette onların çağrılarının karşılık bulmasını engellemek amacıyla saldırmaktadır. Katılımı ve sahiplenmeyi engellemek için abluka kurmakta, cenazelerin uğurlanacağı alanlarda devlet terörü estirmektedir.

Cenazelerin kitleler tarafından sahiplenilmesi kadar diğer bir önemli nokta da devrimci-demokrat kesimler tarafından da sahiplenilmesidir. Bu önem öncelikle devletin her türden saldırısına karşı ortak tavır almanın, saldırının ortak devrimci irade ve kararlılıkla püskürtülmesi adımının atılması açısından önemlidir. Ancak son dönem de gerçekleşen gerilla cenazelerinin sahiplenilmesi bilinci ve anlayışının gerilediğini görüyoruz. Bu gerilemenin nedeni tek başına devletin fiili kuşatması ile açıklanamaz. Bu gerileme aynı zamanda silahlı mücadelenin kavranışı ve bu mücadeleyle araya çekilen setin sonucudur. Bu nedenledir ki sorun devrimci dayanışmanın sınırları ile ilgili değil, devletin tasfiye kuşatmasının bir sonucudur. Bu kuşatmanın gerek gerillanın cenaze törenlerine katılımın da gerek işkence merkezleri haline dönen ATK'lara karşı mücadelede ve çeşitli illerde kimsesizler mezarlığında bekletilen yüzlerce gerilla cenazenin devlet elinden alınması hedefli mücadeleye gösterilen ilgisizlikte de görmek mümkündür.

Sınıflar mücadelesini, ezen-ezilen ilişkisini kavramış, patron-ağa devletini alaşağı etmek için silaha sarılan yoldaşlarımızın, ölü bedenleri dahi devletin hedefi olmaktadır. Faşist devletin özü-niteliği budur, iktidarını korumak için, gerilla mücadelesini tasfiye etmek için bu yöntemlere başvurmuştur ve başvuracaktır. Gerilla mücadelesinde ölümsüzleşen yoldaşlarımızın cenazeleri bu saldırıların esaslı hedefi olsa da, devlet; iktidarını kabul etmeyen herkese, her kesime imha yöntemiyle saldırmış, cenazelerini yok etmiş, anılarını-değerlerini hiçeştirmeye yönelmiştir. Bu kesimler, farklı ulus ve milliyetlerden, inançlardan olsa da ortak noktaları devletin iktidarını reddetmeleridir. Elazığ Buğday Meydanı'nda idam edilen Seyit Rıza, Diyarbakır Dağkapı Meydanı'nda idam edilen Şeyh Sait, dağlarda ölümsüzleşen yüzlerce gerilla, gözaltında, işkencede kaybedilen devrimciler, asit kuyularına atılan Kürt halkı, devletin egemenliğini kabul etmemiş ve devletin yok etme saldırısıyla karşı karşıya kalmışlardır. Tüm bu örneklerin devamında yaşanan ise başkaldırı ve isyanların yaşanması olmuştur. Bu anlamda devletin saldırısının rengi, biçimi, çeşidi her ne olursa olsun zulme karşı direniş her daim varolmuştur.

YURDAL, ÜNAL VE SEFKAN'IN YARIM KALMAYACAK DÜŞLERİ!

lalar kısa süreli de olsa bir şehit ailesini ziyaret etmeyi planlıyor. Eve ulaştığında iki yaşlı insan her zamanki tablolarında bulunuyor. İsrarlara rağmen hemen hasret giderip evden çıkıyor gerillalar. Ana gözyaşlarıyla beraber eksik etmiyor duasını arkalarından.

'Sizi bu gökteki ay ışığına emanet ediyorum...' Birkaç

Sinan (Haydar Arğal) yoldaşın kaleminden...

Savaşın orta yerinde yoldaşlarla, kitlelerle paylaşılan her anın ayrı bir değeri vardır. Acısı, mutluluğu, hüznü yoğundur. Halkın yaşadığı acıları derinden yaşayan ve bunu değiştirmek için can bedeli savaş veren gerilla da bölge halkının yüreğindeki yerini alır. Her yoldaş kendi özgünlüğüyle halkın sevgisi ve saygısını kazanır. Yaşanılanlar, paylaşılanlar dilden dile, yürekte yüreğe geçer. Sinan (Haydar Arğal) yoldaş da 6 Mayıs 2016'da Dersim Geyiksuyu'nda Rıza (Murat Tekgöz) ile birlikte ölümsüzleşmeden kısa bir süre önce 2015 Mercan şehitlerini anlatmaya başlamıştır. 21 Ekim'i 22 Ekim'e bağlayan gece ölümsüzleşen Ünal (Cengiz İçli), Yurdal (Hakan Çakır) ve Sefkan (Özgüç Yalçın) yoldaşlar bir görevden dönerken pusuya düşmüş, sabaha kadar süren çatışma sonrası ölümsüzleşmişlerdir.

Kendilerinden önceki yoldaşların inançlarını da yüklenerek faaliyete çıkan Sinan ve Rıza yoldaşlar, daha faaliyetin ilk günlerinde bir ihbar sonrası yapılan nokta baskınında düşmanla girdikleri çatışmada ölümsüzleşmiştir. Sinan yoldaş Mercan şehitleriyle ilgili başladığı yazıyı tamamlayamamış ama son sözünü düşmana sıktığı mermilerle halka ve yoldaşlarına iletmiştir.

"Gün ışığının kendini karanlığa bırakmaya başladığı saatlerde bir gerilla birliği gözetleme yerlerinden açıklığa doğru çıkıyor. Tepelerinde dolunay; tüm ihtişamıyla çakılıp kalmış sanki gökyüzüne. Öyle bir aydınlık saçıyor ki karanlıkta gözlerine güvenmeyenler dahi epeyce uzakları kolağan edebiliyor.

Herkesin aklında biraz sonra uğrayacakları ev var sanki. Adımlar ulaşmak istediğini belli edercesine hızlı. Geril-

saat sonra kilometrelerce ötede bir gerilla birliğinin bu duaya ihtiyacı olacağını bilerek ediyor sanki duasını. Bir saat sonra kilometrelerce ötede olacaklarını bilerek döküyor sanki gözyaşlarını. Sonsuzluğa gidenleri bir daha saramayacak olmanın hasretiyle sarıyor sanki yoldaşları. Bu yoldaşlardan birinin, çok sevdiği ve ismini unuttuğu için eliyle burnunu tarif ederek sorduğu Yurdal olacağını bilse, bu yaşlı yüreği dayanabilir miydi acaba bu sonbahar akşamı?

Sonraki gün, ilginç bir helikopter trafiği...

Bir köy evinde televizyondan duyuyoruz; 'Tunceli'de üç terörist ölü ele geçirildi' haberini... Her ne kadar meraklınsak da 'yarın telsizden öğreniriz' diye erteliyoruz. Sonraki gün ise kısa bir süre önce ayrıldığımız yoldaşlarla buluşma yerindeyiz her şeyden habersiz. Yoldaşlar noktada yoklar. Diğer noktaya bakıyoruz ancak orda da yoklar. Bir süre sonra bir yoldaş ve bir milis geliyor. 'Telsizi açın, yoldaşlar şehit düşmüşler' diyor. Telsizde görüşüyoruz yoldaşlarla; bilgi doğru. 'Kim olduğunu saat 03:00'te haber veririz' diyorlar. Bütün yoldaşlar saatin gelmesini merakla bekliyor. Ve zaman geldiğinde yoldaşlar isimleri açıklıyor bir sonbahar yağmuru altında. Gözler yoldaş acısından kalkıp bakamıyor başka yoldaşlara. Gözlerde onlar var. Akıllar ve yürekler başka düşünceye ve acıya yer bırakmaksızın yoldaşlarla doluyor.

Sonbaharları da ayrı bir güzel olur Dersim'in. Ancak sonbahar, ayrılığı ifade ediyor gerillada işte...

Böyle bir ayrılık akşamı ayrıldık; Yurdal, Ünal ve Sefkan yoldaşlardan... "

Sinan /2016 Baharı

Devrime Bedel Veren Ailelerimizin Örgütlü Gücüyle Faşizmin Korkusunu Büyütelim!

Ülkemiz toprakları, bütün tarihler boyunca sayısız katliam, işkence ve her türlü zulme olduğu kadar faşizme karşı mücadele ve direnişlere de çokça tanıklık etmiştir. Şeyh Bedreddinlerden, Baba İshaklardan, Pir Sultan Abdallardan devralınan isyan ve mücadele geleneği, faşizmin tüm unutturma, tarihi çarpıtma, yok etme çabalarına rağmen günümüze kadar bayrak devriyle elden ele taşınmıştır. Bu direniş ve mücadele geleneğini halkın toplumsal hafızasından silmek, yok etmek için her yola başvuran faşist TC devleti, tarihi çarpıtarak yeniden yazmaya, tek tip insan modeli yaratmaya çalışsa da bu geleneğin her seferinde daha da büyümesini engelleyemeyecektir.

bir ana, yoldaşlarının bombalarla dağılan parçalarını toplamak zorunda bırakılan bir devrimci, bu devrime kanla bağlı olduğunu unutabilir mi? Kanla yaratılan bu değerler ancak kanla savunulabilir. Tıpkı Çiğdem ve Nergiz yoldaşların, operasyonun daha fazla genişlemesini durdurmak için bedenleriyle barikat olup son mermilerine kadar dövüştükleri gibi...

Yıldız Çiçek, Ekin Wan, Hacı Lokman Birlik'in cenazelerine yapılan işkenceler; faşist baskılara karşı bedenlerini ölüme yatıran Helin Bölek, İbrahim Gökçek ve Ebru Timtik'in direnişi unutulabilir mi? 'Bu halkı bırakabilir misin?' diyen Atakan Mahir'i, ömrü dağlarda mücadeleyle geçmiş

İsmail Sürgeç'i nasıl unutabiliriz.

Adlarını burada sayamayacağımız yüzlerce, binlerce, milyonlarca devrimcinin kanla yazdığı bu tarih, her gün yeni öznelerle yazılmaya devam ediyor.

Faşist Kemalist diktatörlük komünistlere, devrimcilere, yurtseverlere, ilericiilere, muhaliflere, kısacası faşist politikalarını uygulamasının önünde engel olabilecek her şeye, herkese

Faşizm, her türlü olanağını kullanarak mücadele ve direniş tarihimizi bize unutturmak istiyor. Bizlerin görevi ise yaşadığımız, parçası olduğumuz tarihimizi unutmak değil onu daha da büyütmek olmalıdır. Nasıl ki Victor Hügo'nun dediği gibi: "Çocuğunu kaybeden bir anne için hergün ilk gündür" ve "bu ıstırap ihtiyarlamaz"sa bizler için de kanımızla beslediğimiz bu mücadelenin her anı; yaşayan, faşizme karşı direnen, hesap soran yanımızdır, unutulmaz, unutulmamalıdır.

Yıllar sonra HPG gerillası Agit İpek'in kemiklerini plastik bir kutuda teslim alan annesi bu acıyı nasıl unutabilir? Özgür ve Asmin'in başları kesilen gövdelerini, operasyon alanında bulunan boynu kanlı montu biz nasıl unutabiliriz? Öpmeye kıyamadığı kızının yolunmuş saçlarını bulan

topyekûn saldırıyor. Bu saldırılar karşısında gelişen mücadele de yaşamın olduğu her alanda kıyasıya sürüyor. Bize ait olan yaşama sahip çıkmanın bile çok ağır bedel ödemeyi gerektirdiği bu süreçte öfke, her geçen gün birikiyor.

Köylüler topraklarına sahip çıkmak için dayak yiyor, yerlerde sürükleniyor, gözaltına alınıyor. İşçiler hakları olanı almak için yollara düşüyor, saldırıya uğruyor ama yine de yılmadan aylarca direniyor. Kadınlar "artık yeter, ölmek istemiyoruz" çığlıkları atarak başkaldırıyor, "korkmuyoruz, itaat etmiyoruz", diyerek barikalara yükleniyor. Bu güç onları yıllarca yaşamlarını karartanları ifşa etmeye, boğulmaya çalışılan seslerini çıkartmaya yöneltiyor ve artık yargılanan değil yargılayan oluyorlar. Burjuva feodal medyanın tek bir merkezden empoze edilen yalanlarına

hayır diyen, bedel ödemeyi göze alarak seslerini çıkartan aydın ve sanatçılar, karanlığın en koyu anının şafağa en yakın olduğu an olduğunun bilinciyle halkın büyüyen bu isyanına ortak oluyor.

Biriken, günden güne büyüyen bu öfke, faşist TC devletinin korkusunu daha da büyütüyor. Zindanlar dolup taşıyor. Yeni hapisane ihaleleriyle Türkiye'nin her yeri hapisaneye çevriliyor. Faşist devlet, saldırganlığını en kanlı savaş yöntemleriyle sürdürerek gerilla alanlarına her türlü teknoloji ve teknik kullanarak binlerce operasyon düzenliyor. Gerilla cenazelerine işkence yaparak kafalarını kesiyor. Cenazeleri aylarca, yıllarca ailelere teslim etmeyerek, kimsesizler mezarlıklarına gömerek onlara da ayrı bir işkence yapıyor. Yaralı bir hayvan gibi vahşice yaşama dair ne varsa her şeye saldırıyor. Ancak "bittiler", "sonları geldi" dedikleri yerde gerçekleşen gerilla eylemleri, işçilerin, köylülerin, kadınların biriken öfkesinin sokağa yansıyan sesleri, ezenlerin bitmeyeceğinin bu mücadelede bir kez daha gösteriyor.

MÜCADELEMİZİ BESLEYECEK OLAN ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİNİN HAKLI ÖFKESİDİR

Büyüyen bu direnişin içinde, evlatlarını mücadelede kaybeden yada onların

zindanlardaki direniş seslerini dışarıya taşıyan şehit ve tutsak aileleri, önemli bir mücadele mevzisi olarak varlığını sürdürmektedir.

Esas olarak toplumu teslim almanın bir aracına dönüştürülen hapisanelerde katliamlara, baskı ve sindirme politikalarına direnişleriyle, bedenleriyle barikat olan tutsaklar açlık grevleri, ölüm oruçları, fiili direnişlerle buraları birer mücadele mevzisi haline getirmişlerdir. Direniş ve mücadelenin kesintisiz bir biçimde sürdüğü hapisanelerde tutsak yakınlarının evlatlarının sesini sokağa taşıması, örgütlenerek büyüüp gelişmesi, esasta 12 Eylül AFC'siyle daha görünür hale gelmiştir. Ve zaman zaman güç kaybetse de toplumsal muhalefetin en dinamik güçlerinden biri olarak günümüze kadar varlığını sürdürmüştür. İşkencehanelerin, hapisanelerin, Adli Tıp

Kurumlarının önü ilk olarak ailelerin direnişlerine tanıklık etmektedir. Galatasaray Lisesi'nin bir mücadele ve direniş mevzisi haline gelmesi, kayıp ve tutsak yakınlarının yıllardır kararlı mücadeleleri sonucunda olmuştur. Tek kişi de kalsa bu meviyi terk etmeyen aileler, burada umutlarını birleştirmiş, kaybedilen çocuklarının hesabını burada sormuşlardır. Bir gün gelir umuduyla kapıyı açıp yaşamını bu mücadelede kaybeden Berfo Ana, kayıpının sembolleşen ismi olarak mücadele eden annelerin yüreğinde yaşamaya devam etmektedir.

Proletarya Partisi'nin 48 yıllık tarihi, şehit ve tutsak ailelerinin mücadele deneyimleriyle doludur. Zindan kapılarında örgütlenen mücadelede, şehit cenazeleri ve anmalarında büyüyen öfkede ilk onların sesi duyulmuştur. Kendilerini evlatlarına siper eden, "hücrelere izin vermeyeceğiz" diyen tutsak aileleri, gerektiğinde kendileri de hücrelere atılma pahasına evlatlarının düşüncelerini savunmuştur.

Bu düzeni değiştirmek için silah elde savaşan çocuklarıyla gurur duyan, onların düşüncelerini her fırsatta savunan ailelerin varlığı, bu mücadelenin asla bitirilemeyeceğinin de en önemli kanıtlarından biri olmuştur. Hasan Ataş (Şerzan) yoldaşın annesinin söylediği; "Onurumdur, gururumdur, ben onun, yoldaşlarının arkasındayım. Asla oğlumun düşüncelerinden vazgeçmem. Onun kocaman yüreği vardı. Bir parçası da annesinde vardır. Ben korkmam" sözleri, mücadelecilerimizin yürekleriyle evlatlarının yüreklerini birleştirmiştir. Erol Volkan İldem'in babasının, Ali Kemal Yılmaz'ın tabutunu öpmesi, Ali Kemal Yılmaz'ın babasının Erol Volkan İldem'in tabutunu taşıması, ailelerimizin, analarımızın, babalarımızın, evlatlarının mücadelelerine sahip çıkmasının en güzel örneklerinden biridir!

Ümit San'ın annesi Gül Ana ve Özgür Karabulut'un annesi Sultan Ana'nın ne zaman bir TC askeri görse; "evladımı katlettiniz" diye öfkesini dile getirmesi, bir ananın evladını katledenlere olan öfkesinin hiç dinmediğinin, dinmeyeceğinin en yalın ifadesidir. Bizi diri tutacak, mücadelemizi besleyecek olan da işte bu öfkenin örgütlenmesidir.

ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİNİN ÖRGÜTLENME DÜZEYİ VE YAŞANAN SORUNLAR

Şehit ve tutsak aileleri, sınıf mücadelesinin orta yerinde faşist devletten bu kadar alacaklıyken, onlara ulaşmak, acıların ortaklaştığı bu insanları bir araya getirip örgütlü bir güce dönüştürmek, bu alanda yıllardır mücadele yürüten bizlerin esas sorumluluğudur.

48 yıllık mücadele tarihimizde ölümsüzleşen yüzlerce yoldaşımızın ve bu mücadele içinde faşizme tutsak düşen yoldaşlarımızın aileleri bizleri evlatları aracılığıyla tanımaktadır. Bu tanıma ve bedel verme durumu onları potansiyel olarak faşizme karşı örgütlenmeye yatkınlaştırmaktadır. Çünkü onlar, en yakınları aracılığıyla ve faşizmin saldırılarıyla devrimin, devrimci mücadelenin potansiyel destekçisi durumundadır. Çoğu ailelerimiz faşizmi tanımak için sıranın kendisine gelmesini beklemiş olsa da onları kolektifimizin birer parçası haline getirmek, Gorki'nin Ana romanında olduğu gibi savundukları çocuklarının bir süre sonra düşüncelerini de savunup onun için mücadele eder duruma getirmek önce onlarla nasıl ilişkilendiğimize bağlıdır.

F tipi eylemleri sırasında bir tutsak yoldaşımızın babası bu durumu kendi sözleriyle şöyle ifade etmiştir: "Bizim bulunduğumuz ilçede böyle şeyler olmazdı. Ben esnaf-tım. Bir gün yürüyüş yapan insanlar gördüm. Bizlere bakarak "susma sustukça sıra sana gelecek" diyorlardı. Biz güldük. "Niye bize sıra gelsin. Biz kimseye karışmıyoruz. İşimizde gücümüzde insanlarız" dedik. Sonra bir gün oğlumuzu gözaltına alıp haksız yere tutukladılar. Şimdi ölüm orucuna girdi. Onun peşinden buralara kadar geldim. Demek bu şekilde geliyormuş sıra..."

Bu örnekte olduğu gibi faşizmin sürekli olduğu ülkemizde hep bedel ödeyenler ve faşizme karşı mücadele edenler çıkacaktır. Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri örgütlülüğü de bu mücadele içinde azımsanmayacak bir deneyim ve güce ulaşmış, kimsenin ses çıkaramadığı kimi dönemlerde sokaklara çıkarak mücadelenin en dinamik gücünü oluşturmuştur. Basın açıklaması için bir araya dahi gelmenin suç sayıldığı bu dönemlerde tek başına da kalsa her türlü bedeli göze alarak mücadele mevzilerini terk etmemiş, tecride karşı yapılan eylemlerde tutsakların dışardaki sesi olmuş, ailelerin de birbirlerinden yalıtılmak istenmesine karşı dayanışmayı örgütlemiştir.

Hapishane kapılarında, cenaze törenlerinde bir araya ge-

len aileler, zamanla toplumsal eylemlerde de yan yana durmayı öğrenmiştir. Bütün bunlar bir birikim, bir mücadele deneyimi oluşturmuştur. Bu deneyime sahip çıkmak, en başta kendi emeğimize sahip çıkmakla olacaktır. Sistemin bizleri tecrit etme saldırısına karşı daha fazla bir araya gelmek, tutsak ve şehit ailelerinin sayısının değil, esas olarak örgütlü ailelerin ve onların yanlarındaki gücün artmasını sağlamak, aile örgütlülüğümüzün temel görevlerinden biri olmalıdır. Ancak saldırıların bu kadar yoğunlaştığı ve ödenen bedellerin çoğaldığı bu süreçte ailelerimizle olan bağımızın bu kadar zayıf olması kabul edilemez.

Son süreçte zayıflayan bağlarımızı güçlendirmek için kısa vadedeki görevimiz, en başta onlarla daha fazla ilişkilenecek olacaktır. Devrim için canını ortaya koyan yoldaşlarımız ve onların aileleriyle ilgili bugüne kadar eksik bıraktığımız, yerine getiremediğimiz görevlerimizi tamamlamak da bu ilişkinin güçlenmesiyle olacaktır. Bu ilişkileneyle; öncelikle yoldaşlarımızı, çocukluklarının, gençliklerinin ilk çelişkilerine ve mücadelelerine tanıklık eden ailelerinden dinleyecek, onları daha yakından tanıyacağız. Yoldaşlarımıza dair bilgi ve belgelerin toplanması, arşivlenmesi ve ailelerine ulaştırılmasından, mezarlarının yapılması, onarılmasına kadar yapılacak her çalışma, ailelerle ilişkimizi ve bağlarımızı daha da güçlendirecektir. Örgütlenmede kitle çizgimizin gereği olarak yoldaşlarımızın ailelerini, buldukları semtlerde, çalıştıkları işyerlerinde, okudukları okullarda mücadelenin birer parçası haline getirmek, ihtiyaçlarıyla ilgilenip sorunlarına çözüm üretmek, önümüzde duran öncelikli görevlerimiz arasındadır.

Aile örgütlülüğümüzü işlevli kılabilecek, kurumsallaştıracak olan çalışma tarzı budur. Proletarya Partisinin 1. Kongre yöneliminde ortaya koyduğu gibi: "Yetersizlikleriyle yüzleşebilen, bunları aşma iradesi gösterebilen bir kolektif çalışma tarzı, işleyiş ve mekanizmayı hızla inşa etme sorumluluğu omuzlarımızdadır. Bu noktada kendimizi incelemekle, yakından incelemekle başlayacağız. Doğruları dile getiren ve ona yaslanarak "tembellik" yapan durumdan hızla sıyrılmamız gerekmektedir. Doğru olan çizgimizin mücadele içinde yetkinleştirilmeye, donatılmaya, zenginleştirilmeye, somut çelişkiler karşısında çözüm gücü olmasına ihtiyacımız vardır."

Son beş yıl içinde çok ağır kayıplar verdik. Ölümsüzlüğe uğurladığımız 32 yoldaşımız savaşın en ön cephesinde düşmanla çarpışırken ölümsüzleşti. Bu aynı zamanda faşizme karşı mücadelede hiç kapanmayacak 32 yaranın daha açılması demektir. Hiç tükenmeyecek olan 32 ayrı öfke daha demektir. Bu öfkenin bir araya getirilip örgütlenmesi, devrim mücadelemizde bizim en büyük silahlarımızdan biri olacaktır. Çünkü faşizmi döktüğü kanda boğacak olan, bu anaların öfkesidir.

NE BU DAĞLAR ALIŞACAK GİDİŞİNE NE DE YÜREĞİMİZİN DAĞLIK YERİ...

30 Ekim-9 Kasım tarihlerinde Aliboğazı'na yapılan hava bombardımanında ölümsüzleşen Deniz yoldaşı anlatırken kullanılacak en anlamlı cümlelerden biri belki de budur.

Denizin dağlarla buluşması, derin vadilerde hırçın akan çağlayanların denize kavuşması gibi bütünleşmişti Deniz yoldaş da dağlarla. Yaşamının on dört yılını geçirdiği bu dağlar, onun Çukurova'dan Dersim'e taşıdığı mücadelesinin en yakından tanığıydı.

Savaşmaktan başka çaresi olmayanların savaşının, orta yerinde buldu kendini. Kendi deyimiyle "Böylesi bir durumda savaşa girenleri kim nasıl durduracaktı?" O da durmadı. En önde aldı yerini. Düşmana olan kinini hep diri tuttu ve halkın yaşadığı acıları yüreğinde hissederek silahıyla söyledi sözlerini...

Dolu dizgin yaşadığı gerilla yaşamında, düşmana olan kini, halk sevgisini ve yoldaşlığı da dolu dizgin yaşadı. En yoğun paylaşımlarını, en canlı, en sert tartışmalarını yine yoldaşlarıyla yaptı. Düşmanın üzerine giderken ya da düşman çemberlerini yararken yoldaşlarıyla tek bir yürek olmayı bildi. Omuz başında hissetti hep onları. Farklı alanlarda olduğunda da mektuplarla taşıdı duygu ve düşüncelerini yoldaşlarına...

DENİZ YOLDAŞIN YOLDAŞLARINA YAZDIĞI MEKTUPLARDAN...

"Yoldaş, şehadetler olmadan önce yazmayı, anlatmayı düşündüğüm bir sürü şey vardı. Ama ne diyeyim, sanki birden hepsi beynimden silindi gitti. Önemsizleşti, anlamsızlaştı, gereksizleşti... Şehit yoldaşlara dair de pek bir şey yazamıyorum. Diğer yoldaşlara da yazamadım zaten. İnsan ne diyeceğini bilemiyor. Sadece yaptığınız misilleme eyleminden dolayı sizi kutluyorum. Bir de tabii cenazelerin iyi geçmiş olması, Sefkan yoldaşın tavrı,

misilleme eylemi, batıdaki korsan eylemler olumludur ve gerçekten de acımızı biraz olsun dindiriyor.

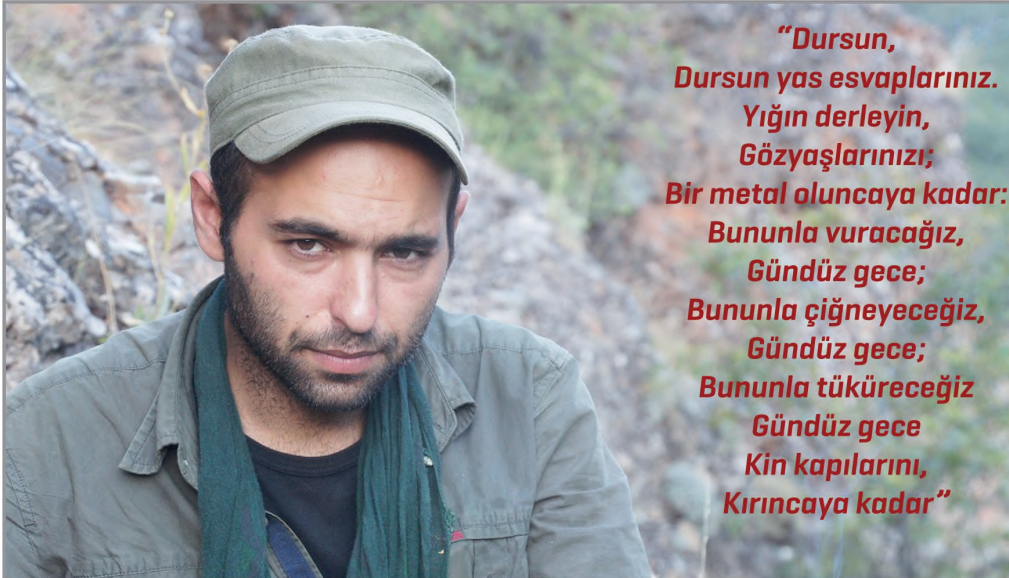
Durup durup Sefkan yoldaşı düşünüyorum. Muazzam bir direniş örneğiyle unutulmayacak bir ders verdi düşmana. Hepimizi onurlandırdı, başımız daha dik ve daha öfkeli haldeyiz şimdi. Biz, işte böyle bir geleneğin temsilcileri olarak çıkıyoruz, halkın ve düşmanın karşısına; ne büyük bir mutluluk!

"Yoldaş, PMK raporundan anladığın gibi durum biraz kritik. Artık meselenin esaslarına da hakim oldun sanırım. Bunun ne demek olduğunu tahmin edersin. Duruma göre konum almak gerekiyor. Öncelikle meseleleri anlamak için iyi bir çalışma yapmaya ihtiyaç var. Yani okumak, incelemek, tartışmak gibi. Partimizin sorunlarını, içinde bulunduğu durumu, çözüm yollarını anlamadan-kavramadan bir Partili olabilmek ve rolümüzü oynayabilmek mümkün değil. Adımız ister PÜ isterse İM olsun fark etmez. Bugün alanda yaşadığımız sorunların da çözümü bir bütün Partiye kafa yoran, kendisini öncelikle Partili (birim komutanı ya da savaşçı değil) olarak gören bir bilincin yaratılmasından geçiyor. Yani darlaşmayalım, kendi alanımızın sorunlarına, daha da kötüsü kendi sorunlarımıza kafayı takmayalım diyorum. Anlamamız ve çözmemiz gereken daha büyük sorunlarımız var. Bunları anlayıp çözemezsek tek tek alanlar ya da yoldaşlar özgülünde yaşayacağımız sorunlara da çözüm bulamayacağız. Bu iş oldukça emek ve yoğunlaşma gerektiriyor ve bu da kolay olmuyor.

İnsan arada bir tarihine yolculuk yapmayı bilmeli. 'Kimim, neyim, nereden geldim, nasıl oldum?' diye sormalı kendisine. Sormalı ve en azından kendisine karşı dürüstçe cevap verebilmeli. Çünkü ancak o zaman özgür olmayı başarabilir insan. Dürüstlük başkalarına yalan söylemek değil; aslında kendisine yalan söylememektir.

Aynaya, aynadaki suretine, kendi gözlerinin içine korkusuzca bakabilen insan, dürüst insandır. Böyle bir insan gerçek bir iç rahatlığına, sağlam bir özgüvene ve karşısında durulamayacak kadar yoğun bir enerjiye sahip olabilir.

"Rıza yoldaş merhaba; Hal-kımız marşlarını ve türkülerini silah sesleriyle yapıyor artık. Ben bu orkestrayı hepsinden çok seviyorum.

**"Dursun,
Dursun yas esvaplarınız.
Yığın derleyin,
Gözyaşlarınızı;
Bir metal oluncaya kadar:
Bununla vuracağız,
Gündüz gece;
Bununla çiğneyeceğiz,
Gündüz gece;
Bununla tüküreceğiz
Gündüz gece
Kin kapılarını,
Kırıncaya kadar"**

En güzel müzik aleti silahlar ve bombalar olmuş... En güzel müzik şimdi Kürt halkının sokaklarda, caddelerde ve dağlarda silah sesleriyle yaptığı müziktir diyorum. Ve tabii en iyi tiyatro ya da sinema da kanlı canlı bir şekilde şehirlerde ve kırlarda oynanıyor. Hem de başrolünde de yönetmenliğinde de bizzat halkımızın kendisi var. En yürekten şiirler şehit cenazelerinde edilen zafer yeminleri oluyor. Onları da halkımız yazıp halkımız okuyor. Öyle bir süreçten geçiyoruz ki savaşla sanat iç içe geçmiş. Halkımız bizzat kendisinin yarattığı tarihin sanatını yapıyor. Halkımızın kendisi bizzat sanatçı olmuş, savaş sanatını en güzel şekliyle icra ediyor... Bundan büyük mutluluk olur

mu? Bundan güzel sanat var mı?

Eminim senin de yüreğin ve bilincin bu sanattadır. Buna inanıyorum. Sanatçı bir yoldaşımız olarak bundan aldığı ilhamı, duygu yoğunluğunu belki biz senin gibi dile dökemeyiz. Ama yüreğimiz bir oldukça seni ve senin gibi yoldaşları da en iyi biz yoldaşların anlarız. Büyük üretimler için gerekenler her gün her saat gözümüzün önünde yaşanıyor yoldaş. Kısacası senden-sizden yeni, coşkulu, sürecin devrimci ruhuna uygun üretimler bekliyoruz. Bir elinde silah, diğer elinde bağlamayla savaşmak zordur ama böyle bir savaş da savaşların en kutsalıdır yoldaş. Senden beklentimiz bu yönlüdür.”

Cumartesi Direnişinden Ölüm Orucu Direnişine..

Gücüm halkın gücü direneceğim

Halkın gücü neymiş göstereceğim

Haykırıp türküler söyleyeceğim

Bunu böyle bilsin işkenceciler

Bundan tam bir yıl önce Cumartesi eylemlerinde böyle demişti Erol Volkan İldem, o zaman F tipi hapisanelere karşı protestoların yükseldiği Galatasaray Lisesi önünde başlayan Emniyet Müdürlüğüne uzanan işkenceler karşısındaki direnişinde... F tipi hapisanelere karşı yapılan protestolarda önemli bir yere sahip olan Cumartesi Eylemlerinde ilk haftadan itibaren hücrelerin asla kabul edilmeyeceği, içerde dışarda hücrelerin parçalanacağı haykırılıyordu. Bu direnişin dışardaki öznelere biriydi Erol da...

Devletin devrimci tutsaklar şahsında tüm toplumu teslim alma saldırısı olan hücre saldırısına tutsak yakınları, devrimci demokrat duyarlı insanların içinde yer alarak faşizme militanca karşı koyuşuyla “işte tam bir Partizan” dedirtiyordu yoldaşlarına, dostlarına....

O dönemler yalnızca 17 yaşında olan Erol, tam bir yıl sonra F tipi zindanlara karşı başlatılan ölüm orucu direnişine Tekirdağ zindanından ses verdi. Dışarda haykırıldığı “içerde dışarda hücreleri parçala” sloganının bir yıl sonra içerdeki öznesi durumuna gelmişti şimdi Erol. Ve yaşamın hücreleştirilmesine karşı başlatılan ölüm oruçlarının

da biran önce yeni çıkartılan ekiplerde yer alabilmek için yüreği coşkuyla kabardı. Ateşin tam da ortasında 6. Ölüm Orucu ekibinde yer aldığı yatağı kabına sığmıyordu. “Gücüm halkın gücü bunu böyle bilsin işkenceciler” diye haykırarak halkın yıllardır birikmiş öfkesi, kini ve coşkusunu kuşanıp atıldı direnişi en ön saflarda göğüslemek için. Ve şöyle de vav etti sözlerine...

Celladın bıçağı diriltir beni

Yaramın üstünde yürütür beni

Halkım için ölmek yüceltir beni

Bunu böyle bilsin işkenceciler

Evet bunu böyle bilsin devlet; büyük duvarlar ardına kapattığı yüzlerce siyasi tutsak bir kez daha ölümü küçülterek yeniyordu; halkının yüreğine taht kurarak, geleceğe uzanan umut köprüsünde destansı

direnişler bırakarak...

Erol da yalın bir sevdıyla direnişe tereddütsüzce atılanlardan yalnızca biriydi. Direnişi içerde ve dışarda büyütenlere güzel bir örnek sadece....Ölüm Orucu direnişinde 150’li günlere ulaştığı şu günlerde hücre hücre eriyen bedeni, insanlık onurunun asla tutsak edilemeyeceğini, insanın asla hücreye sığamayacağını Erol’un coşkulu yüreğinde bir kez daha görüyoruz...

**İşçi-Köylü Gazetesi’nin 3 Ocak 2002 tarihli 18. sayısından alınmıştır.*

DEVİRİMİN SIRA NEFERİNE MUHARREM'E...

O, ne şan, ne şöret, ne de mevki için yaşayanlardan oldu. Yaşamı sade, içten ve inanç doluydu. Efkarını Dumanlı Dağı gibi sisli, sevincini Canik gibi coşkun yaşardı. Öyle çok konuşan biri değildi ama sessiz sedasız başlayıp, bitirdiği pratiğiyle yer aldı sıra neferlerinin kervanında.

Sorsalar yemyeşil Karadeniz'in dağlarına çocukluğunu, köy yollarında emek için atılmış adımlarının izlerini gösterir. Erken büyüyen, erken gelişenlerdendi Ferdi. Yoksulluğun bir girdap gibi sarıp sarmaladığı yaşamların izdüşümü doluydu alnında oluşan kırışıklıklarda.

Sahi yaşam neydi? Çocukluğun dahi yaşama tutunmak için iz bıraktığı, yoksullukla sınındığı, doğumla ölüm, iş ve ev arasında kaderin ağlarıyla örülü sayılı günler miydi? Köyden çıkıp Sarıgazi sokaklarına adımlarını attığında, yine sadece yaşama tutunma sınavında bunu daha iyi sorgulayabiliyordu Ferdi. Sorguladıkça, bunun bir kader değil, dayatılan bir gerçeklik olduğunu daha iyi anlıyordu. Peki ne yapmalıydı? Kadere boyun mu eğmeli, yoksa o "kader" diye dayatılan gerçeği tuzla buz edip, kendi yazgısını mı yazmalıydı?

Hırçındı Ferdi. Haksızlıklar karşısında kabına sığmazdı. Ya kendine zarar verirdi ya da haksızlığa neden olana... Böyle bir kişiliğin kendine dayatılan kadere boyun eğmesi imkansızdı. Öyle de oldu...

İçinde biriken öfke seli Karadeniz'in sularıyla buluşmak için kendine yol arıyordu. Döndü, dolaştı, baktı çevresine. Yanında kuzenleri Samet ve Tanju vardı. Çocukluklarının hikayeleri geldi akıllarına. Hani hikayelerin en gerçekçi olanlarından. Birileri vardı o hikayede. Kendi çıkarları için hayatı başkalarına zindan eden, çocuklukları çalanlara isyan eden birileri. Hikayenin kahramanları Dumanlı Dağlarında mesken etmişlerdi yurtlarını.

Çocukluk, gerçeğin içinde biraz da hayallerin şekillendiği bir zaman dilimidir. Belki her şey hatırlanmaz ama silinmez izleri vardır çocukluğun. İşte Ferdi'nin çocukluk anılarından da silinmemişti bu hikaye. Tıpkı Samet ve Tanju gibi.

Sonra bunun bir hikayeden çok daha fazlası olduğunu anladılar. Arayış böyle başladı. Artık o hikayenin içinde yer almaya karar verdiler. Gençliğin coşkusuyla adımladıkları Sarıgazi sokaklarını, devrimci coşkuyla dolaşiyor,

lambalarla aydınlanan caddeleri molotoflarla kızılaştırıyorlardı. Biriken öfke Ferdi için bir yatak bulmuştu artık akmak için Karadeniz'e doğru.

Hâlâ hırçındı... Bu yatakta kendine yer bulması zaman almıştı. Hırçınlığı disipline gelmeye, yaşamı kazanmak için vazgeçme zorunluluğuna ayak uydurmasına engel oluyordu. Ama ne zaman ki anladı, bu hikayede kendisi olmak için kendisinden vazgeçmenin zorunluluğunu; tereddütsüz bıraktı kendisini bu yatağın akışına.

İşte bu zaman aralığı çok zorlu geçmişti onun için. İstemeyerek te olsa, çelişkilerin içinde kendisini bir anda TC için askerlik yaparken buldu. Çelişkiler derinleşti. Askerlik bir zulüm gibi aldı yaşamının bir kesitini. Geri döndüğünde "Emmoğlu" dediği, çocukluğunun her anında izler bırakan Samet'in Halk Ordusu saflarına katıldığını öğrendi. Erken davranmış, erken netleşmişti Samet,

Bakış olarak o hikayede yer almak için. Sonra bir yaz günü "Sarıgazili yoldaşlara..." diye başlayan ve gerillaya katılım çağrısı olan bir mesaj ulaştı ellerine Bakış'tan. Kısa ve özlüydü mesaj. Savaşa davet vardı. İzledi, dinledi. Tekrar tekrar izledi, dinledi Ferdi. Bu kez yanı başında Tanju vardı. Tüm tereddütleri silen Emmoğlu'ndan yoldaşça bir davetti. Davete icabet ettiler aynı günlerde. Bir Temmuz günü adımladılar Dersim dağlarının patikalarını.

Ferdi için tam altı yıl sürdü kimine göre atılan bu adımlar. Kimilerine göre ise hâlâ patikalarda yürümeye devam ediyor gerilladaki adıyla Muharrem. İz bırakmıştı Dersim patikalarında. Yaşadı, tutundu, inandı, dövüştü. Süslü laflar edip, yılların emeğiyle övünenler, mevki ve şan-şöhret peşinde terk ederken dağları, heybesinde öyle çok süslü laflar olmadan, teorik olarak yetersizliğine rağmen, ideolojik duruşun nasıl bir karşılığının olduğunu gösterecek dövüştü, düştü Muharrem.

En zorlu koşullarda nasırlı ellerini taşın altına koymasını bilenlerden, yüreğinde ve bilincinde taşıdığı inançla görevlere yüklenenlerdendi. Bazen aklına yatmasa da verilen görev, yine de en önde koşanlardandı. Karadeniz dağlarının rüzgarıyla vaftiz edilmiş, Munzur Dağlarının soğuşunda çelikleşmişti Muharrem. Bir de ilk temas edildiğinde, "ne kadar soğuk biri" dedirtse de kendine, öyle değildi yüreği. Emeğe, emekçiye, halka olan sevgisi kocamandı. Annesine ayrı bir sevgi taşırdı yüreğinde.

Bu sevgi en çok da annesinin emekçi özelliğiydi. Belki de ondandır biraz da emek harcamayı severdi. Sonra yoldaşlarına açılan kocaman bir dünyası vardı. Bir kılına dahi zarar gelse yoldaşlarının hani dünyayı yakabilecek güçteydi.

2016 yılında Ovacık'ta gerçekleşen, Rıza ile Sinan yoldaşlara atfedilen ve 4 askerinin safdışı bırakıldığı eylemde, komutan yoldaşının "geri çekiliyoruz" talimatına rağmen, "bıraksalar içlerine girecek" kadar öfke doluydu.

Muharrem yoldaş, içine kapanıktı biraz. Onu en iyi Bakış anlardı, bir de Tanju. Kolay değil, çocukluklarını hep birlikte paylaşmışlardı. Birbirlerini iyi tanıyorlardı. Hele bir de yan yana geldiklerinde Sarıgazi muhabbetinden geçilmezdi hani. Onlara göre "savaş bölgesiydi" Sarıgazi. Kurtarılmış bölgeydi. Üçü de yaşayamamıştı ya yaşam şartlarından kaynaklı çocukluklarını. Yine de çocukluk-

larından açılırdı sohbet, oradan Sarıgazi'nin eylem dolu gecelerine ulaşmaları fazla zaman almazdı. Canı çok yanıyordu Bakış ölümsüzleştiğinde Muharrem'in. Sonra Tanju ölümsüzleşti... Yürek nasır tutmuyordu ya. Süreç ağırdı, zordu. Günler ölüm haberleriyle gelip geçiyordu. Kabına sığmamasında Bakış'ın yeri ayrıydı ama, ne çok yoldaşını ölümsüzlüğe uğurlamıştı.

Muharrem çabuk toparladı kendini. Oysa ne çok istiyorlardı, Karadeniz patikalarını da adımlamayı. Planlar yapar, köylerini gezerlerdi Karadeniz'in "üç emmoğlu", üç yoldaş. İstiyorlardı ki, kendilerine çocukluklarında anlatılan ve sonradan gerçek olduğunu anladıkları hikayeleri, başka çocuklarda dinlesin, onlarla büyüsünler.

Tutundu Muharrem, Bakış için, Tanju için, ölümsüzlüğe uğurladığı diğer yoldaşları için. Savaşta Muharrem, eli her tetiğe gittiğinde onların da elini kavrayarak...

MEZARINIZ HAZIR EFENDİLER

Hissetmedim hiçbir zaman
Cebimde varlığını
Öyle zaman oldu
Geldiği gibi saymadan bitti...
Ne üç, beş birikmişliğim var
Ne çocuklarıma geride bırakacağım
Bir şey alınterimden başka...
Oysa hiç göz dikmedim başkasının
Elindekine, cebindekine, evindekine
Ama yine de hep aç kaldım
Ben alıştım açlığa
Çocuklar zaten
Gözlerini açar açmaz tanıştılar...
En son bir yıl önce aldım
Ayakkabı çocuklara, bayramdır diye
Kendime de hanıma da hatırlamıyorum
Biz alıştık hanımla, bulduğumuz eskisini giyinmeye
Ama istemiyorum çocuklar da alışsın

Ne aç kaldım, ne parasız
Öyle zaman oldu
Bir günde üç kıyafet değiştirdim
Cebimde, kasamda, ayakkabı kutumda
Fazla bulunur benim
Diğer gün gibi derdim
Ay sonu gibi sorunum yok benim
Köşede birikmişliğim çoktur
Burda olmasın, başka yerde
Çocuklar mı?
Onlara bırakacağım
köşklerim
tahtım var...

İlk günden başladım
Onlara yatırım yapmaya
Nasıl mı kazandım dersin?

Senin gibilerin parasıyla.
O yüzden yoktur ay sonuna
yetecek paran...
Çaldım, çırpım öyle kazandım
Bütün alınterim budur benim
Çocuklara öğrettim baba mesleğini
Bir tanesinin kafası bizim hanımdan
Daha kötü çalışıyor
Anlayacağın ekmek gibi, soğuk gibi
Açlık gibi bir derdimiz yok bizim
Arada bir derdimiz paraları sıfırlamak

Sen yastığa kafanı koyduğun gibi
uyuyorsun
Ben önce yarın eve ekmek
getirebilir miyim?
Senin tahtın benim ellerimle örüldü
Alınterim aktı harcına
kanımız karıştı her taşına...
Siz saraylarda yaşarken
Benim gibi onlarca işçi kardeşim
ölüyor o sarayların yapımında
Bir de senin olmayan şeylerle övünüyorsun
Çaldığın parayla, değiştirdiğin kıyafetle...
Benim çocuklarım "devlet okullarında" okurken
Senin çocukların "özel okullarda"
Gün gelecek o tahtın yıkılacak
Kanımızın aktığı
her taş kafanda parçalanacak
Ve sen
Korkuyorsun, titriyorsun
Bizim gücümüzden
O yüzdendir çalman, çırpman
Gün yakın
Ve bilin ki
mezarınız hazır efendiler...

Asmin Welat

KAVGANIN TÖRESİDİR BU!

“Kavganın töresi” diyorlar buna, ölmek de var bu törenin şafağında, esir düşmek de... İşkencelere maruz kalmak da var... Öldürmek de var kavganın töresinde, korku salmak da... İşkence etmek yok bizim töremizde, zulmetmek yok, zulmedenlerin tüm iğrençliklerine rağmen...

Kavganın tüm sıcaklığına rağmen, soğuk geliyor Eylül’ün, Ekim’in ve Kasım’ın yazdan kışa dönen rengarenk donukluğunda ölümün sesi. Dile kolay gelse de kolay olmuyor işte ölüme alışmak. Kavganın töresi desek de acıyı damıtarak yüreklerimizden damla damla, koparıp alıyor canımızdan can, kanımızdan kan, nefesimizden nefes...

“Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını”, kavgamızın törelerinden biri de budur. Acısa da içimiz, acıyı kine, mücadelenin yükseltilmesine yönelik iradeye çevirmek için atarız adımlarımızı. Yas tutmak yerine, kin tutarız düşmanımıza. İçimize ateş düşürenlerin, ocaklarını küle çevirmek için biliriz. Bundan kaynaklıdır namlularımızın her düşenimizden sonra daha da kızgınlaşması, ısınması...

Sıkılan yumruklarımızda, haykırdığımız sloganlarda, attığımız adımlarda hep bizden önce düşenlerimizin ayak izleri vardır. Yolumuzu şaşırdığımız her anda, onların meşale olan anıları ve duruşları vardır bize biz olmayı salık veren, bizi bizde tutmayı başaran...

Kavganın bir yanında yaşamlarını tereddütsüzce feda edenler dururken, diğer yanında küçük burjuva hesaplar peşinde koşan, sudan sebeplerle çemberin dışına çıkmayı tercih eden, bizden görünüp de bizden olmayanlar da var. Düşenlerimiz sadece düşmana değil, aynı zamanda bunlara da gerekli cevabı verenler olmuştur her zaman.

Ha bir de her zaman olduğu gibi, bir bardak suda fırtınalar koparanlar var. Bunlar kendilerini bilir kişi ilan edip, devrimin rotasını kaybedeli çok olmasına rağmen, devletin saldırıları karşısında sessizliğe gömülüp, devrimcilerin katledilmesinde veya eylemlerinde kraldan çok kralcı kesilirler. Liberaldirler, devrimci eskileridirler, kendilerini devrimcilere saldırılar üzerinden var ederler. Düşen-

lerimizin bir cevabı da bu kendini bilmezlere tokat gibi gelmektedir. “Silahlı mücadele bitti, gençleri boşuna öldürmeyin” diyenlere cevap; inançlı, kararlı, korkusuz bir şekilde mücadele yürüten Halk Savaşçıları’dır.

Kavganın töresi bu, direnenler, dövüşenler, canlarını tereddütsüzce halkı için feda edenler bir tarafta, korkanlar, kaçanlar, teslim olanlar da diğer tarafta... Zoru zorla devirme mücadelesinin omuzlarına yüklediği yükle kendinden kat be kat güçlü düşmana kafa tutanlar, korku salanlar bir tarafta; zoru görünce kaçacak delik arayan, korkularını düşmanın fiziki gücüyle birleştirip yok olup gidenler ise bir tarafta...

«Halkım ben, parmakla sayılmayan

Sesimde pırlı pırlı bir güç var
Karanlıkta boy atmaya
Sessizliği aşmaya yarayan...»

Deniz (Cumhur Sinan Oktulmuş) halkın bağrından çıkmış, halkıyla bütünleşmiş, halkın içine kök salmış yiğit bir komünist, usta bir komutan, militan bir Halk Savaşçı-

sl...

İnsana güven veren bir durgunluk ve dinginlikle bakan, dervişlere özgü sabırla dinleyen az ve öz konuşan, kendine özgü duruşu ve gülüşüyle alıp yoldaş sıcaklığıyla saran, düşmana olan keskin kini ve net ve kararlı duruşuyla umut veren bir ölümsüz devrimci....

Kıvrak ve pratik zekâsı, düşmana korku salan savaş deneyimi ve taktikleriyle en usta generallere taş çıkaran muzafer bir komutan...

Partisiyle bütünleşen, onu her türlü saldırıya karşı tereddütsüzce ve net bir şekilde savunan, koruyan önder bir kadro...

«...Ölü, yiğit, gölge ve buz, ne varsa

Tohuma dururlar yeniden

Ve halk, toprağa gömülür

Tohuma durur bir yerde

Buğday nasıl filizini sürer de

Çıkarsa toprağın üstüne

Güzelim kırmızı elleriyle

Sessizliği burğu gibi deler de

Biz halkız, yeniden doğarız ölümlerde.» Pablo Neruda

Şimdi artık doğan çocukların adları Rosa, Asmin, Özgür, Nubar, Deniz ve Muharrem olacak. Şimdi yeniden yerlerini dolduran yoldaşları aynı isimleri alarak daha kararlı, daha öfkeli, daha cesaretli savaşıyorlar faşist diktatörlüğe karşı...

Ölümlerden yeniden doğmanın anlamı buradan gelmekte. Halk içine kök salmış devrimcilerin ölümsüz olma esprisi de buradan gelmekte. Yoksa idealistçe bir hayal değil bizim anlam yüklediğimiz ölümsüzlük. Onlarca yıl geçmesine rağmen unutulmayan, yaptıklarıyla, saygıyla anılan devrimcileri diğerlerinden ayıran en önemli özellik de budur aslında.

Dersim halkı içine kök salmış bir duruşu var komutan Deniz'in. Halk, kendisine umut vereni, kendisini anlayanı, kendisini dinleyeni sever. Halk kendisi için savaşırken sızlanmayan, koşullara teslim olmayan, koşullardan sızlanmayanı sever ve bağrına basar. Halk, halkı için, yoldaşları

için, değerleri için tereddütsüzce öne atılanı, canını feda edenini sever. Bu yüzdendir Deniz'in düşme haberi yakıyor halkın analarının, kızlarının, oğullarının yüreğini...

"Kavganın töresi bu" diyorlar, "kan kanla temizlenecek." Şimdi Rosa'nın, Nubar'ın, Özgür'ün, Asmin'in, Şerzan'ın, Deniz'in ve Muharrem'in düştüğü yerde patlayan "Partizan Öfkeleri", kanımızı akıtanların kanıyla suluyor Dersim dağlarını. Öyle hafife almasın düşmanlarımız Partizanların öfke dolu pratiklerini. Bugün kıvılcım olan öfkemiz, yarın tutuşturacak kocaman bozkırları.

Kayıplarımız büyük, kayıplarımız onlarca yılın birikimini taşıyan, yokluklarıyla mücadelemizin alanlarında önemli boşluklar doğuracak nitelikte. Ama Proletarya Partisi'nin 49 yıla yaklaşan kesintisiz mücadele pratiğinde, kaybettiği dört genel sekreteri, onlarca kadro ve yüzlerce militanı, geride kalanlara daha fazla mücadele azmi vermiş, önemli boşluklar yaratsa da, yerlerine yenilerini yetiştirmiş bir pratiğe sahiptir. Bugün yaratılan boşluk, yarın doldurulacak ve yola devam edilecektir.

Kavganın töresi bu, al kanlı gömlekle zafere varılacak...

ÇUKUROVA'NIN MERİNOS'UNA, MERİNOS'UMUZA...

Üniversite yıllarımızda tanıştık yoldaşım. Hareketli bir dönemdeydik. Gençlik örgütümüz komsomol çalışmasını büyütme gayret ediyordu. Dönem başında bir yandan kayıt yenileme bir yandan yeni gelen öğrencilerle temas kurup örgütlenme faaliyeti, yurda kabul edilmeyen yoksul emekçi ailelerin çocuklarının ev bulma telaşları, üniversiteyi kazanma duygusunun mutluluğu gençliğin birçok konudaki arayışları gibi

politik alandaki arayışları da kendini gösteriyordu. Öğrenci dernekleri üniversitelerde yaygın olarak örgütlenmeye başlamıştı. Biz de üzerimize düşen sorumluluk bilinci ve gençliğe önderlik edecek politik bilincin YDG ile gerçekleşmesi gerektiği inancıyla hareket ediyor, ders olsun olmasın üniversitede masa açma, öğrenci derneği tanıtımı, bildiri dağıtımı gibi etkinlikleri yaygınlaştırıyorduk. Üniversitelerde eylül ve ekim ayı genelde telaşlı geçer; bu telaşları kasım ayı gelince YÖK boykotu eklenir ve de bu telaş yerini devrimci faaliyete ve YÖK protestolarının eylem

heyecanına bırakırdı. YDG olarak üniversite gençliği faaliyeti içinde yerimizi almış faaliyetlerimizi devam ettirmekteydik. O yıl farklı alanlarda gerek gençliğin politik yönelimi gerekse tercih zorunluluğundan bulunduğumuz üniversiteyi kazanan yoldaşlarımız gelmişti, bunlardan biri de Sinan yoldaş yani bizim "Merinos"umuzdu. Hani derler ya her şey görüldüğü gibi

olmayabilir diye, aslında önyargıyı ortadan kaldıran bir sözdür. Lâkin ben de devrimci duygularıma rağmen yaş, boy vb. gibi kimi fiziksel özelliklere göre değerlendirmekten geri durmamıştım Sinan yoldaşı.

Üflesen yıkılacak gibi duran bedeni, çocuksu yüzü, sağ işaret parmağı ile sürekli kıvrımaya çalıştığı üç beş tel seyrek sakalı, zayıf ve ne giyse üzerinden düşecek gibi bedeni bende ister istemez zayıf bir etki bırakmış; “çocuk bu daha” demiştim. İlerleyen günlerde her konudaki yanılığımı adeta bir bir silmiş yerine gerçek bir devrimci genci yoldaş edinmiştim.

İlk zamanlar daha çok dinlemeyi seçmişti az konuşurdu. Gençlik faaliyetimizi değerlendirme toplantılarında ve eğitim çalışmalarımızda, ortak sohbetlerimizde konuşurken bir şeyi dikkatimi çekerek o gözleri pırıl pırıl merak dolar, kim konuşursa konuşsun anlamaya çalışan telaşını gizleyemez peş peşe sorular sorardı. Bu gelişmek isteyen bir yoldaşın telaşındaydı. Özellikle ideolojik çizgimizin ana hatlarından biri olan Maoizmi her sorusunda ve her değerlendirmesinde gündeme getirirdi. Ülke gündemini meşgul eden konulardan, üniversite içi birçok soruna dair koyduğu değerlendirmeler ilerletici ve öğreticiydi. Konuşurken herkesin gözüne bakardı anlamaya anlatmaya çalışırken de çünkü ilgi ve iletişim samimiyet orada başlardı Sinan yoldaşa göre.

Bir gün semtlere gazete dağıtımına çıkmıştık; her zaman olduğu gibi yoksul, gecekondu yoğunlukla Arap Alevi inancına mensup halkımızın yaşadığı bir mahal-

leydi. Daha önce belirlediğimiz bir mahalleydi ve o mahalleye birkaç kez gitmiş, gazeteyi alan emekçi evlere süreklilik ve düzenli ilişki kurmak için gazete dağıtımını aksatmamaya çalışıyorduk. Davet edilirse evlere girip duruma göre çay içip sohbetimizi derinleştiriyorduk, yemeğe denk gelirse de önce göz göze bakıp önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın yoksul sofralarındaki sözlerini sanki birbirimize söylüyor, ona göre oturup oturmayacağıma karar veriyorduk. O evden çıkınca da yemek konusunda küçük bir esprili kritik yapar çok aç olmamıza rağmen aynı şeyleri nasıl düşündüğümüzü birbirimize paylaşır ve İbo'cu olmaktan ince bir gurur duyardık.

O gün vermemiz gereken gazete sayısı 25-30 civarındaydı, ders sonrası çıktığımızdan kaynaklı kış ayı olduğu için hem hava kararmaya başlamış hem de bol yağmurlu bir güne denk gelmiştik. İlk 5-6 eve gazetelerimizi verdik biz ücret istemedik ama verene de yok demezdik çünkü bir yönüyle de faaliyetin devamını etkileyen bir şeydi; asla para olarak bakmazdık sahiplenme duygusu olduğunu bilirdik, okurlarımız da devrimci öğrencilere katkı derlerdi. Bir de o dönemde alanımızın gazete büromuza hemen hemen hiç borcu olmayan bir alandık ve bunu bir ilke olarak belirlemiştik. Çünkü gazetemizin hangi koşullarda çıktığını çok iyi biliyorduk ve bu kendi alanımızda yaşadığımız sorunların ya da eksikliklerimizin bedelini gazeteye ödetmenin doğru olmayacağını çözüm için bin kez düşünsük de kendi alanımızın sorunu olduğunu bilirdik. Gazetemizi vermek için bir sonraki eve yöneldik.

Evleri ben bildiğim için Sinan yoldaşa eve girmeden küçük bilgiler veriyordum gireceğimiz ev köylü ve tarımla yaşamını sürdüren 50'li yaşlarda eski devrimcilerden, yoldaşımız değil ama devrimci niteliği vardır ağzı da iyi laf yapar diye ekledim. Sinan yoldaş sonradan hafızamda kalacak olan "Tamam kirve hele bir girelim belki biz bir şeyler öğreniriz." dedi. İçeri girdik amca her zamanki sıcaklığı ile içeri aldı. Birkaç hâl hatır sohbetinden sonra amca heyecanla "Partizancılarla konuşmayı severim" diye söze başladı. Okurumuz tarım alanı ile daha ilgili olduğu için konuşmanın seyri doğallığında oraya eviriliyordu. Gazetemizin ismi de İşçi-Köylü olunca köylü okurlarımız açısından biraz daha fazla benimsendiğini gözlemleyebiliyorduk. Sohbet derinleşmişti ama Sinan yoldaş pek konuşmamıştı. Okurumuzla daha çok ben konuşuyordum kimi yerde teorik zayıflıklarımı fark ediyor kimi yerde sermayenin tarım politikalarını teşhir ediyordum.

Bir ara Sinan yoldaş okurumuza birkaç soru sordu sonra konuşmaya başladı bu arada uzun zaman geçti ama sanırım götürdüğümüz sayı da olabilir, birkaç sayı öncesi de olabilir. Gazetemizde hiç unutmuyorum tarımda doğrudan gelir desteğini konu edinmiş bir yazı vardı. Sinan yoldaş bu yazıdan bahsetmeye başladı alana yeni gelmiş, tecrübesiz toy bir devrimci genç gibi konuşmuyordu. Konuya hakimiyetine şaşırmıştım ama sevinmiştim de birlikte Partizan görüşünü tamamlıyorduk, bizle sohbet eden okurumuzun yaşı ile Sinan yoldaşın yüzü tam karşımdaydı bir dizini çenesine kadar çekerek oturmuş dokunaklı akıcı en önemlisi de hem gazete yazısına hakimdi hem de anlayışımızın görüşlerine. Verdiği örnekler okurumuzun çok hoşuna gidiyor bu hangi kitaptan, "bu yazı hangi sayıda bana da getirin" gibi şeyler demeye başlamıştı. Sinan yoldaşa baktıkça gözümde birden büyümüş o ana kadar içimde beslediğim yeni yoldaş imajı silinmiş, yaşına rağmen deneyimli bir devrimci belirmişti, öğrenenden çok öğreten olarak gördüm, tecrübesizden çok kavrayarak gelişen bir yoldaş gördüm. Gözleriyle gülen yoldaşım şimdide bakışlarındaki kararlılıkla tam bir dava insanı gibi duruyordu karşımda.

Büyümüş de küçülmüş derler aynen öyle. Belki saatlerce sürdü sohbet ama sonraki saatleri Sinan yoldaş konuştu çoğunlukla. Okurumuzun yaşına rağmen Sinan yoldaşı dinlemesi küçük burjuva gururumuzu okşamış, Partizancılığı ile övünen ve herkesi tartışmada alt ederiz artık böbürlenmesini de düşünmeden edemedim. O gün dağıtım için son evimiz oldu. Geri kalanlar belki başka gün dağıtılacaktı ama dağıtım amacına ulaşmıştı ve ikimizde mutluyduk. Çıktıktan sonra okurumuz

amcanın sözü çok hoşuma gitmişti "Bir dahaki sefere ufaklıkla gelirsiniz, yaman bir devrimci olacak bu belli" dedi. Ben de okurumuza katıldım içimden Sinan yoldaşın içinde bir komünist büyüyordu. Tutarlı konuşması, öğrenmeye çalışırken öğreten tavrı beni mutlu etmişti. Alandaki kimi yoldaşlar gibi gazeteyi verelim çıkarım derdinde olmadı hiçbir zaman. Bir sorumlulukta bir işte neredeyse hiç görmedim burun kıvrıldığını. Eleştirilerindeki incelik her zaman bir devrimci gibiydi. Duruma zemim oluşturmak için konuşmazdı. Gülüşü kadar içine doğru derindi. Gözleri ile güler yaşaran gözlerinde konuşmaya çalışırsa sesi gülerken çıkan göz yaşlarına yenik düşerdi.

Sinan yoldaşa yani Merinos'umuzda yakaladığım ve onun da bahsettiği "gözlerinin içine bakmak" tespiti- nin ne kadar doğru olduğunu, deneyimlerden damıtıldığını şimdi daha iyi anlıyorum.

Duyguları ve düşüncelerini ifade derken asla karamsarlık umutsuzluk görülmezdi. Faaliyette birlikte çıktığımda en rahat ettiğim yoldaşlarımdan bir tanesiydi. Bir sorun yaşamaktan korkmazdım, korkmazdık. Çünkü Merinos güven verirdi. Küçük bedeninin içinde kocaman kararlı bir Partizan vardı tek başına da kalsa yolunu bulabilir, kimle birlikte bir sorunu üstlense tüm çözüm yollarını hayata geçireceğini bilirdim, bilirdik. Merinosumuz ne zaman bir pankart tutulacak olsa bir ucunda o olurdu, ne zaman bir afişe çıkılsa fırçanın biri ondaydı. Bahane üretmez, çözüm üretti. Eminim tüm bu devrimci kimliği gerilla yaşamında da devam etmiştir.

Sinan yoldaşa görebildiğim belirgin başka bir özellik ise kavgada ısrardır. Ne okul hayatını ne aile yaşamını ne de küçük burjuva öğrenci hayatını mücadelesinin önüne asla koymadı. Birçok şey formalite, kavga esastı. Ailesi ile yaşadığı birçok tartışmayı yoldaşlarıyla paylaşır, "Beni seven, kavgamı da sever derdi." Faşizme karşı durduğu net tavır tıpkı rüzgara karşı duran uçurtmalar gibi onu en yukarıya taşıdı, onu yukarılara sepserin, yemyeşil dağ doruklarına taşıdı. Büyüdükçe büyüdü kavgası küçük bedeni inancından çok daha az büyüdü. O beden, o devrimci ruh şimdi senin bilincinden dağ eteklerine, tarlalara, ırmaklara, ovalara, yollara, kentlere, sokaklara, fabrikalara yayıldı. Merinos'umuzun umut saçan tüyleriydi, gülüşü Munzur'un rüzgarıyla dağıldı tüm emekçi halkımıza ılgıt ılgıt. Şimdi seni anmak savaştır. Gülüşünü aldık biz taşıyacağımız sokak sokak, slogan slogan...

Bir Yoldaşı

KUŞATMA VE ABLUKALARI PARÇALAYACAK OLAN; KAVGAYA TUTUNMA, ISRAR VE KOMÜNİST İDDİADIR!

Türkiye; genel olarak 2000'lerin başında AKP iktidarı ile birlikte özellikle AB ve ABD'ye olan bağımlılığını arttırarak, iç ve dış politikada bu emperyalistlerin güdümünde rotasına sadık bir uşak olarak kendini kanıtlamıştır. Ülkenin birçok kaynağının emperyalist talana açılması AKP ile birlikte görece hızlanmış, emperyalist mali sermaye ülkeye görülmemiş bir hızda akın ederek ekonomik ilişkilerin hücrelerine kadar yerleşmiştir. Bu durum ise Türkiye'nin muhtaç olduğu emperyalist tekellere daha fazla "layık" olmasına, bağlanmasına ve bölgede emperyalistlerin koçbaşı misyonunu yüklenmesine sebebiyet vermiştir. Faşist diktatörlük "beka" sorununa daha büyük kazanmaya dayalı hamleleri ile karşılamaya odaklanmıştır. Aynı zamanda Kürt ulusunun bölgede önemli ölçüde sağladığı kazanımlar TC açısından büyük bir tehdit oluşturmuştur. Bu sebeplerle hem iç politikada hem de dış politikada son derece saldırgan bir politik tutum almak TC açısından kaçınılmaz olmuştur. Böylece hem içeride komünistlere, devrimcilere, Kürt Ulusal Hareketi'ne kapsamlı ve uzun süreli bir saldırı konsepti hayata geçirmiş, hem de dışarıda öncelikle Kürt ulusunun bölgedeki kazanımlarını yok etmek, emperyalist pazar çekişmesinde aktif rol oynayarak iyi bir uşak olduğunu kanıtlaya telaşına kapılmıştır. Dış politikada özellikle Rojava ve Irak'ta sayısız harekât gerçekleştirmiş ve Rojava'da geniş bir alanı işgal etmiş, Irak'ta kalıcı askeri üsler elde etmiştir. TC'nin büyük bir kana susamışlıkla Rojava'da Kürt ulusunu ve kazanımlarını hedefleyen saldırıları, emperyalistler tarafından her zaman Kürtlere yönelik bir tehdit olarak hazırda tutulmaktadır.

TC'NİN TUTUNDUĞU SON DAL: TOPYEKÛN SALDIRI

İçerde başta komünistler, devrimciler ve Kürt Ulusal Hareketi olmak üzere tüm muhalif kesimlere kapsamlı bir saldırı başlatmıştır. Hiçbir muhalif sese ve demokratik talebe nefes alma şansı dahi tanımadan saldırmakta, sistem içi klik çekişmelerinde dahi bu saldırgan politikanın araçları son sınırına kadar zorlanarak kullanılmaktadır. Geçmiş süreçte iktidar ortağı bir başka gerici klik olan Fetullahçı kesim ile mevcut iktidar arasında 2010 yılı sonrası ayyuka çıkan kriz, 2016 darbe girişimi ile açık bir çatışmaya dönüşmüştür. Yaşanan politik kriz ve egemenler arası mücadele bu darbe girişimiyle kristalize olmuş ve süreç yeni bir zemine taşınmıştır. Bu sıkışmışlık egemen kliklerin yeni arayış ve ittifaklarına da koşul yaratmıştır. MHP'de İYİP sürecinden önce başlayan ve İYİP ile zirveye ulaşan yarılma, AKP iç klik çatışmasının yarattığı yeni durum, şovenizm ve saldırganlık hattında oluşan yönelimle birlikte yeni ittifak ve ilişki ağlarını getirmiştir. Tüm bun-

lar egemen sınıf kliklerinin mevcut krizlerden yapıcı bir çıkış yolu bulamadığını göstermektedir.

TC esasta gerillaya yönelik geliştirdiği bu yüksek yoğunluklu saldırı konseptini hala devam ettirmektedir. Bu sürece teknik ve teknolojik tüm olanaklarını da seferber ederek, hiçbir barbarca yöntem ve psikolojik baskı unsurunu es geçmeden, halkı da kapsayacak bir biçimde geniş ölçekli yürütmektedir. Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda katliam ve devlet eliyle gerçekleşen cinayetler normalleştirilmeye, rutinin bir parçası haline getirilmeye çalışılmaktadır. En küçük bir istihbaratta dahi uçak ve helikopterlerin havalandığı, İHA ve SİHA'ların neredeyse durmadan çalıştığı, tüm Türkiye Kürdistanı'nın on binlerce askerle ablukaya alındığı bir dönem söz konusudur. Halka uygulanan bu barbar saldırılar ile gerillanın nefes alma ve savaş koşulu olan halk kitleleri ile bağları koparılmaya çalışılmakta, gerillanın yaşam, savaş ve faaliyet olanakları elinden alınmaya çalışılmaktadır. Gerillaya yönelik en ufak yardımda bulunan ya da bulunduğu tahmin edilenlerin dahi yaşına, sağlık koşullarına ve durumuna bakılmaksızın onlarca yıl hapis cezasına çarptırıldığı, gerilla ile herhangi bir temasta işkence ile katledilmenin olası olduğu bu süreçte, tüm bunlara rağmen bu 5-6 yıllık süreç düşmanın hanesine bir "pirus zaferi" olarak yazılmaktadır. Zira sınıf mücadelesinin geriye çekildiği bu zeminde, binlerce operasyondan sadece onlarca sonuç üretebilmiş, gerilla alanları kısmen daraltılabilmştir. Bitirdik söylemi "sloganın" ötesine geçmemiş, gerilla gösterdiği direnişle süreci karşılama yeteneğini ortaya koymuştur.

TC'nin tüm olanaklarını seferber ederek başlattığı bu topyekûn saldırının hedefi, gerillanın imhası ve halkın kurtuluş araçlarını ve umudunu yok etmektir. Faşizm tüm gücü ile bir karabasan gibi tüm halkın üzerine çökmüştür. Bununla birlikte sokaklarda ve meydanlarda "devrimci" avı yürütmesine, zindanlarda devrimci tutsakları parmaklıklar ardında işkenceden geçirmesine ve tüm haklarını gasp etmesine rağmen, ne sokaklarda dalgalanan mücadele bayraklarını, ne zindan duvarlarında yankılanan kavga sloganlarını, ne de dağ başlarında süren savaş bitirebilmiş değildir. Bu sebeple bu süreç, TC tarihine koşulların sunduğu tüm uygunluğa rağmen başarısızlık olarak geçmiştir ve geçmeye devam edecektir.

İMHA SALDIRILARINA KARŞI ANAHTAR: SAVAŞTA ISRAR!

Proletarya Partisi gerçekleştirdiği 1. Kongre'sinde gerilla savaşının bu kuşatmalar ve yoğun ölçekli saldırılar altındaki sürecini "Tutunma Savaşı" olarak tanımlamış, yöne-

2015'TEN 2020'YE DERSİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

lim ve konumlanışını bu belirleme üzerine inşa etmiştir. Bu hatta konumlanmış ve konumlanışını sürdürmektedir.

Sürecin zorlukları ve sınıf mücadelesinin bir gerileme yaşadığı açıktır. Ancak sınıf mücadelesinin gelişimi ve Halk Savaşı'nın zaferi de bu zorlukları tanımlama, karşılama ve üstesinden gelmeye endekslidir. Açıktır ki düşmanın bu saldırıları salt darbelemeye veya zayıflatmaya yönelik değil, imhaya yöneliktir. Ancak bunu başaramadığı ölçüde kendisinin darbelenmeye ve ortadan kaldırılmaya bir o kadar açık hale geldiği de aşikârdır. Yani süreç bir o kadar da karşıtına evrilmeye elverişlidir. Bu durumda sınıf mücadelesi ve komünizm iddiasını perçinleyerek savaşa tutunmak, savaşın sürekliliğini sağlayarak güç dengesine tersine çevirmek bugün ülkemizde Halk Savaşı'nın geleceği açısından hayati bir önem taşımaktadır. Bugün Halk Savaşı'nda ve komünizm iddiasında ısrar ederek savaşa tutunmak düşmanın tüm yönelimini boşa çıkarmak anlamına gelmektedir. Öyledir ki, proletaryanın ve Halk Savaşı'nın zaferini mümkün kılmamızın tek yolu savaşa yüklenmek ve onu büyütmeğdir.

Şehitlerimiz bu sürecin zorluklarını kavramış ve nasıl aşılacağına sırrına ererek, savaşı körükleyerek ölümsüzleşmişlerdir. 2015 yılından beri Proletarya Partisi'nin ölümsüzleşen her kadrosu, üyesi ve militanı savaşta ısrarın ve iddianın ablukayı dağıtacak tek anahtar olduğunun bilinci ile saflarda yerlerini almışlardır. Proletarya Partisi'nin tarihsel çağrısına soluk olmuşlar, bu soluğu ve daveti, savaş meydanlarını kızılaştırarak halka ulaştırmayı bilmişlerdir. Tarihi süt liman kıyılara ulaştıracak fırtınalı zamanların savaşçıları olarak kendilerinden önce ölümsüzleşen tüm yoldaşlarının kavgalarını omuzlamış ve bu kavgayı, silahlarını omuzlayacaklarından ve mevzilerini dolduracaklarından emin oldukları yoldaşlarına miras bırak-

mışlardır. Savaşı omuzlamak; iddia, bilinç ve güven meselesidir. Onlar nihai komünizm iddiası ile proleter bilinci kuşanmaya adanmış; partilerine, kendilerine, yoldaşlarına ve halkına güvenerek tereddütsüz bir biçimde ölümü kucaklamışlardır. Bu biçimiyle de kendilerinden sonra gelen yoldaşlarına nasıl bir konumlanış almaları gerektiğinin örneği olmuş, tarihimize

eşsiz birer tecrübe, geleceğimize ve Halk Savaşı'nın zafere birer yol gösterici ve armağan olmuşlardır.

Düşmanın halka ve halkın örgütlü önderliğine karşı yürüttüğü bu topyekûn savaş, Proletarya Partisi'nin "savaşçı bir parti olarak"; savaşa göre şekillenmesini derinleştirmesinde ve yönelimini, kadrolarını, üyelerini, savaşçı ve taraftarlarını buna göre şekillendirmesinde doğrudan etken olmaktadır. Bu duruma binaen ölümsüzleşen yoldaşlarımız bu konumlanışı gerçekleştirmiş, aynı zamanda bu perspektifin kazanılması ve uygulanması talimatı olmuşlardır.

Bu konumlanışın ve bizzat savaşın doğasında ağır kayıplar da bulunmaktadır ve Proletarya Partisi bu kayıpların ağırlığının bilincindedir. Ancak aynı zamanda bu ağır kayıpları karşılama ve taşıma cüretini de kuşanmıştır. Kadrosal düzeyde verdiği kayıpların yanı sıra, savaşı ileriye taşıyabilecek savaşçı ve militanların ölümsüzleşmesinin karşılığı, onlara yoldaşlık duyan ve sahiplenen her kesimde onların mücadelesini nihayete erdirmeye, bu kavganın ve bayrağın yükseklere taşınması için her zamankinden daha fazla çaba sarf etme anlamı taşımaktadır.

Onların yoldaşı olmak, onların yolundan yürümek ve daha ileriye hedefleyerek savaşa sıkı sıkıya sarılmak demektir. Bu da ancak komünist çizginin tayin ediciliğini kuşanmak, partiye ve halka güvenmek, savaşta ısrar, zafer iddiasını taşımakla olacaktır. Bu kavgaya gönül veren herkesin bu bilinçle şekillenmek için çaba göstermesi ve bu çitayı yakalaması elzemdir. Halk Savaşı'nı zafere taşıyacak yol ancak bu biçimde kat edilecektir. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızı yaşatmak ve onları geleceğin bir parçası haline getirmek ancak bu biçimde mümkün olacaktır.

HAPİSHANELER DİRENİŞİN KESİNTİSİZ MEVZİSİDİR! DEVİRİMCİ TUTSAKLARIN MÜCADELESİNE GÜÇ KATALIM!

“Bir ülkeyi tanımak istiyorsan hapishanelerine ve mezarlıklarına bak” sözünün bile kifayetsiz kaldığı bir ülkede yaşıyoruz. Devlet erkânından belediye başkanına herkes ülkeyi baştan başa demir parmaklıkla çevirmenin, yeni hapishanelerin inşa edileceğinin müjdesini veriyor. Bombalanan Garzan Mezarlığı’ndan çıkarılan cenazeler Kilyos’ta kaldırım altlarına “gömülerek” ailelerine teslim edilmiyor. Tepeden tırnağa zulüm makinesi gibi işleyen burjuva feodal düzene baş kaldıranlar mezarlara parçalanmış bedenleriyle, başsız defnediliyor. Faşist diktatörlük sadece isyan edenlerle, kavgaya tutuşanlarla, paramparça ettiği bedenlerle savaş halinde değildir. Sessizce “o büyük gün”ün gelmesini bekleyen ölümsüzlerimizin mezar taşlarıyla da savaş halindedir. Yaşayanlarımızla, “beton güllerimizle”, parçalanmış ve başsız girdiğimiz mezarlarımızla bir orduyla savaşırçasına savaşılmaktadır. Vahşet silsilesi ne ya-

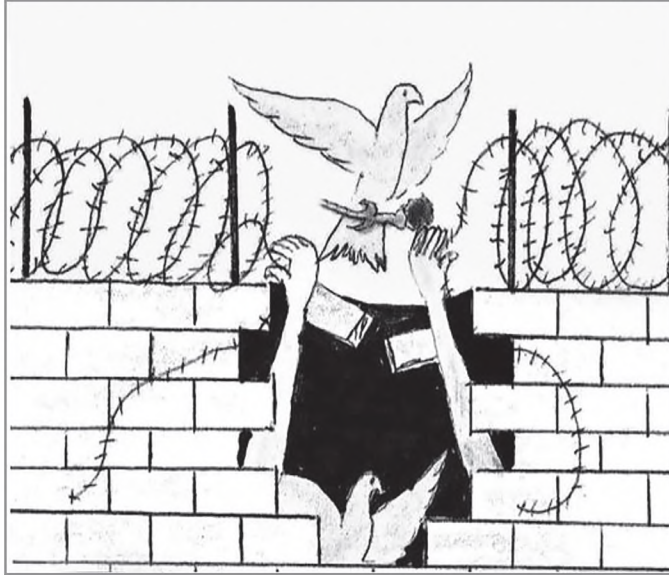
şayanlarımıza aman diletebilmekte ne tutsaklarımızı teslim alabilmekte ne de bedel ödemenin kaçınılmazlığına bir adım öne çıkarak yanıt olan ölümsüzlerimizin ulaştığı kavgı mesajlarını engelleyebilmektedir. Sadece, vahşete ve zulme isyan etmenin haklılığı bir kez daha kayıt altına alınmaktadır. Sömürünün çarkları “kusursuzca” işlediği sürece, isyan çılgınlıklarına yenilerinin eklenmesi kaçınılmazdır. Bu çılgınlıklar ne bir yakarı ne de figan yüklüdür. Aman

dilemeyle arasına kapanmayacak mesafeler koyan “mezar kazıcıların” savaş çağrısıdır. Bu meydan okuma ve savaş çağrısı tarihseldir. Haklı ve meşrudur. Doğumunu, faşist diktatörlüğün ideolojik kuşatmasını parçalayarak onu temellerinden yıkacak çizgiyi örgütleyerek ilan etmiştir. Yönünü en başından politik iktidar mücadelesine çevirmiş, ağır bedeller ödeyerek bugüne ulaşmıştır. Yorulmadan attıkları “bitirdik” naraları duymaya alışkın olduğumuz bir eskidir. Tarihsel olarak ileri ve yeni olan, yıkmanın ve inşa etmenin dinamiğidir. Sınıf mücadelesi halihazırda irili ufaklı sayısız çarpışmadan geçerek çetin ve meşakkatli yolculuğunu sürdürmektedir.

HAPİSHANELERDE YAŞATILAN DİRENİŞ GELENEĞİDİR!

Hapishaneler bu irili ufaklı çarpışmaların, can feda direnişlerin “dolaysız” adresi durumundadır. 12 Eylül AFC’sinin kendisini dorukta hissettiği günlerde dâhi devrimci ve komünistler hapishanelerde ağır baskı ve saldırılara göğüs gererek mücadele ettiler. Tüm ülkenin hapishaneye çevrildiği, her yerin işkence merkezine dönüştürüldüğü koşullarda direniş hep var oldu,

yaşatıldı. İçeride devrimci tutsaklar, dışarıda işçi ve emekçiler, köylüler faşist diktatörlüğün azgın terörüne tabi tutuldu. Hapishaneler işkence ve keyfi uygulamaların, tek tip elbise, marş söyletme, kişiliksizleştirme, kimliksizleştirme, itirafçılıştırma politikalarının teslim alma saldırısı olarak dayatıldığı, uygulandığı, vahşetin tırmandırıldığı yerlerdi. Diyarbakır, Mamak, Metris hapishaneleri faşist politikaların en azılı şekilde uygulandığı pilot yerlerin başını çekiyordu. Tecrit politikası sınırlı biçimde de olsa AFC koşullarını takip eden yıllar boyunca devrimci tutsaklara dayatılmıştır. Sadece siyasi tutsakların tutulduğu, koşulları diğer hapishanelere göre daha ağır olan Özel Tip denilen hapishaneler açılmış, 1-3 kişilik hücrelerden oluşan Münferit Tip denilen tecrit sistemi kurulmuştur. F tipi hapishanelerin öncülü niteliğindeki ilk tecrit uygulamaları 19 Aralık Katliamı’yla yaşama geçirilinceye kadar hep gündemde olmuş, hazırlıklar yapılmıştır.

Faşist diktatörlüğün devrimci-komünist tutsakları tecrit saldırısıyla yutma saldırısının ardında halk kitlelerinin sindirilmesi, yıldırılması, mücadelenin bozguna uğratılması yatmaktadır. Feyz aldıkları tecridin “faziletlerini” ilk keşfeden Naziler dolayısıyla Avrupa emperyalizmi olmuştu. CIA ve Pentagon gibi savaş aygıtları 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında ayırdıkları devasa bütçelerle (tecrit, duyusal mahrumiyet, beyin yıkama vb.) Nazilerden kalan bu miras üzerinde çalışmaya devam etmiştir. Avrupa emperyalizminin ilk siste-

matik uygulamaları toplumsal mücadelelerin, kitle hareketlerinin yükseldiği dönemin içerisindedir. Almanya’da RAF’a (Kızıl Ordu Fraksiyonu), İtalya’da Kızıl Tugaylar’a, İspanya’da ETA’ya ve İngiltere’de IRA’ya karşı ağır tecrit yöntemleri uygulandı. Türk hâkim sınıflarının dönem dönem hapishanelerdeki vahşeti gizlemek için “sizin de Stammheimlarınız var” dedikleri Almanya’daki Stammheim Hapishanesi’nin inşası bir dönüm noktası olmuştur. “Avrupa demokrasisi” RAF önderlerini beyaz hücrelerde mutlak izolasyona tâbi tutmuş, sonra da katlederek intihar süsü vermiştir. IRA’lı tutsakların 80’li yıllarda yürüttüğü çetin açlık grevleri muazzam bir kitle desteği kazanmış ve eylemin tanınmış önderi Bobby Sands de dahil, verilen ağır kayıplarla İngiliz emperyalizmine geri adım atılmıştır. IRA’lı tutsaklar tecridi kırarak savaş esiri muamelesi görme hakkını kazanmayı başarmıştır.

Faşist diktatörlük seriye bağlanmış saldırı ve katliamlarla her defasında tutsakların elde ettiği kazanımları yok saymaya, direnişleri kırmaya, onları teslim almaya yönelmiştir. 91’de

açılan Eskişehir Tabutluğu direnişler sonucu kapatılmıştır. '95 Buca, '96 Ümraniye, '96 Diyarbakır, '99 Ulucanlar katliamında onlarca devrimci-komünist tutsak işkenceyle katledilirken yine onlarca yaralanmıştır. '96 Ölüm Orucu ve SAG direnişlerinde 12 kızıl karanfil ölümsüzlüğe uğurlanırken yüzlerce tutsak geri dönüşü olmayan sağlık sorunlarıyla baş başa kaldı. Hapishanelerde katliam perdesinin aralanmasına devrimci tutsaklar buldukları her yerde direniş bayrağını yükselterek yanıt verdi. Tüm bu katliamların arkasında, hazırlığı tamamlanmamış F tipi saldırının yaşama geçirilme provası saklıydı. Devrimci tutsakların mücadelesi saldırının önündeki engel durumundaydı. Devrimci hareketin hapishanelerdeki örgütlü ve militan duruşu, hücre/tecrit politikasının yaşama geçirilmesini uzun süre engellemiştir. Ekonomik-politik-askeri saldırı halkasına eklenen tecrit politikası faşist diktatörlüğün katliamla devreye sokulacak bir politikası olarak hep sırada beklemiştir.

HALKA VE DEVRİMCİ TUTSAKLARA SALDIRILARIN ÖNÜ AÇILMAKTADIR

Hapishaneler bugün de tecridin, sistematik işkencenin, baskı ve yasakların, katliamların örgütlendiği, süreklileştirildiği başlıca zor aygıtlarından birisi olmaya devam etmektedir. Devrimci tutsaklara yönelik saldırıların tırmanış göstermesi elbette ki bir rastlantı değildir. Covid-19 salgınıyla artan saldırılar perdelenmeye, olağanlaştırılmaya, "önlem" olarak kabul ettirmeye çalışılmaktadır. Covid-19 salgını tutsaklara yöneltilen saldırıların kaldırıcı, kaçırılmayacak fırsatı olarak kullanılmaktadır. Tecridin koyulaştırılması saldırının değişmez hedefidir. Faşist diktatörlüğün baskı ve işkencelerine karşı "bağışıklık" kazanan devrimci tutsaklar en başında salgınla baş başa bırakılmış, ölüme terkedilmiştir. Burjuva feodal düzenin ürettiği tüm artıklar; tecavüzcüler, kadın katilleri, çete ve itibarlı mafyalar serbest bırakılarak korumaya alınmıştır. Devrimci tutsakların ayırım yapılmaksızın bırakılması bir yana salgın karşısında savunmasız olan risk grubundaki ağır tutsak hastalar dahi bırakılmamıştır. Devrimci tutsakların sadece yaşamları değil direnişlerle elde ettikleri kazanımları da birer birer ellerinden alınmaya çalışılmaktadır. Tutsakların sahip olduğu ve kullandığı tüm haklar salgın "önlemleri" adı altında yeniden biçimlendirilerek gasp edilmektedir. Açık ve kapalı görüşler önce yasaklanmış ardından avukat ziyaretleri de dahil olmak üzere tüm görüşler kapalı hale getirilerek esnekleştirilmiş ve sınırlandırılmıştır. Açık görüş hakkı gasp edilerek haftalık yapılan kapalı görüş sayısı ayda ikiye çıkarılmıştır. İletişim, dergi ve gazete yasakları, kitap sınırlandırılması, çıplak arama, işkence, disiplin ve sürgün cezaları, baskın arama ve eşyalara el koyma saldırıları hapishanelerin değişmez manzarasıdır. Tüm bu saldırıların daha fazlasına karşı devrimci tutsaklar günlük direniş halindedir. Mücadele etmeksizin geride bırakılan, karşılanan tek bir gün dahi yoktur.

Faşist diktatörlüğün ömrünü uzatmak için daha fazla hapishaneye, içerisinde devrimci, komünist tutsakların zorla tutulduğu demir ve beton "bariyerlere", vahşet düzeyine varan katliamlara ihtiyaç duyması kaçınılmazdır. Bu ihtiyaç emperyalist-kapitalist sistemin çıkarlarından, göbekten bağlı olduğu sömürü ve tecrit zincirinden bağımsız değildir. Emperyalist

kapitalist sistem uzun süre aynı istikamette ilerleyecek bir ekonomik ve siyasi krizin etkisi altındadır. Kriz göstergeleri Covid-19 salgınıyla daha da ağırlaşarak faşist diktatörlüğün ekonomik ve siyasi krizini büyüten yakıt işlevi görmüştür. Ekonomik krizin büyüttüğü ve biriktirdiği dinamikler sıkıştığı yerde patlamaya başlamıştır. Emperyalistler arası rekabet ve hegemonya dalaşı sertleşmiş, bölgesel çatışma ve savaşlara yenileri eklenmiştir. Faşist diktatörlük bölgesel savaşların dışında kalmak bir yana "hazırlayıcı" olmuş, emperyalist devletlerin bölgesel çıkarlarını koruyan, belirlenen görevleri yerine getiren bir rol üstlenmiştir. Koparılan tavizler, alınacak krediler, geçici olarak işgal edilen topraklar kârdan sayılmıştır. Faşist diktatörlük içte yaşadığı sıkışmışlığı, içeriden dışarıya doğru genişlettiği saldırganlıkla aşma telaşındadır. Kürt ulusunun kazanımları, mücadelesi bu saldırganlığın öncelikli hedefi durumundadır. Kürt ulusu başta olmak üzere işçi ve emekçi yığınlar tam bir kuşatmaya alınmıştır. Sokağa yönelen her mücadele ezilmeye, gözaltı ve tutuklamalarla önü kesilmeye çalışılmaktadır. Kürt ulusunun mücadelesi ardı arkası kesilmeyen gözaltı ve tutuklamalarla zayıflatılmaya, tasfiye edilmeye çalışılmaktadır. Köpekli işkenceler, helikopterden atmalar, infazlar, kaybetmeler halkı sindirmek için yeniden devreye sokulmuştur. İşçi sınıfının kıdem hakkı da dâhil elinde tuttuğu tüm kazanımlar saldırı menzilindedir. Krizin faturasıyla birlikte, patron-ağaların kurtulmaya çalıştıkları tüm yükler işçi sınıfının sırtına yığılmaktadır. İşsizlik, güvencesizlik, açlık ve sefalet halkın değişmez sorunu ve gündemidir. Sendikalar, meslek örgütleri, aydınlar, yazarlar, sanatçılar susturulmaya, tepkisizleştirilmeye çalışılmaktadır. Demokratik kitle örgütlerini kontrol edecek, kapısına kilit vuracak, halkın ihtiyaçtan doğan örgütlenmelerini dağıtacak planlar devreye sokulmaktadır. Elinde "sopadan" başka bir şey bulamayan faşist diktatörlük, kendi önünü halka yönelttiği saldırılarla açmaya çalışılmaktadır.

DEVRİMCİ TUTSAKLARIN MÜCADELESİNİ SAHİPLENELİM!

Biliyoruz ki hapishanelere yönelik saldırının önüne geçmenin, devrimci tutsakların kesintisiz direnişini güçlendirmenin yolu sınıf mücadelesini büyütmekten geçiyor. Toplumsal mücadelenin geriye düştüğü, zayıfladığı her süreci faşist diktatörlük hapishanelere azgınca saldırmanın fırsatına çevirmiştir. Devrimci tutsaklar her defasında saldırılara direnişin ve mücadelenin boyutunu yükselterek yanıt vermek zorunda kalmıştır. Bugün de hapishanelerde, devrimci tutsakları tecrit ile yutmaya yönelen saldırıları daha güçlü biçimde dışarıda karşılamayla yüz yüzeyiz. Devrimci tutsakların direnişleriyle geçersiz kıldığı tecride karşı kitlelerin bilincini ve mücadelesini örgütleyelim! Nasıl ki; Fransız Devrimi sırasında Bastille Kalesi devrimci kitleler tarafından fethedilmiş ve siyasi tutsaklar özgürleştirilmişse ve yine nasıl ki 1917'de Şubat Devrimi'nde Peter ve Paul Kalesi'nde hapsedilen siyasi tutsaklar özgürleştirilmişse faşist diktatörlüğün vücut bulduğu Türkiye hapishaneleri de kitlelerin gelişen devrimci mücadelesiyle yıkılacak, devrimci tutsaklar özgürleştirilecektir. En önde koşanlar düşmanla daha sık karşılaşarak daha çok bedel ödemektedir. Tutsaklarımız en önde koşanlarımızdır. Onların direniş mevzilerine güç ve moral taşıyalım!

BİR DAĞ GÜZELİ... ÇİĞDEM'E...

İnsanlığın kurtuluşuna adanmış, sessiz, sözsüz, destansı bir hikaye. Kızıl bir alev topu gibi her daim gökyüzünde. Gün onunla yaşam bulur, gece ona kavuşmak için döner durur.

Ve elbet yollara düşer, usul. Bir akarsuyun peşine takılır. Kıyısında konaklayan çocuklara gülümser, koynundaki balığı selamlar. Derinlerinde nazlı nazlı süzülen yosunlara gözü ilişir. Böylece ardında kalan dostlarıyla son kez vedalaşır, başlar yepyeni bir hayata.

Bu hayatta çiğdemler dağ başlarında alır yerini. Ilık bir nefes gibi doğaya katar binbir renkte kokusunu. Ve çiğdemler, toprağa kök saldıkça güzelleşir, toprağa kök saldıkça kızılışır.

Aylardan Nisan; günlerden 22'si. Birden güneş gözlerini hafifçe sızlattıyor. Çiğdem gözlerini kısarak çıkıyor sığınaktan. Göreve gidecek olan grup yanında. Yoldaşlarıyla uzun uzun bahar sürecine dair konuşuyor. Bazen duraksıyor, eksik bıraktığım bir şey oldu mu diye söylediklerini kontrol ediyor. "Hareket tarzı, düşman yönelimi, görevin içeriği, grubun iç ilişkilenmesi... tamam" diyor. Bütün yoldaşlar onu dinliyor. Birliğin komutanı olarak söylenenleri kaçırmamaya çalışıyor yoldaşlarının karşısında. Yılların deneyimi, birikimi olarak yoldaşlarının karşısında. Alanın askeri önderliğinin parçası olarak, kadın çalışmalarımızın sorumlusu olarak yoldaşlarının karşısında. Bu sorumlulukla, bu bilinçle seçiyor bütün kelimelerini. Kafalardaki soru işaretlerine cevap olma kaygısıyla.

Komutanlaşma çabası içerisinde elbet kadın olarak komutan olmanın zorluğu, kendini daha belirgin hissettiriyor. Çünkü Çiğdem, daha fazla özne artık savaşın sıcaklığında. Yiğınla karşı koyuşla karşılaşsa da sırtını dayadığı ideoloji ona güç veriyor. Bu meseleyi üzerinden atlamadan bütün ayrıntılarıyla tartışıyor. Bin yılların alışkanlıklarına meydan okuyor. Yalnızca sözcüklerle gerçekleştiriyor bu mücadeleyi. Aldığı görevin başarısı, taşıdığı yükün ağırlığı, yürüdüğü yolun yorgunluğu, eylemlerin cüreti, yüreklerde bir otorite yaratıyor.

Bunları düşünürken hafifçe gülümsüyor. Yarım kalmış yazısını eline alıyor ve yazının devamını getirmeye çalışırken

gözleri buğulanıyor.

Sinan ve Rıza'yı yazıyor. Kendi komutasındaki ilk kayıpları oluyor bu. O güne yeniden dönüyor. Kobralar noktayı vururken hızlıca görev bölümünü yapıyorlar. Ve Çiğdem, grubu çıkarmak için düşüyor yollara. Arazi çok uygun değil fakat gerillacılığın yaratıcılığını en ince ayrıntısına kadar uygulamayı başarıyor. Düşman yanbaşılarında olduğu halde onları fark edemiyor. Uzun uzun yol yürüyorlar. Günlerce aç kalıyorlar. Sonunda varıyorlar planladıkları yere. Bilgi almak için gittikleri köyde öğreniyorlar yoldaşların şehit düştüğünü. "İki neferimiz ölümsüzleşmiş" diyor köylü Çiğdem'in bildiğini düşünerek. Ve Çiğdem, acılardan öğrenmesini biliyor, onu mücadelenin coşkusuna akıtmayı bildiği gibi. Köylülerden ayrıntıları dinliyor. Yoldaşların saatlerce düşmanı oyalamak için çatıştığını öğreniyor. "İşte Partizanlara bu yakışır" diyor. Ve yoldaşlarıyla gurur duyuyor.

Bu kayıplar, Çiğdem yoldaşta başlarda bir özgüven kırılması yaratsa da üstesinden geliyor. Ve düşen iki yiğit gerillanın bayrağı ona devrettiğini biliyor. Öfkesini düşmana yöneltiyor ve eylem çalışmalarına başlıyor. Yapılan misilleme eylemleri Çiğdem'in yüreğine su serpiyor. Ve ilk olarak ihbarcının soruşturulması için kaçırılma eylemini gerçekleştiriyorlar. Defalarca soruyor "Kanla kazandığınız parayla rahat edeceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye. Ve ihbarcılığın karşılığını veriyorlar elbette. Sinan'ı düşünüyor, Rıza'yı düşünüyor. Her ölüm gibi "bu ölüm de erkendi" diyor. Fakat Çiğdem'in gönlünde onları kahramanlaştıran yanını tarif ediyor. "Onlar yaşatmak için öldüler" diyor ve onları ölümsüzleştiren de işte buydu...

Özlem'in şehadeti nasıl da derinden etkilemişti Çiğdem'i. Zilan'ın ve Ekin'in şehadetleri gibi. Birlikte ne çok zaman geçirmişlerdi. Ve hepsi de gerilla yaşamına ilk Çiğdem'in yanında başlamıştı. Gerilla yaşamının ayrıntılarını ondan dinleyip, onun pratiğinden öğrenmişlerdi. Zilan yoldaşla katıldıkları eylemde düşmana vurma coşkusunu birlikte yaşamışlardı. Ve tetiğe basmadan önce birbirlerinin gözlerine bakma fırsatı bulmuşlardı. İkisinde de heyecan, coşku ve huzur. Geri çekilirken birlikte koşmuşlardı. Birinin ayağı takılıp düştüğünde diğeri elini uzatmıştı ve birlikte devam etmişlerdi.

Zilan yoldaş, ne çok şey öğretmişti Çiğdem'e. Çiğdem, ne çok emek vermişti Zilan'a. Zilan yoldaşın zorlandığı her an yanında olabilmeyi başarmıştı Çiğdem. Birbirlerine sevgileri bundan derin ve sonsuzdu. Özlem'le olduğu gibi. Uzun zaman birlikte faaliyet yürütmenin rahatlığı vardı ikisinde de. Bundan ilişkilenecekleri hep daha içtendi. Birlikte kahkahaları ormanın kuytularına işleyecek kadar gürdü. Birlikte acıları gülümsemeyle sonlanacak kadar derindi. Birlikte halkın yüreğine kök saldılar.

Ekin'le birlikte geliştirdiler, güçlendiler. Gerilla yaşamının her türlü zorluğuna birlikte göğüs gerdiler. Örgütün her ihtiyacını birlikte omuzladılar.

Yoldaşlar aklına her geldiğinde kadın mücadelesinin daha fazla işlenmesi gerektiğini söylüyordu. Çünkü yapılan birçok şey, öncesinde Beşler'in emeğiyle şekillenen, sonrasında yoldaşların çabasıyla gelişen tartışmalar, yoğunlaşmalardı. Çiğdem yoldaş, gerilla alanında oluşturulan kadın çalışmalarının temelini oluşturan yoldaşlardandı. Yığınla tartışmadan çıktı. Birçok hatadan öğrendi. Yanlış yaklaşımlara, bakış açılarına mücadele içerisinde geliştirdi.

Kadın çalışmasının önemini farkındaydı, çünkü kendisi bu çalışmalarla bir kez daha özgürleşmişti. Ekin, Zilan, Özlem, bu çalışmalarla bir kez daha yaşamın, savaşın öznesi olmuşlardı.

24 Kasım gelip yüreğine ilişti. Yaşamının önemli kesitlerinden biriydi. Her yoldaş gibi onun da yüreği yoldaş sevgisiyle tutuşuyordu. Fakat o, kendi misyonunu unutmadan, anlamaya çalıştı süreci. Kendi acılarına gömülüp kalmadı. Kendi içine kapanmadı, yanıp yıkılmadı. Çünkü artık daha fazla yoğunlaşmak gerekiyordu. Yoldaşlar bize, yapılması gerekeni son nefeslerinde söylemişlerdi. Bundan bütün yoldaşlarıyla ilgilenmeyi, süreci nasıl ele almak gerektiğini, düşman saldırılarını nasıl boşa çıkartmak gerektiğini döne döne, bıkmadan usanmadan anlattı.

Ve elbette kendisi ileri doğru adım atarken yanındaki yoldaşlarını da beraberinde götürmeyi bildi. Sonrasında düşman saldırılarının karamsarlık yaydığı her ideolojik anlayışla amansız mücadele etti. Biliyordu insan başarılar karşısında değil zorluklarla sınıanırdı. Çiğdem, bu sınıama anlarından güçlü çıkabilmeyi başaranlardandı. Pratiğiyle umudun, devrimciliğin güzel örneklerinden bir tanesiydi. Parti saflarında açığa çıkan hizbe karşı bu bilinçle, partili duruşla, parti kaygısıyla tavır aldı, mücadele etti.

Çiğdem, birden bu sorumluluğun ağırlığıyla irkildi, saatine baktı. Zaman hayli ilerlemişti. Nasıl da çabuk geçti? Halbuki hiç fark etmemişti. Elleri biraz üşüdü. İçeri girip bir sigara içeyim dedi. İçerde yoldaşlarının ısrarı üzerine saz çalıp türkü söylemeyi kabul etti. Elbette saz çalmayı severdi. Saz ona çocukluğunun, sevdiklerinin hatırasıydı. Çok sevdiği teyzesini, sazını eline her aldığında hatırlardı. Belki türkülerindeki sözler onlara ulaşsın isterdi. Memleketine bir selam götürmesini dilerdi. Mahsunî'den başlar „varsam gitsem Erzincan'a aman“ derken özlemi biraz diner, yüreği ferahlardı. Kendinden öncekileri yad etmeden elbet

sonlandırmazdı. Sesi yankılanırdı Aliboğazı'nın sarp kayalarlarında, dik yamaçlarında, doruklarında. “Onlar ki dünyanın son umudu/Soyları tükenmeyen/Birer şahindirler” Sesi Sevda'ya ulaşırdı, sesi Yurdal'a ulaşırdı; Rıza'ya, Zilan'a, Ahmet'e...

Yoldaşça, dostça sohbetin adı Çiğdem. Birlikte derin düşüncelere dalan içtenliğin adı. Neşelendirmek için taklit yapan, soğuk esprileriyle gerilla birliğinde ünlenen, biraz rakçı, biraz Erzincanlı... O yanbaşındakine yaşamı sunmayı bilenlerden. Gözler her ortamda onu arardı...

Çiğdem, “artık uyuyalım” diye yoldaşlarını dürtüyor. “Saat epey geç oldu. Haydi daha yarına işlerimiz var” diyor.

Günün aydınlanmasına daha zaman var. Yoldaşlarına sesleniyor “Haydi herkes kalksın hazırlansın. Heron çalışıyor, operasyon olabilir” diyor.

Erkenden kalkıp hazırlanıyorlar. Uçak vuruşlarını, kobra vuruşlarını, indirmeleri izliyor. Tek tek bütün yoldaşları geliyor aklına. Her birini çok özlediğini fark ediyor. Nergiz'in sesiyle irkiliyor. Gözlerine bakıyor, içi ısınıyor. Nergiz'in gözlerinde yaşam var. Ve yoldaş sevgisini yanbaşında hissediyor.

Düşmanın yaklaştığını fark ediyor, birlikte konumlanıyorlar. Nergiz'in silahının namlusundan çıkan her mermi Çiğdem'e güç veriyor. Düşmanı gereğince karşılıyorlar.

Çiğdem'in gözü yeniden ilişiyor Nergiz'e. onda Sinan'ı görüyor, Munzur'u görüyor. Nergiz'in kararlılığı, soğukkanlılığı, Çiğdem'i hayran bırakıyor. Yeniden nişan alıyor, tetiğe basıyor. Nergiz yoldaşın yaralandığını fark ediyor, yanına oturuyor. Başını dizlerinin üzerine koyuyor, saçlarını okşuyor. İlk Komsomol yıllarında tanışmışlardı. Sonra dağ başlarında yeniden karşılaştılar. On yıla yakın bir zaman olmuştu tanıştıklarından bugüne. Birlikte sorumluluk almışlardı. Ve şimdi gibi birbirlerini tamamlamayı hep bildiler.

Nergiz, bahar gibi. Hep heyecan, hep umut dolu. Bu umudu hep paylaşanlardan. Birlikte geçirdikleri günleri düşünüyor, düşmana vurmak için birlikte yaptıkları hazırlıkları.

Birlikte yapılan bir toplantı geliyor aklına. Nergiz yine kararlı ve anlatıyor. Bazen kızıyor fakat sonra yine gülümsüyor. Nergizler her bahar yeniden doğacaklar. İlık bir yağmurla, mis kokusuyla yeniden karışacaklar rüzgara.

Çiğdem, Nergiz'in son sözlerini duymak için kulağını yaklaşıyor. Fakat anlayamıyor. Doğrulup yüzüne doyasıya baktığında Nergiz'in dudaklarının kıyısına yerleşen gülümsemeden güç alıyor. Ve Aliboğazı, bir direnişe daha tanık oluyor. Çiğdem'in sloganları karışıyor doruklarda yankılanan türkülerine. Düşmanı bir kez daha yeniyor Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar. Halkının, yoldaşlarının yüreklerinde mücadelenin sarsılmaz kaleleri oluyorlar.

Direnişin simgesi oluyorlar, kanla yazılan tarihin ak sayfalarında. Yoldaşlığın adı oluyorlar; çünkü onlar, yaşatmak için düşüyor toprağa.

Dersim'den Bir Partizan

ŞEHİTLERİMİZDEN, ONLARIN YAŞAMLARINI VERDİKLERİ İDEOLOJİDEN KORKUYORLAR!

Tarih sınıf savaşımı tarihidir ve insanlık tarihi ezen ve ezilen sınıfların kanlı mücadeleleriyle doludur. O kanlı mücadelelerdir ki tarihin de motoru olmuş, toplumsal ilerlemelerin zorunlu bir ögesi haline gelmiştir. İleriye doğru her büyük sıçrama ve alt üst oluş, zorun ve şiddetin rolünü oynadığı tarihsel bir zorunluluk ortaya çıkarmıştır. Bu zorunluluğun adı devrimdir. Devrim ve devrimci mücadele olmadan ne üretim ilişkilerinin gelişmesi ne yeni bir toplumun yeşermesi ne de sömürülen ve ezilen yığınların kölelikten kurtulabilmesi mümkündür. Ezilenler için kendilerini ezen sınıflara karşı zorunlu olan başkaldırı ve devrim fikri, ezenlerin yani hâkim sınıfların ise her zaman büyük korku duydukları fikir olmuştur. Bu fikir gelişmesin, ezilen kitlelere yayılmasın diye her şeyi yapmışlardır. Üretimde, yaşam alanlarında, eğitim kurumlarında, kültürde kısacası hayatın her alanında ideolojik, politik, askeri yönlendirme ve yaptırımlarla kitleler kontrol altında tutulmaya çalışılmış, bunun için en başta beyinleri kontrol etmek hedeflenmiştir. Fakat değişimin sonsuzluğu gibi sınıfsal çelişkilerden ileri gelen kitlelerin hareketi de hiçbir zaman durdurulamamış, devrimci fikre pranga vurulamamıştır.

Devletin devrimci ve yurtsever güçlere karşı faşist saldırı politikası, şehit düşen devrimcilerin, yurtseverlerin cenazeleri üzerinden fiziki ve psikolojik bir savaş olarak devam ediyor. Vücut bütünlüğü bulunmadığı, DNA testi yapılacağı gerekçesiyle cenazelerimiz haftalarca, aylarca ailelerine teslim edilmiyor, kimsesizler mezarlığına defnediliyor ve yine cenaze törenleri üzerinden faşist bir devlet terörü estiriliyor. Cenazelerimiz üzerinden izlenen bu politika ailelere yönelik bir cezalandırma, yıldırma siyaseti olarak işlev görürken esas olarak emekçi ve ezilenlerin haklı mücadelelerini bastırma, halkta gözdağı yaratma amacı taşıyor. İşkence edilen ve parçalanan cenazelerimizden dahi korkan devlet, cenazelerimizi defnetmemizi engellemeye çalışıyor, türlü baskı, yalan ve oyalama taktikleri izliyor.

ATK'LAR FAŞİST PSİKOLOJİK SAVAŞIN BİR ARACIDIR

Devletin cenazelerimiz üzerinden ailelere yaptığı işkence ve zulmün son örneklerin 6-9 Eylül, 2-4 Ekim, 30 Ekim-

9 Kasım tarihlerinde Dersim'de günlerce gerçekleştirilen bombardıman ve ayları bulan operasyonlar sonrasında ortaya çıktı. Erol Volkan İldem, Fadime Çakıl, Özgür Kemal Yılmaz, Gökçe Kurban, Cumhuriyet Sinan Oktulmuş ve Ferdi Tosun yoldaşlar bu bombardımanlarda katledilmiş ve cenazeleri tanınmaz hale getirilmiştir. Cumhuriyet Sinan Oktulmuş yoldaşın cenazesine ulaşamadığı gibi diğer şehitlerimizin cenazelerine işkence yapılmış, ATK ve cenaze töreni süreçlerinde devletin baskıları ve aileler üzerindeki psikolojik işkenceleri had safhaya ulaşmıştır.

Hayatını kaybeden gerillaların isimlerini doğrudan İçişleri Bakanı açıklamasına karşın Erol Volkan İldem ve Fadime Çakıl'ın cenazeleri "vücut bütünlüğü bulunmadığı, DNA testi yapılacağı" gerekçesiyle ailelerine teslim edilmemiştir. Ailelerin cenazeleri teşhis etmesine izin verilmediği gibi Adli Tıp Kurumu, savcılık ve polisler tarafından (ATK) sonucunun haftalar, aylar alabileceği, cenazeleri alamayacakları belirtilerek adeta ailelerle alay edildi. Ali Kemal Yılmaz'ın Malatya ATK önüne gelen ailesine çocuklarının cenazesi hiç gösterilmezken Gökçe Kurban'ın cenazesini teşhis eden ailesine ise yine cenazeyi veremeyecekleri, DNA sonucu bekleneyeceği söylendi. Ailelerden birinin yaptığı teşhiste Gökçe Kurban ve Ali Kemal Yılmaz'ın cenazelerinin baş kısmının bulunmadığı, Gökçe Kurban'ın kısıklarında morluklar olduğu

görülmüştür. Cenazelerde hiçbir kurşun, şarapnel, yara ve yanık izi bulunmazken baş kısmının bulunmaması ve tespit edilen morluklar, cenazelere sonradan işkenceye yapıldığı ve başlarının koparıldığı ihtimalinin güçlü olduğunu göstermiştir.

Aynı saldırı politikası Ferdi Tosun yoldaşın cenazesinin alınabilmesi için verilen uğraşlarda da kendini göstermiş, Ferdi ve Sinan yoldaşların ailelerine farklı farklı bilgiler verilerek ailelerimizin acıları üzerinde alçakça oyunlar oynanmıştır. Ferdi yoldaşın cenazesi de bombardıman gerekçe gösterilerek tanınmaz hale getirilmiş ve kimsesizler mezarlığına defnedilmiştir.

Malatya ATK, normalde birkaç günde yapılması gereken işlemleri pandemiye bahane ederek haftalarca ya da aylarca yapmamış, örneklerin gönderilmiş olması gereken

İstanbul ATK ise dipsiz bir kuyu gibi hiçbir talebe cevap vermemiştir. Adli Tıp Kurumları, doğrudan İçişleri Bakanlığı'nın yönlendirmesiyle psikolojik savaşın bir aracı haline getirilmiş, haklı mücadeleler karşısında bir baskı ve savaş aygıtına dönüştürülmüş durumdadır. Bu sadece son gerilla cenazelerinde ortaya çıkan bir gerçeklik değil özellikle son yıllarda onlarca, yüzlerce örneği bulunan sistematik bir baskı ve işkence politikasıdır.

CENAZELERİMİZ PARÇALANIYOR, YAKILIYOR, YERLERDE SÜRÜKLENİYOR

Cenazelerimizi yakıp parçalayan, çocuklarımızın ölü bedenlerine işkence uygulayan devlet, Dersim'de yaşamını yitiren Agit İpek'in cenazesini, ailesine PTT ile göndererek bir kez daha aşağılık bir uygulamaya imza attı. Bu süreçte Garzan Mezarlığı'ndan çıkarılan yüzlerce cenazenin, plastik kaplar içerisinde Kilyos Mezarlığı'nda kaldırılma gömüldüğü ortaya çıktı. Bugün halen yüzlerce cenaze, DNA eşleşmesi yapılamadığı gerekçesiyle kimsesizler mezarlığında, ATK'larda, morglarda tutuluyor. Çocuklarını defnetmesine, çocuklarının yasını tutmasına dahi izin verilmeyen ailelerin yaşadığı acı ise sürekli diri tutuluyor.

"Vücut bütünlüğü yok" ve "DNA testi gerekli" diyerek sistematik bir oyalama politikası izleyen devlet, teşhis edilemeyen cenazelerden de birinci derecede sorumludur. Kimyasal bomba kullanarak hava bombardımanlarında ve çatışma adı altında katledilen yoldaşlarımızın ölü bedenlerine işkence uygulandığı, bedenlerinin yakılıp parçalandığı, cenazelerin bilinçli olarak birbirine karıştırıldığı birçok uygulamayla ortaya çıkmış durumdadır.

DEVİRİMCİLERİN CENAZELERİYLE SAVAŞANLAR KAYBETMEYE MAHKÛMDUR

İnternette faşist hesaplar ve asker hesapları, henüz resmî kurumlar açıklama yapmadan bilgi ve fotoğraf paylaşmakta, devlet ise daha sonradan parçalanarak tanınmaz hale getirilmiş cenazelerimizle ilgili yalana başvurmuştur. İçişleri Bakanı ve faşist düzen medyası isimler açıklarken ATK'larda ise "kimliği tespit edilemedi" denilmekte-

dir. Cenazelerin kime ait olduğu belli değilse İçişleri Bakanı, faşist hesaplar ve düzen medyası hangi bilgiyle isim açıklamaktadırlar? Otopsi sırasında çekilen fotoğraf ve görüntülerden çocuklarını vücut bütünlüğü içerisinde teşhis eden ailelere, yüzü dağıtılmış ve yanıklar içinde cenazeler teslim edilmektedir. Cenazelere yapılan işkenceler için "çürüme" raporları düzenlenmekte ve kovuşturmaya yer olmadığı kararları alınmaktadır. TSK, İçişleri Bakanlığı, ATK'lar, savcılık ve mahkemeler; açık gerçeklerde bile kendi hukuklarını ve tıbbi gerçekleri hiçe sayarak en faşist ve zorba uygulamalara imza atmaktan dün olduğu gibi bugün de geri kalmamaktadır. Özellikle Malatya ATK ve Malatya'daki savcılığın, bu savaş politikasının özel yetkili organları işlev gördüğü, emir-komuta zinciri dahilinde hareket ettikleri görülmektedir.

Dün, bir işkence ve yıldırma politikası olarak "teşhis" adı altında onlarca parçalanmış, yanmış cenazeyi ailelere gösteren devlet, bugün ise hiçbir aileyi teşhise sokmuyor, teşhis edenler olsa bile cenazeleri haftalarca, aylarca teslim etmiyor. Devlet "DNA testi" adı altında aileleri oyalayarak onlara işkence ediyor, cenazeleri kimsesizler mezarlığına gömüyor, cenazelerimizi kaçırıyor ve cenaze töreni yapılmaması için her türlü yöntemle ailelere baskı ve tehdit uyguluyor.

ACILARIMIZ YILGINLIĞI DEĞİL DEVİRİMCİ SAVAŞI BÜYÜTECEK

Çocuklarını kaybeden ailelere yaşatılan bu baskı, işkence ve yıldırma politikası; halka, Kürt ulusuna ve ezilen tüm kesimlere uygulanan faşist politikalarından bağımsız değildir. Daha dün helikopterden atarak Kürt köylülerini katleden, her yerde faşist linç kampanyaları örgütleyen devlet ve faşist oluşumlar, halkı ve muhalif tüm kesimleri susturmayı amaçlamaktadır.

Yakınları gözaltında kaybedilen, kaçırma, işkence ve tecavüze maruz kalan, cenazeleri parçalanmış, çocuklarını defnedemeyen, yakınları tecrite maruz kalan ve on yıllarını hapisane kapılarında geçiren aileler, bu ülkenin acı ve isyan çığlığıdır. Bu acı ve çığlığın, yılginlığı besleyeceğini düşünenler bilmelidir ki her bir yoldaşımızın acısı birer savaş çağrısı ve kavga militanı olarak karşılıklarını çıkacaktır. Acılarımız yılginlığı değil devrimci savaşımızı büyütecektir. Şehitlerimiz savaşarak öldüler ama yenilmediler. Tarih tanık ve bir kez daha tanık olacaktır ki kazanan bedel ödemekten çekinmeyen ezilenler ve onların devrimci öncüleri olacaktır. Şehitlerimizle ve ailelerimizle kenetlenecek, yaralarımızı saracak, acılarımızı umuda dönüştürecek, daha güçlü ve daha büyük savaşacağız.

ALTI KARACA ISLIKLARIYLA YOL ALDI MERCANLAR'DAN YILDIZLARA DOĞRU...

Ve güneş dağların ardına düştü. Önce Mercan dağlarına dokundu elleriyle, sonra bir uzun hava gibi uzanan Munzurlara. Son nefesini verir gibi bıraktı kızılığını göğün mavisine. Son kucaklaşma gibi sımsıkı, ateş gibi alev alev, kan gibi sıcaklığını verdi maviye son bir aşk gibi...

Ak bulutlar karışamadı bu renk cümbüşüne, doruklarda esen yel soğukluğunu veremedi, kuytulara gizlenmiş aç kurtlar bile ürkütemedi dokunuşlarını.

Sular duruldu, kuşlar ezgileriyle uzaklaştılar bir bir. Yaban ördekleri son dalışlarını yaptı göllere, son kez dolandılar vadilerin ıssız göğünde. Dağ keçileri son parçası kalmış yeşillikten paylarına düşeni ağzılayıp yöneldiler kayalıkların zirvelerine doğru. Kurtlar, tekinsiz, sinsi adımlarla ilerlediler aldıkları kokuya doğru; gözleri geceyi yaran tek ışık gibi taradı son kez düzlükleri.

Hint keklikleri son sularını içtiler gözelerden. Hüzünlü ısıklarıyla ayrıldılar su başlarından. Bazı kanat çırpıtlar, bazı bileklerine asılı paçalarıyla yürüdüler son varacakları taş altlarına doğru. Kartallar, şahinler son kez bıraktılar kendilerini

zirvelerden aşağılara. Son gösterilerini yapıp kondular zirvelere; biraz buruk, biraz küskün karanlığa. Uzun boyuzlu yaşlı bir teke yüksek bir kayadan son gözetlemesini yaparak kızılığın battığı yere doğru uzattı başını. Sessiz, hareketsiz baktı uzunca bir süre.

Zozanlıklarda kuruyan, rengi sarıya, turuncuya çalan otların arasından cırcır böcekleri ötmeye, ateş böcekleri ışıklarını yakmaya başladı. Karıncalar çekildi patika üstlerinden, yılanlar boylu boyunca uzandı patika üstlerine.

Rüzgar, güneşin sıcaklığını serper gibi dolaştı karanlığın içinde. Taşlar, karanlığa inat taşıdıkları sıcaklığı uzattı rüzgarın ellerine son kez.

Onlar, bu yüce yola baş koyduklarından beri yürekleri, uslanmaz bir çocuk gibi, coşkun bir ırmak gibi aktı dağlardan halkın bağrına doğru.

İçerisinde yaşadıkları sistemin kirlenmiş, yozlaşmış, pas tutmuş tabularına karşı yılmadan mücadele ettiler. Ve en başta bu mücadeleyi kendi benliklerinden başlatarak, kolektif bir mücadeleye dönüştürerek, her pratikte kendi-

lerini yenileyerek devam ettiler yollarına. Küçük burjuva feodal zaaflarına, alışkanlıklarına zorlansalar da neşteri vurdular.

Halkı, halkın içerisine karışarak, ondan öğrenerek, tanıyarak, anlayarak, yenilenip çelikleştiler. Onları halktan koparan her fikre karşı devrimci teori ve pratikle karşılık verdiler. Düşmanı her cepheden tanıyarak yürüdüler bilinçleri ve silahlarıyla üstüne, üstüne.

Onlardan önce gidenlerin bayraklarını omuzlayarak dört elle sarıldılar görevlerine, namlu ucunda gizli öfkelerine. Ve inandıkları, düşünür kurdukları amaç uğruna bir yaz akşamı ve sabahı ölümsüzler kervanına katıldılar.

Biri; halkıyla yeniden büyüyen ve "örgütüm beni al ve halkımla yeniden yarat" diyen, sevgi dolu, onurlu bir davaya yürekten bağlı, militan, komutan Taylan yoldaştı...

Biri; ömrünü çekinmeden sevda diye kazıdığı mücadelesine veren ve bu sevdayla dağlarda halka umut, düşmana korku salan Yusuf yoldaştı...

Biri; Anadolu'nun, Kürdistan'ın halaylarını harmanlayıp coşkuyla halay başı duran, neşesini yoldaşlarına sunan, yüreği yoldaş sevgisiyle dolu Samet yoldaştı...

Biri; Diyarbekir'in yoksul, direngen halkıyla devrimcileşen ve her özgürlük sevdalısı gibi dağları mesken eyleyen, bilinci ve yüreği halkın acılarını, sevinçlerini öykülettiren Mahir yoldaştı...

Biri; savaşın yükseldiği, düşmanın en yoğun saldırılarını halka, devrimcilere yönelttiği bir süreçte tercihini esas mücadele alanından yapan; inancını, silahı ve yanık sesle dağlardan haykıran Yetiş yoldaştı...

Biri; yine düşmanın en barbarca saldırılarının olduğu bir dönemde; halkın onurlu değerlerine el sürdüğü, kirlenmeye çalıştığı bir dönemde tercihini halkın safına adım atarak, halktan yana durarak yapan, bazı suskun, bazı güleç Haydar yoldaştı...

Rosa Hopa

KANLI YÜREĞİM*

Boğdu nefesimi Eylül'ün bir sabahı
Doğmamışken daha gün, bağırtı sesi
Uşağı ürümeden ürüyen Amerika'nın
Önce özgürlüğe zulmetti zulüm.
Sokakta taze kan...
Atardamarım inip kaktı öfkeme...
Ve sonra alnıma namlu koyup seyretti ölüm.
Görmem gerekirdi yoldaş!
Munzur'un telaşını o gün.
Kanlı karlarıyla sevdami öpüp,
Koydu başına.
Ve benim
Baharı saklı, dedem yadigarı
38 yerden yaralı
Akdeniz değil ama
Okyanuslar kadar derin
Mavzeri bir yastık gibi sarıp
Demenan seyrettiğim.
Sevgili yarım
Can yüreğim!
İşte o gün andı içilmiş değerlerin tüm kutsallığına
Amerikan çizmeleri bastı.

Düşüp kalkan Dicleli ninem
Tükürdü kanlı öfkesini
Kanayan dudaklarından
"Bu çaresizliği onların" dedi.
Kaçakta Silvanlı Şahan
Ve Hozat'ta,
Süngü uçlarında...

Gülümsedi,
Morlaşan vücutlarıyla
Donuklaşan çocuklarımız.
Sürgünde ömür eskittik ciğerim
El figan
Öyle ki morglarda yer bulmak zor.
Coplarda ise kan.

Ve sen ey, acıyı, ağrıyı, zulmü, hor görülmeyi
Bir çocukluk arkadaşı gibi tanıyan
Yaslı yüreğim!
Bilesin ki artık,
Özgürlük istenerek alınmaz
Ölümü kader sayanların
Mezar taşları yatık.

Boyunu bükülmeli ve kırılmalı
Zulüm sofrasında saray yavruları!
Kendilik de kurtaramaz seni.
Bir Sandiniste söküp vermez şapkasından
Ne bir Uzak Doğulu yurtsever
Ne de kaderi boğazlayan Filistinli genç
O senin tarihin sevgili yüreğim...

Dayan acımıza inatla.
Dayan hadi!
Her düşen de bir Haydar'ın ardından
Acı ile inip kalkan
Sabırsız ve derin
Benim kanlı yüreğim...

Nisan 1985

**13 Ağustos 1985'te İstanbul'da bir çatışmada ölümsüzleşen Hasan Ataç'ın
24 Ocak 1981'de yanbaşında katledilen yoldaşı Haydar Aslan için yazdığı şiir.*

***Belki bir mavzerdir yüreğim
Avucumda sımsıkı tuttuğum,
Belki de bir kuştur yüreğim
Peşinden tutunup dağlarda uçtuğum!***
EROL VOLKAN İLDEM (NUBAR)

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

Ocak 2021

Bülteni